

Jan Weiss

casa cu o mie de etaje

JAN WEISS

casa cu o mie de etaje

În românește de
SANDA APOSTOLESCU

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA, 1976

Jan Weiss
DUM O TISICI PATRECH
Ceskoslovenský Spisovatel
Praha 1958

Toate drepturile asupra acestei traduceri
sînt rezervate Editurii Dacia

Serie îngrijită de ION HOBANA

Coperta de FLORIN CREANGĂ

Prefață

Cititorul volumului *În țara strănepoților* noștri (1957*) va încerca, fără îndoială, o surpriză parcurgînd Casa cu o mie de etaje (1929). Nu numai tema, subiectul, atmosfera, dar și mijloacele de expresie artistică diferă într-o asemenea măsură, încît s-ar putea crede că avem de-a face cu doi autori. Și respectul adevărului ne obligă să recunoaștem că Jan Weiss a fost mai inspirat în tinerețe, chiar dacă viziunea sa asupra viitorului a evoluat apoi de la utopia-avertisment (specialiștii utilizează cu precădere termenul *anti-utopie*), la anticipația constructivă.

Pentru a înțelege mai exact geneza cărții de față și locul ei în ansamblul creației autorului, sînt necesare cîteva date bio-bibliografice. Născut în 1892 la Jilemnice, în nordul Boemiei, Weiss participă la primul război mondial, mai întîi pe frontul italian, apoi pe cel rusesc, fiind luat prizonier în 1916. Internat în lagărul de la Tockoje, se îmbolnăvește de febră tifoidă, supraviețuind aproape printr-un miracol. Această experiență irepetabilă transpare mai cu seamă în *Baraca morții* (1927), *Casa cu o mie de etaje* (1929) și *Regimentul nebun* (1930). În îndelungata sa activitate literară, scriitorul publică numeroase alte volume, dintre care amintim *Școala crimei* (1931), *Tăcerea e de aur*

---

* Editura Tineretului, 1963.

(1933), *El venea din munți* (1941), *Chemarea în ajutor* (1947), *Întîmplări vechi și noi* (1954). *El moare în 1973, dedicîndu-și ultimii ani literaturii științifico-fantastice.*

Opera lui Weiss a trezit interesul firesc al criticii literare cehe, autorul fiind categorisit, în anii '30, drept suprarealist. Jiří Hájek, semnatarul prefeței versiunii franceze a Casei cu o mie de etaje,* consideră că e vorba de o neînțelegere, deoarece primele cărți citate ar fi fost „anterioare tuturor manifestelor suprarealiste“. Fără nici o intenție polemică, trebuie să precizăm că Primul manifest datează din 1924. Hájek crede, de asemenea, că „acest «suprarealist avant la lettre» nu are de fapt comun cu mișcarea legată de numele lui André Breton decît un singur lucru: interesul față de continentul necunoscut al visului și al subconștientului. Totuși, la Weiss, visul nu este sustras conexiunii cu viața «în stare de trezie» și cu toate elementele conștiinței noastre: la el, visul este integrat totalității realului...“ Mărturisim că acel „singur lucru comun“ nu ni se pare deloc neglijabil. Pe de altă parte, nu afirma oare Breton, în manifestul citat și referindu-se la forțele subconștientului, că: „Există tot interesul în a le capta, a le capta mai întîi, pentru a le supune apoi, dacă este cazul, controlului rațiunii“?

Nu vom continua această confruntare oarecum abstractă. În definitiv, ceea ce ne interesează este să știm de ce vibrăm și astăzi, după aproape patru decenii, însoțindu-l pe Petr Brok în explorarea casei cu o mie de etaje.

Ceea ce izbește încă de la primele pagini este factura cinematografică a romanului. Nu ne gîndim doar la modul eminamente vizual de a descrie întîmplări și

---

* Marabout, 1967 și 1974.

personaje, la spațiul redus acordat introspecției, ci mai ales la prezența unor multiple ecouri din filmele epocii. Decorul îl amintește, uneori, pe cel din Cabinetul doctorului Caligari și din alte opere cinematografice ale expresionismului german. Deghizările lui Muller par să le repete pe cele ale lui Mabuse, din celebra suită a lui Fritz Lang. Mullerdomul însuși e un fel de Metropolis dement. Până și abundența afișelor și a reclamelor, sau redarea cu majuscule a unor dialoguri ne sugerează farmecul și servituțile filmului mut. Punearea în pagină a textului depășește astfel rolul pur funcțional care i-ar putea fi atribuit la o lectură grăbită, dobândind o valoare estetică.

O a doua remarcă preliminară se referă la pendularea între planul real și cel oniric, utilizată cu un deosebit simț al echilibrului. „Coșmarul” lui Brok, acele șiruri de oameni culcați pe paturi de scinduri și acoperiți cu mantale cenușii, se dovedește a fi realitatea din care evadează sub impulsul febrei, pentru a se refugia în veritabilul coșmar al casei cu o mie de etaje. După un timp, evadarea devine un act conștient, sau semiconștient. Când imaginile realității năvălesc în creierul său obosit de himere, „Petr Brok tresare. Acesta — acesta e trecutul meu! Astea sînt amintirile pe care le pierdusem!” Iar mai târziu, își dă seama că: „Ajunge să-ți acoperi fața cu colțul mantalei — și toate dispar, se sfîrșesc Colțul mantalei! Numai atît. Să nu uit asta!” Utilizarea frecventă a acestui substitut al procedeelelor magice se datorează nu numai spaimei de „baraca morții” ci și faptului că rolul pe care-l joacă eroul în universul oniric corespunde aspirațiilor sale secrete.

Am ajuns astfel la ceea ce constituie cheia de boltă a romanului: revolta împotriva unei societăți care poartă

în germene stigmatete Mullerdomului. Iată de ce proiecția fantastică nu voalează datele realității, ci le amplifică pînă la hipertrofieri. Casa cu o mie de etaje este, de fapt, un zgîrie-nori gigantic, „un oraș uriaș sub un singur acoperiș”. (Ideea va fi reluată în science fiction-ul modern, de pildă în Lumea dinlăuntru a lui Robert Silverberg, unde „monadele urbane” au — aluzie sau coincidență? — tot o mie de etaje). Cultul banului nu mai este implicit sau disimulat, ci fățiș, identificîndu-se cu adorația dumnezeului Muller. Așa se și explică, după opinia noastră, „transformarea” bursei în sanctuar, pe care prefațatorul versiunii franceze o pune pe seama „opticii particulare a visurilor... în care lucrurile își schimbă forma chiar în fața ochilor noștri”. (În același fel explică Hájek și prefacerea „sălii de așteptare a unei societăți de aviație interplanetară... în stațiune de selecție”, cînd e limpede că zborul spre alte stele al celor care nu fac parte din casta dominantă nu e decît o înșelătorie). În sfîrșit, dictatura nu se mai ascunde sub măști democratice, proclamîndu-și la fiecare pas atotputernicia. Cititorilor anului 1929 putea să li se pară o alegorie cam sinistră sistemul întemeiat pe brutalitate, suspiciune și abjecție. Dar, peste numai patru ani, Hitler avea să devină cancelar al Reichului.

Trimis pe Insula Trufiei ca să dezlege tainele Mullerdomului, împuternicit de congresul judecătorilor Statelor unite ale lumii să-l ucidă, la nevoie, pe dictator, Petr Brok descoperă nu numai nenumăratele chipuri ale sclaviei, ale supunerii oarbe sau calculate, ci și semnele împotrivirii — de la ura neputincioasă a „bătrînului” orb de treizeci și trei de ani, pînă la revolta armată a muncitorilor conduși de Vitek din Vítkovice. Datorită justițiarului invizibil, mîrșavul plan de con-

traatac eşuează. Înainte de a se întoarce definitiv în lumea reală, Brok asistă la asaltul răzvrătiților și le pecetluiește victoria prin gestul cu care străpunge inima lui Ohisver Muller, împlinind speranța tragică a primului său interlocutor: „Fă-ne, pe mine și pe frații mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere și hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorința și visele. Eliberează-ne din această temniță și dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!”

În coșmarul logic al lui Weiss-Brok, un loc firesc revine anticipațiilor științifice și tehnice, menite să sublinieze straniețatea Mullerdomului. Nu sînt prea multe și nici toate originale. Soliul, acest „element mai ușor decît aerul“, care „eliberat de pămînt și de impurități, își ia zborul în spațiu“, este un avatar îndepărtat al substanței metalice care tinde să se înalțe din romanul lui George Tucker, O călătorie în Lună (1827). E greu de presupus că Weiss cunoștea cartea autorului american, dar el citise, probabil, Primii oameni în Lună (1901) și ar fi putut să ia drept model „cavorita“ lui Wells. Nici cuburile Olka, „micul nostru dejun, prînzul nostru, cina noastră. Esență de substanțe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi“, nu constituie o noutate. Hrana sintetică fusese „descoperită“, printre alții, de Kurd Lasswitz în Imagini din viitor (1878) și Pe două planete (1897), iar marele chimist francez Marcelin Berthelot nu considerase că e nedemn pentru un savant să fantazeze, în 1894: „Va veni o zi în care fiecare om va avea asupra sa ca hrană mica sa tabletă de azot, o felie de materie grasă, pachetul de amidon sau de zahăr, flaconul de mirodenii aromatizate după gustul său...“ Și mai ușor de depistat e sursa invizibilității obținute prin „experiența denumită dispersione (asprid)“. Dar Griffin din Omul invizibil (1897)

nu poate fi întrezărit decît accidental pe cînd Brok trebuie să înfrunte un adversar redutabil: orbul Orsag, cu lentilele lui care-i îngăduie să vadă nevăzutul... așa cum Robert Darvel din romanul lui Gustave Le Rouge Războiul vampirilor (1909) vede ciudatele fapte marțiene cu ajutorul căștii de opal. Să nu-l strivim însă pe Jan Weiss sub aceste referințe livrești. Istoria literaturii conjecturale este prin excelență tărîmul unor astfel de confruntări — ceea ce nu înseamnă că am asista la o serie nesfîrșită de „împrumuturi” săvîrșite cu bună știință. Temele, ideile, „invențiile” migrează cu o dezinvoltură sinonimă, de cele mai multe ori, cu buna-credință. Dacă este adevărat, și este adevărat că la temelia celor mai îndrăznețe extrapolări se află realizări și ipoteze ale științei, aceste corespondențe, chiar decalate în timp, sînt pe deplin explicabile. Ceea ce nu înseamnă că, uneori, nu se procedea-ză conform replicii poate apocrife a lui Molière: „Je prends mon bien où je le trouve”.

Să ne întoarcem însă la Casa cu o mie de etaje, pentru a constata că unele idei par să se bucure, totuși, de privilegiul noutății. Să urmărim, de pildă, un dialog între prințul Ačorgen, mîna dreaptă a dictatorului și prințesa Tamara, nefericita fiică a regelui Moraviei:

„— ... Fuga dumneavoastră, prințesă, a fost ridiculă și cu toate astea a trezit respectul Marelui Mul-ler...”

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prințe Ačorgen?

Prințul se strîmbă compătimitor:

— Nu știți că e atotvăzător? Ați crezut cu-adevărat că veți scăpa ochiului lui Dumnezeu? A privit fuga

dumneavoastră, v-a însoțit fiecare pas, așa cum se uită și acum la noi, din cerul său...

Ačorgen, cu fățarnică idolatrie, arătă cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Asta-i ochiul lui? se sperie prințesa.

— Bineînțeles! La toate etajele, în toate camerele, își privește din tavan supușii, ziua și noaptea...

În finalul romanului, Brok descoperă aparatul monstruos care-i îngăduie lui Muller nu numai să-și vadă, dar și să-și audă supușii, oriunde s-ar afla și să le transmită sentințele sale fără drept de apel. Acest sistem de spionaj perpetuu reapare, după două decenii, în celebrul roman 1984 al lui George Orwell:

„Teleecranul recepționa și emitea simultan. El capta toate sunetele emise de Winston peste pragul unei șoapte foarte încete. Pe deasupra, cît timp rămînea în dreptul plăcii de metal, Winston putea fi și văzut, nu doar auzit. Desigur, n-avea cum să știe dacă, într-un moment sau altul, era supravegheat.“

Și mai aproape de imaginația dezlănțuită a autorilor moderni se situează filmarea viselor reflectate în pupilele drogaților din Gedonia, sau torturarea florilor (căreia experiențe relativ recente par să-i confere o îngrijorătoare veracitate). Cum să ne explicăm, însă, absența roboților, o absență programatică, dacă dăm crezare unei frînturi de dialog:

„— La urma urmelor, orice mașină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăși îl produce în cantități industriale!“

Replicile pot suna ca o distanțare implicită a autorului de ilustrul său compatriot Karel Čapek, a cărui piesă R.U.R. (Rossum's Universal Robots) apăruse în 1920. Să nu uităm că ele aparțin unora dintre privilegiții Mullerdomului, ceea ce le face să dobîndească

un sens inconfundabil: la ce bun să construiești roboți, când dispui de cea mai ieftină mână de lucru? Dealtfel, tocmai exploatarea și privațiunile la care este supusă această „marfă” excedentară (vezi discuțiile din capitolul XXII) determină revolta muncitorilor și sfârșitul Mullerdomului.

Accesibil timp de aproape patru decenii doar cunoscătorilor limbii cehe, romanul lui Jan Weiss a fost întâmpinat, la apariția versiunii franceze, cu elogii pe deplin meritate, fiind considerat astăzi o operă de prim rang a genului. Vom reproduce, spre exemplificare, rîndurile pe care i le consacră Pierre Versins, în monumentală sa Encyclopédie de l'utopie, des voyages extraordinaires et de la science fiction*: „În domeniul conjectural, acest roman se află cu 30 de ani înaintea epocii sale. Parcă ai citi un text, și cel mai bun, apărut în New Worlds**; se află în el tot atît «Sense of Wonder»*** ca în lucrările celor mai noi autori ai Noului Val**** anglo-saxon și mai multă inventivitate tematică, iar ancheta menită să demaște un dictator criptocratic și sentimentul de opresiune dus pînă la coșmarul în stare de trezie care se degajă fac din el, fără îndoială, unul dintre cele mai remarcabile texte conjecturale pe care le-a produs Europa.” Nădăjduim că lectura Casei cu o mie de etaje vă va convinge de adevărul aprecierii finale.

ION HOBANA

---

* Editions L'Age de l'Homme, 1972.

** Magazin englez considerat drept unul dintre focarele Noului Val în science fiction.

*** Simț al miraculosului (în engl.).

**** Orientare manifestată în ultimul deceniu, care marchează o aplecare spre problematica socială și tendința de îmbogățire a mijloacelor de expresie artistică.

I

Începe cu un vis
Omul de pe scară
Covorul roșu
Cine sînt eu?

Visul era cumplit. Un craniu găunos, iar în mijlocul lui o luminiță gălbuie. Sub ea joacă unii cărți, dar frigul e atît de aspru, încît culorile nu se mai disting sub stratul de chiciură ce le acoperă. Apoi o platformă vastă, suspendată parcă în aer — și pe ea un șir de oameni, înghesuiți unul în altul. Stau toți culcați pe stînga, încercînd să-și încălzească genunchii înghețați și coapsele amortite de frig. Dacă unul mișcă, trage după el tot lanțul de corpuri și, ca la comandă, verigile șerpuitoare se desprind, lanțul se încovoie, trupurile se întorc pe partea cealaltă... Și iar se lipesc, genunchii se strîng, coapsele se apropie... Dar nimeni nu mai reușește să se încălzească. Îngheață încetul cu încetul, înșirați pe acul lung cu care i-a străpuns gerul...

Și, deodată, o mină uriașă apucă craniul înghețat, cu nălucirea infernală cu tot, și-l azvîrle în foc. Craniul plesnește. O durere cumplită, de nesuportat — și trezirea!

Omul se trezește din visul greu. Ochii îi alunecă pe suprafața înclinată a tavanului. Întîiul gînd:

— Unde mă aflu?

O scară! Prima treaptă, acoperită cu un covor roșu, fusese pernă pentru visul său. Balustrada de lîngă perețe e formată dintr-o funie roșie suspendată, iar de partea cealaltă, un șir de conuri din marmură urcă oblic în sus.

— Unde mă aflu?

Omul se scoală. În jos sau în sus?

— În sus!

Trei-patru trepte sînt înghițite în goană. Întinde-rea pustie a palierului dintre două etaje, fără ferestre, fără uși. Și din nou scara acoperită cu covorul roșu. Și iar un etaj, orb, surd, cu o lampă albă în tavan... Covorul roșu! Sus! Funia purpurie, aidoma unui șarpe fără sfîrșit, atîrnă în dreapta, iar în stînga urcă conurile.

Unde o fi capătul? Unde sînt ușile? Omul aleargă în sus. I se învîrtește capul, cascada purpurie a covorului îi arde creierii.

Deodată se oprește. — Poate... poate ar fi mai bine s-o iau în jos! — Înapoi!

— Nu! E prea tîrziu! Am ajuns prea sus.

— Mai sus!

— Încă un etaj! — Și încă unul! Nu mai poate!... Asta e ultimul! — Și iar un etaj, monoton, cu covorul roșu care parcă scoate limba la el.

Inima e gata să plesnească, i se taie picioarele. — Nu pot, nu pot mai sus.

... Unde am ajuns?... Cine?... Eu? Cine sînt eu?
— Cine sînt?

Groaznic gând! — Surpriză! Omul își cuprinde capul în palme.

— Cine sînt?

Dar creierul tace... Memoria s-a dus...

— Cum mă cheamă? — Cum arăt? — De unde vin?... Pentru Dumnezeu, trebuie să fi avut un nume pe lumea asta... ce nume?... ce nume?

Oh, ce tare dor tîmplele cînd le încordezi! Numai să-și amintească și totul se lămurește, iar scara asta dispăre de la sine... ce s-a întîmplat?

Mereu alte etaje, etaje surde și oarbe, și fiecare are un soare în tavan, un glob aprins, din sticlă lăptoasă.

II

Groaznica descoperire

Mîinile

Fața?

Ce scrie în agendă

Posibilitatea de a fi detectiv

Prințesa Tamara

În zborul lui nebun în sus, omul se oprește pentru a doua oară. Vai! Ce grozăvie! În colțul alb al unui etaj se ridică un morman de oase albe, sfărîmicioase. O coloană vertebrală, spasmodic prăvălită, se tîrăște ca o bucată de furtun. Iar în colț zace ce a mai

rămas dintr-un craniu crăpat. Pe perete, deasupra mormanului trist de oase, la înălțimea unui om îngenucheat, un monogram: „S. M.“ Sub el, cinci linii orizontale.

Ce înseamnă asta? — Un necunoscut, înaintea mea, s-a prăbușit aici mergînd în sus... „S. M.“ a ajuns pînă aici și a căzut epuizat. A murit stînd în genunchi și a mai putut să-și zgîrie cu unghia inscripția de pe mormînt! Cinci linii... cinci zile să fi rătăcit? Cinci ore i-au trebuit să moară?

O spaimă înghețată îl zgîlții pe omul ce alerga. Fugi! Fugi de aici! Dar încotro? Nu există decît două drumuri: Sus sau jos! Ei bine — sus!... Trepte și iarăși trepte. Covorul roșu îi străpunge creierul ca o diră de foc. — Cînd se vor sfîrși toate acestea? — Ah, de-aș ști cine sînt! Cu toată durerea care-mi zdrobește tîmplele, trebuie să-mi amintesc! — Memoria! Ce s-a întîmplat cu memoria mea? — Trecutul! Amintirile! Cumplită durere! — Cine sînt?

Și dintr-o dată — mîinile! — Da, astea sînt mîinile mele... și poate, cînd îmi voi vedea chipul, îmi voi aminti. — Mîini albe, cu degete prelungi, subțiri și cu palma trandafirie. Mîinele albe ale hainei, cămașa de mătase, pantalonii albi, pantofii din pînză albă... și fața? Cum să mă recunosc?

Omul își apucă chipul cu palmele. Prin atingerea ușoară vrea să-și prindă imaginea, forma, frumusețea sau urîtenia, bătrînețea sau tinerețea... Nasul, gura, părul... E negru sau e alb și el?

Mîna lui dreaptă simte ceva tare în buzunarul de la piept al hainei. O agendă mică! Chiar pe primele pagini, o mîină necunoscută a scris:

1. De colindat prin Mullerdom și de explorat toate etajele. De pătruns în zonele zidite.

2. Societatea de export-import „Cosmos“, transportul spre stele. Nu cumva e o escrocherie?

3. Soliul, metalul miraculos din care se construiesc avioane interplanetare. Ce e adevărat în asta?

4. Cine e Ohisver Muller? Binefăcătorul umanității sau un vampir? De ce se ascunde de lume?

5. Inexplicabila răpire a unor femei frumoase. — Prințesa Tamara. Unde au dispărut?

— Nu cumva sînt detectiv? se miră omul. — Să fie oare astea niște misiuni încredințate mie? Principalele puncte ale problemei? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum pot lucra fără memorie?!

Răsfoiește în continuare agenda. Ia te uită! Din ea cad trei hîrtiuțe, trei tăieturi din ziare. Prima conține următoarea știre:

FUGĂ SAU RĂPIRE?

Astă-noapte a dispărut din dormitorul ei prințesa Tamara, împreună cu prietena ei Eliei. Se presupune că a fost răpită și dusă cu un aeroplan pe „Insula Trufiei“, unde se înalță celebrul Mullerdom. Nu este însă exclus să fi fugit, căci și prințesa fusese cuprinsă în ultima vreme de febra stelelor. Odată cu ea au dispărut și toate bijuteriile prințesei, în valoare de cinci milioane.

A doua tăietură are următorul cuprins:

tocmai s-a întors din Mullerdom cu buzele umflate. Conform informațiilor de la secretariatul Cosmosului, prințesa, împreună cu prietena ei, au luat avionul spre steaua L₄ din constelația Lebedei. E demn de notat că transportul unei persoane pe această stea a norocului costă 250 mulldori, ceea ce înseamnă 796 000 coroane de-ale noastre.

Și încă o hîrtiuță, cu o știre scurtă:

Misiunea găsirii prințesei a fost încredințată

CELEBRULUI DETECTIV PETR BROK

Iar pe ultimele pagini ale agendei negre e mîzgălită cu creionul următoarea listă:

1. Anna Marton, prima ballerină a Operei naționale, 24. III.

2. Eva Saratov, manechin, a dispărut de la balul artiștilor la miezul nopții, după ce fusese aleasă regina balului, 7. IV.

3. Luna Korio, fiica banche-
rului, a dispărut în palatul
Morto din Veneția, 30. VII.

4. Sola Máj, stea de cinema,
răpîtă din villa ei, 8. IX.

5. Dora O'Brien, cea mai
frumoasă femeie din Paris,
a dispărut cu mașină cu
tot, în Bois de Boulogne,
24. X.

6. Kaja Barard, membră a
trupeii Teatrului Regal, a
dispărut după primul act al
operei „Sfîrșitul lumii”,
3. XII.

Taina primei oglinzi
 Casa cu o mie de etaje
 Omul care și-a pierdut memoria
 În sfârșit: o ușiță în marmură
 O nouă aluzie la Muller

Omul mai găsește ceva în buzunarul de la
 piept: o scrisoare pecetluită, cu adresa:

Pentru Petr Brok!

E gata să rupă pecetea, când observă avertismentul
 scris cu roșu pe dosul scrisorii:

ATENȚIE!   Nu deschide!
Scrisoarea poate fi deschisă
în fața primei oglinzi!

Ce înseamnă asta? Să fiu oare eu detectivul Petr
 Brok? Dar memoria e goală și pustie, întreab-o, nu-ți
 răspunde... De parcă viața a început odată cu trezi-
 rea pe scară. Și dacă vrei totuși să-ți aduci aminte,
 stârnești o durere sălbatică, ce zvicnește undeva în
 creier ca un abces purulent. Poate că sub această pe-
 cete voi afla dezlegarea? Poate că aici e ascuns vreun
 cuvânt magic care să-mi redea memoria, trecutul, amin-
 tirile, ființa, pe mine însumi... Dar unde să găsesc
 o oglindă? Până atunci mor de oboseală, sleit de puteri,
 infometat, sau poate inima nu-mi mai rezistă!

Până una-alta, nu-mi rămâne decît să fac pe detec-

tivul! Poate că am și fost detectiv cândva! Iar dacă vreau să fiu om, trebuie să am un nume! Nu poți trăi în lume fără un nume! Craniul refuză amintirile, ca un nebun cămașa de forță! — Bine! Pînă cînd îmi voi aduce aminte, voi fi deci Petr Brok, detectiv... O vci căuta pe prințesă! Poate îmi voi găsi viitorul, dacă trecut nu mai am.

Dar iată că în fundul unui buzunar mai e ascuns ceva, ceva ce Brok nu observase la început. O coală de hîrtie, împăturită în opt. Petr Brok își înăbușă un strigăt de bucurie! — Planul Mullerdomului! — Casa cu o mie de etaje!... Dar asta nici nu-i casă! E un oraș uriaș, îngrămădit sub un singur acoperiș! Și eu trebuie să explorez acest labirint? Să-l caut pe Muller, stăpînul acestui oraș și s-o găsesc pe prințesă, într-unul din cele o mie de etaje? Fantastică misiune! Sînt un om fără memorie! Sau poate tocmai de aceea mi s-a luat trecutul, ca să mă pot dărui misiunii mele fără rezerve, în întregime, cu fiecare nerv, cu fiecare gînd? Dar cum să ajung acolo? Buzumarele nu spun nimic mai mult.

Petr Brok pornește mai departe în călătoria-i istovitoare. Urcă și iar urcă, îndîrjit și fără odihnă, și etajele se scurg fără sfîrșit, fără speranță. Ce dumnezeu, colosul ăsta urcă pînă la cer?... Și nicăieri o fereastră, o ușă care să-l scape de covorul roșu, înnebunitor.

Brusc îi vine o idee: Ce-ar fi dacă în perete se ascunde vreo ușă secretă? Începe să caute, pipăind și ciocănind; dar plăcile netede, solid cimentate, îi răspund monoton cu același sunet rece, dur. Aleargă atunci cu un etaj mai sus și iar încearcă plăcile, una după alta. Acum avansează încet. Petr Brok numără etajele. Ar fi trebuit să le numere de mult, de cum

se trezise! De ce nu le număraseră? Fiindcă încă nu ştia că e detectiv, trimis să dezlege marea enigmă a Mullerdomului.

Înainte, înainte fusese spaima, goana haotică a creierului în delir. Dar acum, acum e necesar să-şi chibzuiască fiecare pas! Să numere etajele! Cîte a parcurs oare? 30? 50? Acelea sînt gata pierdute! Să începem măcar acum! Vom măsura Mullerdomul, fie şi de la mijloc! Unu — doi, trei . . .

Şi pe cînd Brok ciocănea cam al douăzeci şi şaptelea etaj şi cerceta crăpăturile fine din locul unde plăcile se îmbinau, descoperi, spre uimirea lui, o gămălie argintie, care ieşea dintr-o placă de marmură. O apă-să. Fără nici un rezultat. O prinse apoi cu unghiile şi trase cît putu de tare. Ia te uită! Din marmură ieşi un ac lung, de argint. Cînd îl trase afară tot, placa de marmură cedă brusc şi în perete apăru o deschizătură. În spatele ei, întunericul. Petr Brok se strecură fără zgomot şi închise chepengul în urma lui.

Se afla într-un coridor întunecos, îngust. Lovea tavanul cu capul, iar pereţii opuşi îi putea atinge cu mîinile. Avansă încet. După cîţiva paşi, însă, zări în puţul de beznă un fir subţire, strălucitor, atîrnînd în întuneric. Cînd ajunse lîngă el, îşi dădu seama că e o crăpătură subţire în peretele de lemn ce închidea culoarul. Îşi apropie ochiul de ea şi crăpătura se lărgi, transformîndu-se într-o cămăruţă cenuşie, fără geamuri. O masă, un urciore, un scaun, un bec, un pat de fier. Pe pat şade un bătrîn, fixînd încremenit lumina.

Petr Brok îl privi îndelung, cu fruntea sprijinită de peretele de lemn. Bătrînul însă nu se clinti. Pînă cînd deodată, sprijinindu-se ceva mai tare, lacătul cedă şi peretele se deschise. Îşi dădu seama că, de fapt, e o

uşă fără clanţă. Pină să se dezmeticească, detectivul se trezi în odaie.

Bătrînul sări în sus speriat. Întinse miinile şi scoase un strigăt.

— Iertaţi-mă, se scuză Brok, că vă deranjez. Bună ziua!

— Cum ai ajuns la mine! gemu bătrînul, şi bărbia îi tremura de frică.

— Pe scară! Slavă domnului că am ajuns măcar la dumneata.

— Pe scară! se miră bătrînul... Eşti om?

— Bineînţeles! Nu vezi?

— Nu te pot vedea, spuse trist bătrînul şi-şi apăsă cu vîrfurile degetelor pleoapele. Sînt orb...

Chiar aşa! Abia atunci observă Brok că în ochii bătrînului tresar şi se zbat doi irişi albaştri tulburi, ca ouăle de broască.

— Sărmanul de tine! spuse şi îl mîngîie pe faţă. Brusc îl întrebă: Cine e domnul Muller?

Bătrînul se chirci şi pe chipul lui reapăru groaza.

— Nobilul nostru binefăcător şi părintele nostru, dumnezeul şi stăpînul pămîntului şi al cerului... începuse să biiguie, neinteligibil, un fel de litanie confuză.

— De ce te ţine închis aici? întrebă Brok.

— Încet, încet... şopti îngrozit bătrînul şi-şi acoperi gura cu palma. E atotştiutor! E pretutindeni! Aude tot!

— Las' că-i venim noi de hac! De ce ţi-e frică? De moarte? Ce lucru mai rău ar putea să ţi se întîmple? Iar dacă reuşesc ce mi-am pus în gînd, măcar mori în libertate!

— Dă-mi mîna! zise bătrînul. După care izbucni, pătruns de ură şi furie:

— Fă ce vrei, domnule, dacă poți; praful și cenușa să se aleagă de casa asta blestemată!

Petr Brok, tremurînd de curiozitate, insistă pe lîngă bătrîn:

— Povestește! Povestește-mi tot! De ce se înalță aici acest zgîrie-nori demential cu o mie de etaje? Ce se petrece în el? Cine e domnul Muller?

— Cum se poate să nu știi? Nu ești atotputernic, ca El? Tu, care ai venit pe scară, tu, cel pe care îl așteptăm cu toții? Cine ești tu?

— Nu întreba! Nu mă iscodi! Nu știu nimic, un singur lucru mi-e clar: am o misiune de îndeplinit aici, și o voi duce la bun sfîrșit! Voi vorbi și cu stăpînul acestei case, cu toate că nu-l cunosc încă și va trebui să-l caut mult timp. Spune-mi tu: Cine e acest Muller?

IV

Cine e acest Muller?

Un metal ușor ca aerul

Omul numărul 794

Cu ce se hrănesc oamenii în Mullerdom?

Bătrînul clătină din cap:

— Nu știu... Nimeni nu știe. Nimeni nu-l cunoaște. Nimeni nu i-a văzut încă adevăratul chip. Unii spun că e un evreu puturos, acoperit cu un strat de

jeg, cu perciuni roșcați. Alții au văzut un cap chel, ca o bilă, cu o bărbie dublă lipită pe un morman scîrbos de carne. Un om care și-a pierdut forma omenească sub straturile de osinză; un sac îndesat, care nu se poate mișca singur și e mutat dintr-un loc în altul... Diplomații și bancherii cu care vine în contact cunosc la rîndul lor un alt Muller, un aristocrat palid, de 35 de ani, cu monoclu la ochi și cu buza de jos răsfrîntă, trasă parcă de un dispreț fără margini, vechi de sute și sute de ani. Iar alții jură că e un moșneag cărunt și cocîrjat, cu fața atît de zbircită, încît nu i se mai văd trăsăturile. Cică numai ochii mici și cenușii privesc lumea, din mulțimea de riduri, cu inocența unui prunc în cărucior, primăvara. Numai semnătura lui e peste tot aceeași și trezește uimire și groază, pretutindeni unde apare. E subțire, ca scrijelită cu acul și merge în jos, ca un fulger. Înseamnă voință, ordin, sentință fără recurs. De cîte ori n-a fost ucis Ohisver Muller?! Cîte gloanțe nu i-au străpuns țeasta?! De cîte ori n-a fost înecat, otrăvit, de cîte ori n-a fost linșat de muncitorimea răsculată?! Dar niciodată nu e El! În cele din urmă își dau seama, de fiecare dată, că e vorba despre vreun secretar de-al lui, sau despre vreun agent provocator, un manechin viu, o sosie pe care o trimite în locul său...

— Dar soliuul ce este? întrebă Brok, amintindu-și brusc de punctul patru din însemnări. Memoria lui, eliberată de trecut, funcționa acum de-a dreptul miraculos. Se mira și el cît de fantastic de ușor își amintește fiecare amănunt de după trezire. Conținutul agen-dei se întipărise, cuvînt cu cuvînt, în creierul său.

— Soliuul este o materie descoperită în această insulă, la mare adîncime, sub un zăcămint de cărbuni epuizat, un strat nou, necunoscut pînă acum, al scoar-

ței pămîntești, stratul cel mai apropiat de centrul pămîntului. S-ar putea să fie ultima crustă a miezului de foc. E un element mai ușor decît aerul. Eliberat de pămînt și de impurități, își ia zborul în spațiu și nu se mai întoarce.

Nimeni pe lume nu știe ce cantitate de soliu extrage Muller în minele lui! Mai mult decît fier! Decît cărbune! Dacă l-ar folosi pentru binele omenirii, lumea s-ar schimba cu totul, omul ar fi creat din nou și o altă viață ar începe pe această stea.

Numai că Muller își păzește cu strășnicie minele. Le-a astupat la suprafață și accesul la ele se face numai din coridoarele Mullerdomului. De aceea lumea ignoră abundența fantastică a solii. Iar Muller, cu gesturi de filantrop, îl vinde în grăunțe mici, la prețuri nemaiauzite. O fărîmă infimă de soliu, ca un fir de praf într-o rază de soare, o vinde universităților și spitalelor bogate pe o sumă cu multe zerouri, în aur. El, desigur, nu face economie. Prelucurează această materie industrial și produce din ea un beton mai tare ca oțelul și la fel de ușor ca aerul! Din materialul ăsta și-a ridicat palatul cu o mie de etaje, mîndria lui, triumful lui, victoria lui. Din vîrfurile palatului, privește lumea și trufia lui e mai înaltă decît o mie de etaje!

Mullerdomul nu are nici uși, nici ferestre. Cu greu pătrunzi în el; și mai greu ieși. Nu are nici o legătură cu lumea, deși a crescut în mijlocul ei. Așa își păzește Muller secretul mîrșav...

Bătrînul tăcu.

— Spune-mi cine ești, insistă Brok, de ce te ții aici? Nu ești destul de închis în orbirea ta? Cum te cheamă?

Bătrînul desfăcu palmele. Pe ele era scris cu fiere roșu numărul „794“.

— Nu am alt nume în afara acestui număr... Făceam parte din a opta echipă de muncitori care au ridicat 800 de etaje ale Mullerdomului. Toți cei care au construit acest turn blestemat au orbit în răstimp de cinci ani. Soliul cuprins în beton emană radiații mai puternice decât soarele și distruge ochii. Întreaga noastră colonie, de o sută de etaje, e locuită de orbi. Sînt foștii zidari și maiștri ai Mullerdomului.

— Și cu ce vă hrănește?

Bătrînul arată spre masă. Lîngă urciorul cu apă se afla un cubuleț, învelit în celofan, cu marca Okka înscrisă pe el. Nu era mai mare decât o bucățică de zahăr. Brok îl desfăcu și-l gustă cu vîrfurile limbii: cenușă, lemn, piatră... Nu avea nici un gust.

— Asta e micul nostru dejun, prînzul nostru, cîina noastră. Esență de substanțe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi. Dar cuburile astea mai cuprind ceva, ceva pus intenționat de Muller, ca să ne înăbușe bărbăția. Vrea să distrugă în oameni seva miraculoasă care aprinde ochii bărbatului cînd vede o femeie și ai femeii cînd vede un bărbat și care face din corpul omenesc, cu toate proeminențele și meandrele lui, o insulă de fericire, unde visul paradisului pierdut devine realitate. Noi nu știm ce e iubirea, de aceea zilele ne par atît de lungi și nu cunoaștem alt viitor în afara morții. Nu simțim pofta sau foamea, nu avem nici dorințe, nici vise, în afară de unul singur și anume un cumplit dor care ne chinuiește tot timpul și pe care nici zeul Muller nu ni-l poate răpi! Dorul de moarte! Fiecare trezire a noastră înseamnă groază și ziua întreagă nu-i decât o lungă jînduire după un pat, după somn, după moarte! Sîntem mii și mii cei care dorim o noapte liniștită, fără vise, din care să nu ne mai trezim...

— Și nu puteți ieși de aici?

— Unde am putea merge? întrebă bătrînul. Pretutindeni domnește întunericul. Chiar de-aș vedea, tot n-aș fugi. Pe scară ne pîndește moartea prin înfometare...

— Dar ușa asta unde duce? îl iscodi în continuare Brok, care examinase cu atenție toată cămăruța.

— Pe culoar. La capătul lui e o colivie de fier. Pe acolo se poate trece în al patrulea cartier.

— Și acolo ce e?

West-Wester, orașul aventurierilor

Gedonia, orașul fericirii

Cum se fabrică desfătările în Gedonia

— West-Wester. Au dat acolo năvală aventurierii din întreaga lume. Negustori, vînzători și mișiți vînd și cumpără tot felul de lucruri: zdrențe vechi și luminări și suflete omenеști, virtute și sînge, covoare și zei, pudră și inocență; au venit cu toții să caute fericirea. Agenți, copoi, trîntori, tîlhari, trișori, provocatori, spărgători de grevă, trădători, nebuni, ucigași, o întreagă armată de indivizi dubioși își oferă aici serviciile. Bogăția lor se măsoară după etaj. Cu cît ești mai jos, cu atît mai mare e bunăstarea. Cu cît urci mai sus, cu atît crește mizeria. Nimeni nu e mulțumit de etajul lui. După cum îi merg afacerile, pleava asta

urcă sau coboară, dar numai în cadrul celor o sută de etaje care i-au fost destinate. Asta e deci West-Westerul. Aici putem, o dată pe săptămână, să cheltuim pe băutură jumătatea de mulldor pe care nobilul Muller ne-o dă ca pensie. Oh, și unui văzător îi e greu prin locurile acelea, darămite unui orb. Sîntem mereu trași pe sfoară.

Brok își aminti de schița de plan. De orașul care ocupa a cincea sută de etaje. Îi dădu în gînd că acolo, printre aventurieri, ar putea găsi omul nimerit care să-i arate drumul direct către Muller. Dar cel mai mult îl atrăgea zona din partea de jos a planului său, notată cu numele Gedonia. Îl întrebă pe bătrîn despre ea și acesta, îndatoritor, se puse pe povestit:

— Gedonia e un oraș de cristal, aflat în a doua sută de etaje a Mullerdomului. Prin locurile acelea stă cel mai mult El, cu suita lui de agenți, ambasadori, diplomați, financieri și generali. Găsești acolo săli și încăperi unde cică poți cunoaște, încă de pe lumea asta, fericirea eternă. Aceste tărîmuri ale fericirii sînt iscusit păzite de ziduri de nepătruns și numai un grup mic de adulatori și de favoriți au acces dincolo de ele.

Aici, plăcerile trupului și ale spiritului sînt produse pe cale chimică și mecanică, și există adevărate game de voluptate prin care trec corpul și sufletul, pînă la istovirea totală. Cele cinci simțuri omenești nu au fost de-ajuns pentru ca să cuprindă toate formele de desfătare și se zice că s-au descoperit alte cinci simțuri, cu ajutorul unor noi desfătări. Voluptatea trupească e stimulată de diferite balsamuri și leacuri, pilule și unguenți, masaje, injecții și operații variate, prin care se extrag din corp părți de organe și glande, se leagă vene, se scurtează nervi... Cică s-ar fi descoperit un nou tip de desfătare în strănut, care, după

o anume intervenție chirurgicală, atinge o intensitate paroxistică și sfîrșește printr-o moarte cumplită. Prin dușuri și băi excitante se obține o minunată mîncărime a pielii în diferite părți ale corpului — cultul căscatului, al gîdilatului, al ațîțării pînă la culmi pe care omul nu le poate suporta...

Și atunci cînd toate mijloacele de stimulare nu mai au efect, cînd corpurile se prăbușesc stoarse și de ultima picătură de vlagă, atunci se sting toate luminile și urmează perioada de repaus. Muller în persoană hotărăște dacă în Gedonia va fi zi sau noapte, căci soarele nu domnește în Mullerdom.

Arhitectul care a conceput și înfăptuit aceste lăcașuri divine, în spatele pereților nevinovați, a fost zidit de Muller într-una din firide. Numai El are planul acestui rai înconjurat de ziduri. Cunoaște toate tainele ușilor și ale coridoarelor, ale porților invizibile, ce se deschid cu ajutorul unor mecanisme ascunse. Duc în săli de teatru, în palate, în biserici și în dormitoare. Steaua din plafon, de care e suspendată lustra, chipul Răstignitului din altarul catedralei, parchetul mobil dintr-un dormitor — iată porțile cerului prin care trece zeul Muller. Prin ele poate să asculte, să se strecoare înăuntru, să ia prin surprindere, să apară la momentul oportun ca să dispară apoi fără urmă.

— Dar deasupra voastră ce e? întrebă Brok. Pe plan, etajele astea sînt pline de semne de întrebare.

— Spitale, aziluri pentru săraci și pentru bătrîni, unde oamenii merg să moară...

— Și mai sus?

— Balamucul, temnițele, închisoarea pentru cei condamnați la înfometare, sălile de tortură...

— Și mai sus?

— Crematoriul...

— Și cel mai sus?

— Acolo cică se construiește încă... Se construiește mereu... Etajele se lipesc altor etaje, fără odihnă, fără sfârșit. Orașul crește numai în sus, mereu e nevoie de noi și noi încăperi, așa că sîntem încontinuu împinși în sus, ca de un piston... În perioadele de mutare, Mullerdomul seamănă cu un furnicar în răscoală. Sînt zilele de nebunie și de groază. Aparatul administrativ, amplasat la etajul 50, deasupra Gedoniei, nu mai face față panicii ce-i cuprinde pe toți locuitorii casei...

VI

Un bătrîn tînăr
Ce i-a spus lui Brok oglinda
de la capătul culoarului
Starea de „dispersie“

Brok apucă mîna bătrînului și deodată își aminti de plic.

— Nu cumva e pe-aici vreo oglindă?

Bătrînul dădu trist din cap.

— Ce nevoie are un orb de oglindă? De zece ani tot privesc întunericul.

— Cîți ani ai, unchiașule?

— Treizeci și trei...

Brok se uită mirat la tînărul bătrîn. Nu treizeci și trei, ci optzeci de ani de mizerie și disperare erau săpați în ridurile lui.

— Așa arată toți cei care se hrănesc cu cuburile lui Ohisver Muller.

Abia atunci în mintea lui Petr Brok se făcu lumină. Se hotări brusc:

— Destul! Cred că voi găsi mijlocul de a ajunge în fața dumnezeului ăsta al vostru!

Bătrînul lăcrimă:

— Ești puternic, căci ai venit pe scară! De zece ani aștept să se deschidă ușa! Fiindcă numai pe aici poate veni cineva mai puternic decît Muller! Fă-ne, domnule, pe mine și pe frații mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere și hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorința și visele! Eliberează-ne din această temniță și dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!

— Făgăduiesc! spuse Brok. Mîinile lor se întîlniră. Și Brok simți dintr-o dată întreaga dificultate a misiunii lui. E oare chiar atît de puternic, încît să se poată măsura cu Muller? Cum va pătrunde în etajele interzise, fără să se dea imediat de gol?

Și iar îi veni în minte: plicul! Da, în plic e închisă acea putere pe care o bănuiește și care i se va dezvălui de îndată ce va sta în fața primei oglinzi.

— Unde găsesc o oglindă? întrebă din nou, pe cînd bătrînul îl conducea pe un coridor lung, cu un șir de uși de-o parte și de cealaltă.

— La capătul coridorului, spuse bătrînul, se află o cușcă de fier. E un lift fulger, care te duce în cartierul West-Wester. În spatele cuștii e o firidă. Acolo, pe perete, e agățată o placă șlefuită, netedă și rece ca un șarpe. Nu știu dacă e o oglindă, dar cînd stau în

fața ei mi se pare că orbirea mea se uită la mine... Nu știu. S-ar putea să nu fie decît un geam!

Se apropiară de lift. Brok tremura de încordare. Ocoliră liftul. Și în spatele lui, sub o lampă tristă, strălucea — într-adevăr — suprafața mare, pură a unei oglinzi.

Brok o luă înaintea bătrînului, sări spre perete și se uită în oglindă cu plicul în mînă.

De pe buze îi scăpă un strigăt de uimire!

Se înălță în vîrfurile picioarelor în fața oglinzii. Începu să-și agite brațele. Sări în sus. Făcu tot felul de mișcări ca să se vadă că e acolo, că acolo e un om în fața unei oglinzi — în zadar — oglinda nu-l vedea, oglinda nu-l băga în seamă.

Oglinda era goală!

Peretele din spatele lui era redat fidel, dar omul ce se afla între el și oglindă, nu reușea să se vadă. Ce fel de oglindă e asta, la toți dracii, dacă nu arată nimic? Și dintr-o dată, în profunzimea aceea miraculoasă, Brok îl văzu pe bătrîn, apropiindu-se cu greu. Ia te uită! Bătrînul se oglindea în cadrul șlefuit, în care fiecare rid se desena cu precizie.

Un gînd sălbatic își făcu loc în creierul lui Petr Brok! Rupse febril pecetea roșie, desfăcu coala albă de hîrtie și citi:

Din propria mea voință și pe riscul meu, i-am înprumutat meșterului Oskar Eril trupul meu, pentru experiența denumită dispersie (aspid), ca în acest fel și sub această formă (adică în stare invizibilă) să pot pătrunde în toate colțurile Mullerdomului, să-i dezleg tainele și, dacă bănuiala cumplită se confirmă, să-l omor pe loc pe bărbatul care se numește Ohisver Muller, faptă pentru care mi s-au dat puteri depline în

ședința secretă a congresului judecătorilor S U L (Statele unite ale lumii) de pe Insula Ultimei Speranțe. Această jertfă nu o fac din dorința de câștig și nu mă sperii de urmări, asupra cărora mi s-a atras atenția; o fac pătruns de dorința arzătoare de adevăr și dreptate și pentru a salva omenirea.

Semnat cu propria mână:

Petr Brok

Iar dedesubt o altă mână adăugase:

Garantez cu semnătura mea că așa-numita stare de dispersie (asprid) va dispărea după scurgerea a treizeci de zile.

Cu propria mână:

Oskar Eril

Brok înțelese în sfârșit de ce putere fără margini dispune! Nebun de bucurie, îl apucă pe bătrîn de mijloc și începu să danseze cu el ca un zănatic.

Bătrînul atinse apoi cu degetul suprafața oglinzii și se trase temător îndărăt.

— Oh, mi-e frică de oglinzi, cînd le simt cu palmele! Ele răspund și orbilor... Oglinda nu orbește niciodată.

— Știi, unchiașule! strigă Brok, și dac-ai avea o mie de ochi, tot nu m-ai vedea! Nimeni nu mă vede...

Brok nu se mai sătura de gîndul că e invizibil. Sărea în fața oglinzii, lovea în ea, sufla peste ea și o mîngîia — degeaba! Oglinda obosise de moarte tot primind și redînd figuri omenеști! Nu! De parcă s-ar fi revoltat dintr-o dată și ar fi refuzat să-l oglindească

pe Petr Brok! Dar el nu se supăra deloc. Cît sînt de puternic...! Ca un zeu! Pot face orice! Minuni, la care nici Cristos n-a visat! Voi ului lumea încătușată în blestemul acestei barăci pînă la cer! Acum Muller-domul îmi aparține!

Își luă degrabă rămas bun de la tînărul bătrîn și intră în cușcă. De îndată ce grilajul de fier se închise în urma lui, simți o zguduitură. Podeaua începu să coboare și dintr-o dată i se păru că se prăbușește într-o prăpastie. Închise ochii. Căderea abruptă, cu capul în jos, îl amețea. Craniul îi pocnea surd de durere. Petr Brok leșină.

VII

Din nou visul și mica lampă galbenă
Ferestre și oameni
Cîrciuma de la capătul lumii
Vînzătorul de vise

Și cum se prăbușește — minune! — visul apăsător, scîrbos reapare. Lampa galbenă din craniu aruncă o lumină neliniștită, pîlpîitoare. Nu luminează deloc; numai pe ea însăși și cercul galben de praf ce se rotește în jurul ei. Brok are impresia că zace făcut ghem, cu capul între genunchi, într-o peșteră umedă, înghețată. Dă la o parte gluga cenușie ce-i acoperă capul — și ochii i se obișnuiesc cu întunericul: vede

ca printr-un voal grinzi crăpate, încrucișându-se deasupra capului lui și pornind în direcții de neînțeles, încolo și înapoi. Iar pe platforma suspendată stă, înghesuit, un șir de oameni, culcați pe dreapta și încălzindu-se unul în altul. El însă nu mai e o verigă din acest lanț; zace în fața lor, lângă un geam spart, acoperit de albeața chiciurei. Îi e frig. Își trage iar gluga pe cap, se ghemuiește și se înfășoară în întunericul care poate fi și zi și noapte...

Petr Brok s-a trezit. O zguduitură bruscă l-a făcut să deschidă ochii și în clipa aceea a dispărut și năluca chinuitoare. Cât a dormit? Își îndreaptă trupul pe fundul cuștii și dintr-o dată își amintește de ziua de ieri. Apucă cu dragoste grilajul de fier, de parcă ar fi vrut să apere această realitate de visul înspăimântător cu lampa galbenă în craniul găunos. Simte o dorință dureroasă de lucruri viitoare. Uimit își amintește că e invizibil și sare din cușcă.

Parcurge un coridor, niște scări, deschide o porțiță de fier — și se trezește pe o stradă! Două șiruri de case, firme, trotuare. Nu lipsește decât un singur lucru, care există pe fiecare stradă, cu toate că nimeni nu se uită la el... Cerul. În locul lui, sus, deasupra capetelor, se arcuiește un plafon în stil roman, turnat dintr-o singură bucată de sticlă. Sub el arde un glob uriaș, alb, cu o lumină de nesuportat, ca a soarelui la zenit.

Ferestre și oameni. Șiruri fără sfârșit de ferestre și de oameni... Ferestre care tac și ferestre care strigă, speriate și plinse, misterioase și căscind de plictiseală, ferestre, ferestre, ferestre — dau din cap, ispitesc, rîd, plîng. Iar sub ele, mulțimea. Mulțimea pestriță, involburată, grăbită. Toate semințiile umane se amestecă aici într-o neobosită mișcare de rotație. Culorile veșmintelor, chipurilor, ochilor și părului se împletesc,

glasurile ies din mii de guri ca din tuburile unei orgi scăpate dintr-o catedrală în flăcări.

Și așa cum cerul și soarele de deasupra lui sînt artificiale, lui Brok i se pare că toți oamenii care țopăie și strigă aici au în ei ceva ireal, înșelător și fals. Chipurile bărbaților sînt imberbe sau acoperite de bărbi de toate formele posibile; lui Brok însă i se pare că multe din aceste bărbi sînt false, lipite numai de obraz. Unii se distrează prea tare și rîd ca proștii. Alții aleargă într-o anumită direcție, cu îngrijorarea sau groaza întipărite pe față. Ici un chinez se tupilează pe sub ferestre, urmărind pe cineva. Colo se strecoară o mutră de criminal, cu un plasture negru pe un ochi. Undeva, în spatele unei uși, răsună o împușcătură și nimeni nu se întoarce să vadă ce e. Un marinar — tricou negru cu galben — cu fața ciuruită de vărsat, se clatină beat turtă și urlă un cîntec obscen. Trei tipi, goi pînă la brîu, cu măști negre pe față, trec insolenți pe stradă, cu pumnalele la cingătoare. Ceilalți se dau la o parte. Colo pășesc lent niște oameni cu măști violete, cu găuri rotunde în ele. Ferestrele unei săli de dans rîd galben... Li-la-la-lu — povestește o japoneză, cu părul împodobit cu un ac lung, ca o inimă neagră străpunsă de un pumnal. Merge la brațul unui apaș, care le pune piedică bătrînilor orbi și rîde de ei cu dinții vopsiți în roșu. Acum trage un șut într-un cerșetor fără picioare, care se rostogolește în canal. O firmă neagră strigă:

VÎNZARE DE DIAMANTE ȘI CĂRBUNI

Un vînzător horcăie:

Cubul „OVA“ e CEL MAI BUN!!

Un steag negru cu verde:

*CÎRCIUMA LA SFÎRȘITUL
LUMII*

Se deschide o ferestruică:

**DISPERAȚILOR!
CUMPĂRAȚI**

Zilele cenușii le colorăm în roz!

Lașul devine erou!

K O K A !

Învinsul va fi învingător!

Măști violete de pudră pe fețele femeilor. Strălucirea albă a dinților, pătratele negre ale ferestrelor, clopoței; într-un colț, sub picătura de lumină singerie a unui bec, o femeie cheamă cu cuvinte îndrăznețe, iar prin gesturi obscene arată că ea însăși e vînzătoare, prăvălie și marfă:

„Grăbiți, bătrîni și tineri!
Înainte de a trece mai departe,
priviți-mi chipul!
Admirați-mi părul,
prețuiți culoarea ochilor mei!
Încercați tăria sînilor mei —
e pe gratis . . .
Atingeți-mi coapsele,
sînt tari ca șinele de cale ferată
pe care vine în goană patima!
Ard, ard —
pentru opt arginți
vă voi omori cu dragostea mea!“

Iar peste drum, un scandalagiu cu barbă ruginie,
despicată în două, stă la o măsuță șubredă, acoperită
cu cutiuțe; înconjurat de câțiva gură-cască, strigă:

CUMPĂRAȚI VISE

Marfă garantată, solidă, ține toată noaptea!

*

WISE DESPRE AUR

Deveniți milionar pentru o noapte!
Cumpărați »Aurvisul« meu, marcă depusă!

*

O SINGURĂ TABLETĂ AGA
înainte de culcare, vă asigură o
noapte de dragoste, cu sărutări și îmbrățișări!
Citiți modul de întrebuințare!

*

SPECIALITATE
Vise roz!
Gustați o dată și veți reveni.
Garantat inofensiv

*

VREȚI SĂ CĂLĂTORIȚI PE MELEAGURILE
DE DINCOLO DE MĂRI ȘI OCEANE?
Să vedeți palmieri, caravane,
sălbatici, tigri și maimuțe?
Cumpărați praful EXOTICI

*

UN ZBOR CU AEROPLANUL
spre soare veți face
dacă adormiți pe spate, cu o pastilă
ARO pe limbă!

*

Vreți să trăiți, într-o noapte, un uragan?
Incercați o pilulă **ORA** și-l veți
trăi, bine sănătos, în patul dvs.!

*

VĂ TEMEȚI SĂ CĂLĂTORIȚI SPRE STELE?
Sau mijloacele nu vă permit s-o faceți?
Visele despre stele vă vor înlocui această aventură!
Cumpărați, pe cinci arginți, Stelovisul meu.
Atenție la marca depusă!

*

Firme uriașe, imagini mișcătoare din neon, repetându-se pînă la demență, reclame pe drapele, pe ziduri, pe vitrine, pe uși, pe spatele oamenilor și pe chipuri. Din amîndouă părțile și din gurile omenești, în ochii și urechile lui Brok dau buzna aceste strigăte de hîrtie, culoare și sticlă. Merge de mult drept înainte, neocolind pe nimeni; se distrează văzînd cum trecătorii, fără să bănuiască nimic, se lovesc de el, sar în lături și chipurile li se schimonosesc de uimire și spaimă. Merge, tot către dreapta, cum îl duce strada.

Deodată își dă seama că merge de fapt în cerc și că a ajuns, în cele din urmă, în locul de unde plecase. Și abia atunci observă că din această stradă mare, circulară, cotesc spre interior străduțe înguste, întortocheate, pe care mulțimea se scurge picătură cu picătură. Pereții de tinichea ai caselor au ruginit aici, din

cauza umezelii, ferestrele au gratii ca niște botnițe convexe. Unele străduțe sînt atît de înguste, încît dacă întinzi brațele atingi, și de-o parte și de alta, zidurile. Și mai sînt unele ca niște defileuri, în care zidurile de fier ale caselor se ating pe alocuri și pe unde oamenii trec pieziș, sugîndu-și burta.

VIII

Magazinele de pe strada tigrlui
Hotelul „Eldorado“
Reuniunea unei societăți alese
Revoluție în Mullerdom

Petr Brok o ia pe una din aceste străduțe lăturalnice. Dalele de sticlă de pe jos sînt acoperite cu un strat uscat de murdărie. Unele sînt crăpate sau sparte și prin ele se strecoară lumina. Printr-o asemenea ferestruică în podea, Brok observă că și jos, sub el, mișună mulțimea, culorile aruncă lumini fosforescente și vînzătorii strigă în gura mare.

Și străduța pe care păsește e acoperită de înscripții dintre cele mai ciudate, dar mult mai discrete. Cu cît firma e mai mică și mai modestă, cu atît e mai impozantă prăvălia, cu atît mai arătos patronul. O carte de vizită murdară, lipită pe ușă, o tăbliță pe fereastră, o plăcuță emailată cît palma. Nu mai sînt strigăte, sînt mai degrabă șoapte, șoapte pline de mister...

— OPIUM —
marca cea mai bună

Aici HIPNOTIZOR
Arpag Merle, alchimist

— IMMA —
moarte fără dureri

ELIXIRUL R — A.
vă prelungește viața după voie

Fr. IPS, cambii, plastografie
falsificare de bani

Joe Mlna,
furturi mărunte, buzunăreli ș. a.,
discret!!!

MAGIE, FARMECE!
Sandor, Sabath

**PICĂTURI
de uitare veșnică!**

**Gentlemen!
cumpărați numai raze GGGGG**

**SCHWARZ și comp., producție de
WWW**

Ko – Son – Ma, RĂPIRII

După o fereastră, între sticle, o plăcuță de tablă:

VÎNZĂTOR DE OTRĂVURI

Pe un perete ruginit, scris cu cretă:

**GARPONA
ia sînge toată ziua!
Discret!**

O bucată de scîndură, cu vopseaua literelor scursă pe lemn:

ČULKOV, nebunie

Pe intervalul întunecat dintre ziduri e întinsă o sîrmă, de care se leagănă o tăbliță. Pe ea e desenat un pumnal cu inscripția:

*Atenție la spate!
Firidă în stînga!!!*

Ceva mai departe, deasupra unei uși atîrnă oblic o firmă strîmbă. Literele sînt frînte, de parcă le-ar fi scris un bețiv, cu degetul înmuiat în noroi:

Hotel Eldorado

Petr Brok se hotărăște să viziteze acest hotel dubios. Pe de-o parte a obosit și, în plus, vrea să privească de aproape pleava care se adună aici. Intră în

antreul întunecos. Miroase a șoarece, a sudoare și a încă ceva de nesuferit. Din antreu, o ușă dă într-o încăpere spațioasă, un bar strident decorat. În plafon se află un geam rotund, convex, al cărui rost Brok nu-l poate pricepe.

Masa rotundă din mijlocul camerei e ocupată. Numai că nu are timp de pierdut cu examinarea societății adunate acolo, căci cineva tocmai strigase cuvântul „revoluție“, or, acest cuvânt are asupra urechii un efect la fel de puternic ca singele asupra ochiului!

— Revoluție! strigă un bărbat cu barbă neagră, împărțită în două. Sclavii s-au răsculat în cartierul fabricilor! Revolta a și cuprins optzeci de etaje. A izbucnit în fabrica de cuburi Omega, unde un oarecare Vítek din Vítkovice, supraveghetor, l-a trădat pe Marele nostru Muller! A organizat în secret revolta și acum declară că va elibera lumea noastră din ghearele lui Muller.

Vrea să înscăuneze domnia sclavilor și să gonească aristocrația din etajele de jos, s-o gonească în mine și în fabrici. Cuburilor Omega li s-au alăturat uzina chimică: 1 980 bărbați, monetăria: 260 bărbați, turnătoria: 400 bărbați, uzina de gaz: 5 380 bărbați, fabrica de lichioruri: 250 bărbați. Au făcut o breșă prin care au și pătruns în Orasul întunericului. Pe locuitori i-au cîștigat de partea lor, promițându-le o republică în care cică și orbii își vor avea reprezentanții lor. Vor să facă din ei o cumplită armată de avangardă, ca un zid. Dacă cuceresc Orașul întunericului, ne amenință primejdia că vor deschide temnițele de la etajele de sus. Mai rău e că pătrund și în jos, distrugînd mașinile și instalațiile. La etajele 690 și 700 au devastat birourile și acum se apropie de etajul 680, unde încep antrepozitele. Deci de depozite nu-i mai despart decît 60 de etaje. Desigur

că pătrund cu greu prin plafoanele dure, din beton cu soliu. Din fericire, ascensoarele nu funcționează (centralele electrice se află în prima zonă, iar curentul a fost tăiat imediat). Scara principală e împinzită de bariade. Nu trec de ele nici în cinci luni, dacă ținem cont de faptul că sînt destul de primitiv înarmați.

Dar Marele nostru Muller nu vrea să-și păteze mîinile cu sîngele lor, deși i-ar putea distruge și prin gaze. Crede că va reuși cu binele. De aceea m-a trimis la voi, în West-Wester, ca să angajez cîțiva specialiști. Iată despre ce e vorba: să pătrundem discret în mijlocul răsculaților și să băgăm zădărnici între ei; să le spargem rîndurile și mai ales să-l înlăturăm pe ascuns pe Vitek din Vítkovice, care e de fapt sufletul și creierul acestei revoluții de palat. A încercat odată să-l cîștige cu aur, dar nu a reușit...

IX

Garpona

Meșterul Perker — otrăvuri

Serul Kawai

Gazul Sio

Sticlele de pe tîmplele orbului

— Poate cu pumnalul? întrebă un flăcău colțuros, căruia tovarășii lui îi spuneau „Garpona“. Nu avea mîini și se sluzea, în locul lor, de picioare.

— V-am mai spus-o: nobilul Muller nu vrea sînge!

— Am în depozit otrăvuri pe cînste... începui să turuie un bărbat cu nasul roșu, nerușinat de mare, care-i acoperea, oa un ciorchine, cea mai mare parte a feței, și lui Brok i se păru că mai crește încă și se coace văzînd cu ochii.

— Am măruri verificate, de mii de ori încercate. De administrarea lor mă ocup personal, cu efect garantat. Dacă vreți, moare de apoplexie. După o picătură de U, moartea vine de la cap. La cererea dumneavoastră, poate muri de cancer, prin absorbția unei doze de I. Am trabuce O! Un miligram de E într-un pahar de lapte...

— Eu lucrez numai *en gros*, îl întrerupse pe năsos un orb, cu o voce profundă de bas. Pleoapele îi erau cusute, fapt care-i dădea chipului o liniște înspăimîntătoare. Pe ținutele însă avea montate două degetare de metal; în vârful lor scînteiau două lentile fine, ca ochii unui animal de pradă.

— Dacă trebuie să înăbușim revoluția, sînt în stare s-o fac cu ajutorul bacilului meu... Dealtfel Marele Muller mă cunoaște...

— Vine și rîndul sclavilor, răspunse agentul. Dar mai întîi să-l lichidăm pe Vitek! Nu să-l ucidem, înțelegeți? Corpul lui n-are decît să trăiască! Sufletul trebuie să i-l distrugem! Sau sufletul, sau creierul!

— Dacă-i injectăm ser KAWAI în creier, înnebunește... îi povățui un omuleț cu două cocoșe în spinare.

— Dacă inspiră gazul SIO. îmbătrînește peste noapte, adăugă un bătrîn ramolit, fără un fir de păr pe cap, tremurînd tot. Cît îi mai rămîne de trăit o va duce într-un ramolism ce-l va conduce drept la moarte. Aparatul poate fi pus pe furiș în dormitor, e ca

o jucărie, o minge de cauciuc, care de îndată ce se rostogolește...

— Cel mai bun pumnal, cea mai bună otravă, cel mai bun ser, cel mai bun gaz — sînt ochii! spuse încet, dar apăsător, un chip galben cu ochi rotunzi, negri, în care scînteiau viu două pătrățele incandescente.

— Bine, zise agentul și scoase un carnel, o să-mi notez numele vostru. Meșterul Garpona — pumnal. Meșterul Perker — otravă. Meșterul Schwartz — SIO. Meșterul Orsag — bacili. Mac Doss — hipnotism. Dulgherul Čulkov — *Kawai!* Veniți mîine cu marfa voastră în strada Portocalie, numărul 8, etajul 274. Aero-liftul vă va duce în vîrfurile Mullerdomului, și de sus ajungeți imediat pînă în inima revoluției, laolaltă cu pleava, și vă amestecați cu ea... Marele Muller vă va răsplăti după succesul pe care îl veți avea.

— La toți dracii! Înjură ucigașul fără mîini, după plecarea agentului. Mare scofală. Să împlint pumnalul în gunoi! Tot timpul meșterea ceva cu picioarele, cînd sub masă, cînd pe masă. Tocmai își ștergea sudoarea de pe frunte cu talpa și-și pocnea cu zgomot degetele de la picior.

— Prea duhnești a sînge, frate, biigui otrăvitorul și-și suflă mulțumit nasul insuportabil cu mîna. Abia pe urmă îl șterse cu o batistă roșie, spunînd: Munca noastră e curată... nu ne pătam noi mîinile...

— Ce, parcă eu lucrez numai cu pumnalul? protestă ucigașul, mai pune douăzeci de muldori și ți-l sugrum, agățat de gîtul lui ca o iubită...

Ca dovadă, își descălță papucii sub masă și strînse degetele albe, suple ale picioarelor.

— Amîndoi, fîrtate, sîntem niște bieți cîrpati, spuse otrăvitorul. Să vorbească meșterul Orsag! O întreagă armată de mineri a hrănit-o cu bacili lui...

Orbul nu catadicsi să-i răspundă. Numai lentilele de pe timple aruncară lumini prevestitoare de rău, cînd se întoarse spre năsos.

— Dar meșterul Schwartz? continuă acesta, adresîndu-se moșului chel și ramolit. Mulți bătrîni ai făcut pînă acum?

— Eu lucrez jos, în cartierul finanțelor, sisii Schwartz, cu gingiile lui știrbe; tocmai am montat un aparat la etajul opt al zonei a doua — în dormitorul tînărului Gerel. E fiul regelui cămătarilor. Cel ce i-a vîndut lui Muller Alaska și coloniile din Africa. Adria, nepoata lui, avea să-l moștenească. Peste o săptămînă Gerel junior va fi mai bătrîn decît taică-su. Sir Moru, cel mai mare acționar al Cosmosului, îmbătrînește vîzînd cu ochii.

— Asta-i tot opera ta? Se zice că are necazuri mari.

— Are... Acțiunile lui trec în mîinile unui om al cărui nume nu vi-l pot spune. Cred însă că eu sînt cel care a făcut cel mai mult pentru binefăcătorul și Domnul nostru...

— Nu știi ce înțelegi tu prin cel mai mult... dragul meu Schwartz, zise cocoșatul, după care se întoarse spre bărbatul cu ochii arzători. Mac Doss, doctorul nostru în hipnotism, e nou printre noi, așa că probabil n-a auzit încă povestea mea... De n-aș fi fost eu, bunul nostru Părinte și Stăpîn ar fi azi ruinat!

Astronomul Galio, stăpînul stelelor
 Prima navă în Univers
 Foamea de stele a lui Muller
 Cum a devenit Galio un mare zero
 Culkov, regele a 50 000 de stele

Cocoşatul îndreptă două degete spre geamul rotund şi bombat din tavan:

— El mi-e martor că nu mint, dacă tocmai binevoieşte să se uite la umilii săi supuşi. L-am scăpat de un duşman care i-ar fi supt şi ultima picătură din acea sevă miraculoasă ce ţişneşte de sub Mullerdom şi la care se adapă... Azi poate să afle oricine! E vorba de bătrînul Galio, vînzătorul de stele. Fiul lui, care azi ocupă în întregime trei etaje în zona a treia, nu-i decît un ageamiu în comparaţie cu tatăl lui. Din mila lui Muller vinde stele fără valoare, scoase la reformă — stele incandescente sau îngheţate, ori comete, care trec în zbor şi nu se mai întorc — nimeni nu le vrea. Marfă ordinară... Ehe-he, bătrînul Galio era un geniu! Îşi instalase pe o insuliţă din Polinezia un observator astronomic şi, cu un grăunte de soliu, făcea minuni. Localnicii îl aleseseră rege şi a unit vreo zece insuliţe sub sceptrul lui. Pe atunci Marele Muller colinda mările şi cumpăra ce mai rămăsese din lume. A sosit la observatorul bătrînului Galio, unde îşi avea şi reşedinţa regală. Cînd l-a întrebat cît vrea pe insuliţele lui, vulpoiul bătrîn i-a răspuns modest:

— Bolta cerească, noaptea!

N-a vrut să primească nici un grăunte de aur! Bunul Muller a văzut în asta capriciul unui bătrîn original, îndrăgostit la nebunie de cele cerești. I se părea că e pe gratis. Stelele nu aparțin nimănui, nici lui Muller, dar dacă bătrînelul le dorește cu tot dinadinsul, de ce nu i le-ar vinde? Vrea să se fraierească, n-are decît! Au semnat contractul: Muller a devenit stăpînul celor zece insulițe din Polinezia, Galio stăpînul stelelor. Unul cumpărase mîța în sac, celălalt vrabia de pe gard... Și nu una, miliarde de vrăbii, care veneau în zbor spre el în nopțile senine, într-un stol ce nu se-npuțina...

Pe atunci Muller nici nu bănuia că din soliu se vor putea construi nave, care vor străbate cosmosul ca țîntării! Uitase de mult de contractul semnat... Prima rîndunică și-a luat zborul și, după cinci luni, s-a întors încărcată de comori fără preț, adunate de pe nouă planete! A luat ființă societatea de transporturi interplanetare „Cosmos” și prin ea s-au deschis surse noi, inepuizabile de bogății fără seamăn. Și atunci a apărut bătrînul Galio cu contractul! S-a văzut astfel că toate stelele descoperite de „Cosmos” îi aparțin lui Galio, contractul fiind semnat de Muller însuși! Abia atunci și-a dat Zeul seama cît de scump plătitise cele zece insulițe... Galio devenise *de facto* stăpînul tuturor planetelor și Muller al uneia singure, cea pe care se afla. Comori ca-n basme, fructe ale paradisului, metale noi, noi pietre prețioase — toate aparțineau, conform blestematului de contract, bătrînului Galio!

Așa că, vrînd-nevrînd, Marele nostru Binefăcător a trebuit să răscumpere frumușel de la Galio stelele cucerite, una cîte una... Demnitatea lui n-ar fi putut pur și simplu să suporte ca o nouă stea descoperită să aibă alt stăpîn decît El, să poarte alt nume decît cel pe

care i-l va da El, tot așa cum nu ar fi putut să suporte ca înțelegerea purtînd semnătura lui să nu fie considerată sfîntă. Așa că, pe măsură ce se descopereau noi și noi stele, Galio vindea și Muller cumpăra. Dar rezervele lui Galio erau inepuizabile. Muller plătea și iar plătea. Și se ajunsese atît de departe, încît atotputernicul stăpîn al lumii fu silit să-și revîndă, bucată cu bucată, lumea lui ca să-și sature foamea de stele... Cel mai ciudat însă era că bătrînul Galio refuza din principiu comori provenind de pe alte stele, oricît de prețioase ar fi fost. Recunoștea și primea numai marfă produsă de bătrîna noastră planetă... Ce făcea cu ea? Începu să împartă aurul lui Muller la săraci. Orașele, insulele, minele, întreprinderile industriale construite de Muller, le împărțea muncitorilor și cerșetorilor... Il numeau Eliberatorul!

Oh, era un plan bine gîndit de a-l ruina pe Ohisver Muller! Stăpînul Lumii, dat de rușine și pe jumătate sărăcit, se și pregătea să părăsească această planetă și să se mute pe una din stelele lui...

Și atunci, în ultimul moment, cînd Muller se afla pe marginea prăpastiei (urma să-i vîndă lui Galio Mullerdomul și acesta intenționa să-l arunce în aer!!!), atunci am început să-l tratez pe bătrînul Galio de reumatism. Într-o seară — îmi amintesc ca azi — durerile în încheieturi îl lăsaseră și era teribil de bine dispus. L-am întrebat atunci cîte stele îi vînduse lui Muller și cîte în mai rămăseseră.

— Tot atîtea cîte am avut la început, rîse Galio enigmatic. Dacă i-aș vinde în fiecare zi un milion de stele, Muller ar mai trebui să trăiască un milion de ani ca să aibă o milionime din ele...

Și în noaptea aceea, după ce bătrînul Galio a adormit, i-am injectat sub piele trei picături de Kawai. Di-

mineața, Galio sări ca ars: — Un creion! Hîrtie! La cît se ridică exact averea mea? Scrise un 9 și începu să adauge zerouri. În prima zi a umplut zece coli cu zerouri. Și din clipa aceea creierul lui a devenit o mașină de fabricat zerouri. Toate gîndurile lui au devenit zero...

Atunci, evident, am pus cu ușurință mîna pe blestematul ăla de contract și i l-am dat lui Ohis Muller. Acum Galio se află în balamucul 970 și produce zerouri. El însuși a ajuns un mare zero!... Și uite așa l-am salvat pe zeul Muller! Și azi mai repară pagubele, adună și pune laolaltă ce risipise bătrînul Galio. A vrut să mă facă împăratul Bradierrei! Am refuzat. Mi-a oferit apoi orice imperiu, la alegere, orice tron, m-a întrebat dacă vreau să fi rege, șef militar, sau diplomat. I-am spus că nu vreau nimic altceva decît să trăiesc pentru tot restul zilelor mele în Mullerdom, în preajma Lui, fie și la lumina unei singure raze a milostivirii Lui.

Pînă la urmă mi-a dat cu de-a sila 50 000 de stele. M-a declarat regele acelor lumi. Am vrut să mă duc acolo, să-mi văd supușii și să mă încoronez pe una dintre ele. Evident că pe toate nu se poate... Dacă m-aș încorona în fiecare zi în unul din regatele mele, ar mai trebui să trăiesc cel puțin încă 137 de ani... Și apoi Muller nu vrea să mă lase să plec, mă roagă să-i stau pe aproape, dacă o avea cîndva nevoie de mine...

Curiozitatea lui Petr Brok
 și ce a ieșit de aici
 Nasul otrăvitorului
 Încăierarea
 Cel mai turbat era Garpona
 cel fără mîini

Cocoșatul amuți și ochișorii lui cercetară curioși chipurile celor din jurul mesei. Năsosul își suflă nasul în batista stacojie, cu acea rezonanță prelungă și tristă a guturaiului de primăvară. Chipul orbului se înălța deasupra mesei ca o bucată de marmură. Dar cele două lentile de pe tîmple luceau vesel, de parcă ar fi ris în hohote. Cel puțin așa i se părea lui Petr Brok. Ucigașul fără mîini probabil că nici nu asculta. Întotdeauna făcea ceva cu picioarele, agil ca o maimuță. Ba meșterea ceva sub masă, ba trebăluia pe masă; cu piciorul stîng scoase pumnalul și îl aruncă cu atîta îndeminare spre tavan, că se roti ca o elice. Pînă cînd pumnalul căzu în „palma“ piciorului drept, avu timp să golească și un pahar. Scoase apoi din buzunarul de la vestă o tabacheră, își presără pe gleznă un praf verde, îl aspiră și praful dispăru. După care strănută atît de tare, că-l trezi pe bătrînul Schwartz, care între timp adormise.

Și atunci, după acest episod, cînd aproape toți tăceau rușinați — vorbi Petr Brok. N-o făcea ca să se dea de gol. Voia numai să-l întrebe pe cocoșat, la ureche, un lucru pe care dorea nespus de mult să-l

afle. Voia să-i pună astfel întrebarea, încît cocoșatul să creadă că unul din cei de față vorbise. În clipa aceea însă simți cit de dezavantajat este de faptul că e invizibil; cit e de singur, lipsit de încrederea lor, sortit să asculte numai niște dezbateri lungi și sterile, care nu-i sînt de nici un folos... Voia să-l întrebe pe cocoșat, dar urechile celorlalți erau ca niște gherete de pază, mascate de smocuri de păr. De aceea își apropie buzele pînă aproape de pavilionul urechii și întreabă încet, cu glas incolor, ca într-o doară.

— Dar cum arată de fapt divinul Ohisver Muller?

Cocoșatul tresări, ochii și gura i se căscară larg, fața aproape că i se umflă de mirare. Lui Brok i se păru că, pentru o clipă, se lățise de la un perete pînă la celălalt. Era desigur o iluzie. Bărbia lui ascuțită intrase la loc între umeri, ca o pană înfiptă într-un butuc. Cocoșatul se ridică și deveni dintr-o dată cu un cap mai scund, căci picioarele scaunului erau mai înalte decît picioarele lui.

— Cine a întrebat? strigă mînios. Am zis: cine a întrebat?

Ceilalți îl priviră mirați. Nici unul dintre ei nu crîcnise, din momentul în care amuțise cocoșatul!

— Am auzit o voce. Jur! Jur pe Marele Muller (cocoșatul ridică mina dreaptă spre geamul rotund) că nu mint! E cineva aici!

— Poate că Marele Muller a binevoit... zise, umil, otrăvitorul, și privi îngrozit spre tavan.

— Nu! Nu! Cineva a întrebat chiar despre Muller!

— Cine?

— Un glas! Mi-a șoptit la ureche!

— Nu cumva vorbește Kawai din creierul tău? Poate că te-ai contaminat și tu.

— Sinteți cu toții nebuni! Jur! Pariez pe cele 50 000 de stele! Bătrînul Schwartz își ciocni compătimitor fruntea și începu să povestească cum și el e atins de ramolismenț, cu toate că-și mînuiește gazul cu cea mai mare grijă.

Între timp Petr Brok se așează calm pe scaunul rămas liber după plecarea agentului. Simțea în el o putere fără de margini față de acești oameni monstruoși, pe care-i putea manevra cum voia. Își aminti de revoluția de la etajele muncitorești, de Vítek din Vítkovice, de tot ce îi coc tilharii ăștia și se gîndi cum să-i lichideze, fără să-și păteze de sînge mîinile invizibile... Chiar în fața lui se afla nasul zemos, veșnic curgînd al vînzătorului de otrăvuri, golit tocmai și pe cale de a se umple din nou. Acest nas tragic îl iritase de la bun început și îi provocase o greață de-a dreptul chinuitoare. Așa că Brok, nemaiputînd suporta această tortură și răbufnînd de ură împotriva nasului acela scîrbos, luă un pahar și îl aruncă în el. Sîngele țîșni, vînzătorul de otrăvuri se clătină. Ceilalți săriră în sus, îngroziți și se apucară involuntar de nas.

Toate acestea se petrecură în cîteva secunde. Banda își reveni iute. Spate la spate, făcură zid. În mîinile tuturor apărură dintr-o dată revolverele. Ochii negri, bulbucați ai țevilor se roteau în spațiu. Începu un foc demential. Împușcăturile răsunau sec, gloanțele șuierau, oglinzile cădeau fărîme, praful se înălța din toate colțurile.

Cel mai turbat era Garpona cel fără mîini. Se culcase pe masă, cu picioarele în aer, se răsucea pe spate, cu un picior își lua vînt iar cu celălalt trăgea în toate direcțiile, semănînd mai mult cu o harpie decît cu un om.

Lentilele perfide de pe tîmplele orbului
Petr Brok în capcană
Fuga
Liftul — și din nou visul

Deodată Petr Brok se cutremură. Lentilele fine de pe chipul orbului se fixează asupra lui! Chipul imobil, ca de ghips, cu pleoapele cusute, se înalță ca al unui sfinx. Dar sticlele fin șlefuite privesc fix fața lui Brok. De parcă ceva ar fi luat foc în ele...

I se pare? Sau e demascat? E oare cu puțință ca orbul acesta să-l vadă?

Brok se ridică. Ia te uită! Sticlele se mișcă și ele în sus, după fața lui. Acum orbul duce mîinile la tîmple, răsuțește o rotiță dințată, ca și cum ar regla un microscop. Lui Brok i se pare că fiecare mișcare a sa trece prin focarul acestor lentile.

O spaimă necunoscută încă îl străbate ca un fulger de gheață. Simte cum i se taie picioarele. Se așază iar și-și lasă capul pe tăblia mesei. Uitîndu-se în sus, vede cu groază cum două flăcări negre îl fixează din lentile. Și chiar în clipa aceea chipul ca de marmură se schimonosește, mîna se întinde și arătătorul, ca o gură de revolver, se îndreaptă spre Brok, țintindu-l drept între ochi.

Un strigăt: — E aici! Păziți toate ușile! Și nu mai trageți! Să-l prindem viu!

Dintr-o săritură, Garpona cel fără mîini e la prima ușă. Perker o ocupă pe a doua. Iar orbul Orsag indică

fiecare mișcare a lui Brok cu țeava arătătorului său. Se apropie de el în spirală, înspăimântător de încet, gata să sară.

Petr Brok a căzut în capcană. Trebuie să ajungă la o ușă, altfel e pierdut! În fața uneia, nasul cel roșu, în fața celeilalte, Garpona. Stă într-un picior și cu celălalt încuie. Brok sare! Orsag scoate un strigăt și i se pune în cale. Brok îl doboară cu un pumn în burtă, îi trage lui Garpona una în piciorul pe care stă și sare spre ușă; o deschide, iese și o închide iute în urma lui. Și o ia la goană pe o străduță întunecată...

Doamne Dumnezeule, ce de scări și scărițe de urcat și de coborât, ce de galerii, ale căror pereți se îndepărtează și apoi se întîlnesc din nou, ale căror tavane se înalță și iarăși cad. Prin cîte camere trece în goană, prin cîte săli spațioase, vizuine întunecoase și cămăruțe mici, slujind naiba știe căror scopuri?

La un moment dat nimerește într-o galerie ce se întinde în jurul unei săli pustii, prăfuite. Trece apoi în fugă peste un pod acoperit, atîrnat deasupra prăpastiei unui luminator. Iar în urma lui se aude un tropăit ca un răpăit de tobe, din ce în ce mai puternic, într-un ritm din ce în ce mai rapid. Și iar străduțe, iar scări, iar arcade, iar piețe...

În clipa aceea Brok nimerește, în goană, într-un cilindru neted, strălucitor. Un canal? Nu, e o țeavă de tun. Nu! E tubul unui telescop, căci se îngustează mereu... Acum nu mai poate avansa decît în patru labe, acum trebuie să se strecoare ondulîndu-se ca o omidă. Mai departe nu se poate, s-a sfîrșit, s-a sfîrșit... Oricum pîlnia asta se termină cu un grilaj de sîrmă. Brok se prinde de el și îl zgîlție disperat.

Ciudat! Plasa mică, ruginită se desprinde cu ușurință. Petr Brok se strecoară prin deschizătură și trage

plasa în urma lui. În clipa aceea podeaua începe să coboare cu el. Mai apucă să zărească, după grilaj, un chip cu nasul spart. Scăpase în ultimul moment.

Dar în lift, în timpul căderii nebune în prăpastie, ghinionul îl ajunge iar. O apăsare de nesuportat îi strânge creierul ca într-un clește, pînă ce-și pierde cunoștința. Din nou începe să-l chinuiască acel vis îngrozitor. Se străduiește din răputeri să se apere de fantasmе nocturne, să le împiedice să-i pătrundă iar în creier; să nu cadă din nou în gaura aceea subterană, urît mirositoare, unde ceva cumplit se petrece sub glugile cenușii, mișcătoare.

Petr Brok e îngrozit de revenirea acestor vise. De parcă în ele s-ar fi trezit vechiul său corp, de parcă și-ar fi pierdut imaterialitatea, de parcă ar fi renăscut cu toate durerile lui. Se teme ca nu cumva, într-unul din aceste vise, să piară înainte de a-și duce la capăt aventuroasa misiune, pe undeva pe sus, sus de tot, la vreunul din cele o mie de etaje ale Mullerdomului.

XIII

Capitol despre stele
Comerțul și industria de stele
Reclame
Scoica Talisman

Cînd își veni Petr Brok în fire, liftul se oprise de mult. Un vis greu îi mai atîrna de pleoape,

cînd păși într-un pasaj larg, în care mișuna o mulțime pestriță.

Unde se află?

La ce etaj?

Cît mai e oare pînă la Muller? Nu cumva a nimerit în turnul Babel?

De-o parte și de alta, vitrine splendide, ca niște altare, în fața cărora se opresc tot felul de gură-cască, cu mîinile în buzunare. Alături de vitrinele ultraluxoase vezi chioșcuri și tarabe cu flori, cu parfumuri, fotografii ambulănți, negustori de mărunțișuri, de antichități și tot felul de indivizi care-și laudă în gura mare ciudata lor marfă. Vitrinele prăvăliilor cu delicatețe sînt simboluri ale abundenței și ode închinat simetriei, prin turnuri, piramide și ghirlande din poame și vietăți ciudate, din cutii și conserve pestriț colorate. Sînt mărfuri aduse din stele! Petr Brok citește:

Apă de leac din lacul

ALFA

de pe planeta

M 14!

*

Mușchi comestibil din pădurile

virgine ale planetei

C 71!

*

Pudra

NA – HA

de pe aripile păsărilor din

Z 176!

*

*Parfumuri extrase din lacrimile îngerilor
de pe
D 55!*

*

*Sînge de elfi pitici
(H 70)
contra bolii maimuțelor!*

*

**Glande sexuale ale hidrofililor din UR
Delicatesă de pe planeta B 1**

*

*Încălțăminte din piele de Origoni de pe
F 99
nu se rupe niciodată!*

*

*Mană de pe steaua
B 64
cu gust de migdală*

Alte reclame recomandă celor ce emigrează pe alte
planete produsele planetei mamă.

**Coloniștilor de pe L 20
Cel mai bun soi de semințe!
Un singur bob dă o recoltă însutită!**

*

Împotriva gândacului de trandafir din

C 71

praful

ACHA!

N-o să vă pară rău!!!

*

Ceasul astronomic

A Z

**Vă arată ora exactă după sislemul nou
pe orice stea!!!**

*

*Împotriva hipertensiunii
în Constelația Spiralei,
numai balsamul SPIRALA!!!*

*

**Tinichele, mărgele, oglinjoare, staniol
pentru indigenii de pe**

K 5!

Le cîștigați încrederea și serviciile!!!

*

Eroilor de pe

Z 2

aruncați-le ciocolată

LANA!

Vă dau în schimb orice!!!

*

Umbrele mantale, corturi impermeabile!
P K 86 plouă noaptea!

*

Pe S 34
e veșnic zil
Dacă vreți să dormiți, cumpărați
ochelari negri
CLOI

*

Înainte plecării
spre Lumi noi,
asigurați-vă!

*

Muriți de ris
LA PANOPTICUM
OMEGA
privind locuitorii vii ai planetei
G 51

Sub o gheretă cu dungi roșii, un vânzător vinde
scoici semănînd cu stelele, și cu florile și cu viețuitoarele,
și cu nimic pe lume. Una după alta, le ridică în
sus, le duce la ureche, apoi le șoptește ceva și le oferă
din nou mulțimii, cu glas răgușit:

Scoica IZA
de pe planeta
B 55
ca presse-papier pe masa dumneavoastră,
aduce idei bune
la scrisul scrisorilor!

*

Scoica O—RA
din lacul negru de pe
F 39

seamănă cu o lebădă neagră!
Strecurați-o pe ascuns la dușmanul dumneavoastră,
Și ghinionul se va ține scai de el!

*

Scoica A — KA,
nufăr de pe planeta de gheață
e cheia succesului
în dragoste!

*

Scoica U—VA
seamănă cu un fluture pietrificat
Vine de pe steaua
Albatros
și sub perna dumneavoastră
vă aduce vise
despre stele!

*

Scoica NE — O
de pe P 44
vuieste ca oceanul în furtună.
Timp de 10 ani vă va ocroti în toate
călătoriile
prin Mullerdom!

Peste drum de scoici, iată un vânzător de tablouri
cu peisaje și orașe stelare fantastice. Și ceva mai în-
colo, alt negustor, lăudându-și marfa, și încă unul. Și,
luîndu-se parcă la întrecere cu ei, reclamele cheamă și
ard, punînd pe fruntea întinericului un stigmat de foc.

Groaza de întuneric
 Societatea de import-export
 „COSMOS“
 Transportul pe stele
 Petr Brok nu-și poate aminti
 Colonia olandeză de pe lună

Și dintr-o dată toate luminile se sting și întunericul invadează spațiul de sub clopotul de sticlă.
 Catastrofă!

Să se fi răsculat muncitorii de la centrala electrică și să se fi alăturat revoluției? Să se fi stins luminile la toate etajele și să se fi lăsat noaptea, noaptea înspăimântătoare, fără de sfârșit, plină de monștri și de sînge?

Mullerdomul nu are ferestre!

Petr Brok nici nu apucă să se gîndească la ce ar putea conduce groaza care ar cuprinde acest furnicar demențial de o mie de etaje al trufiei lui Muller, cînd fu orbit de o lumină puternică. Evident, Mullerdomul e o lume în sine și zilele și nopțile lui sînt dictate de în-suși Muller! Numai că de data asta nu mai e vorba de soare, ci despre niște litere de foc, scrise de o mîină nevăzută pe tabla neagră a întunericului:

**Terenuri pe stele
 vinde în rate convenabile
 Societatea
 COSMOS**

Și mai departe:

*Primăvară veșnică pe țărmurile
planetei
E4*

*

**Trăiți un adevărat basm
în văile albastre ale planetei
M 21**

*

*Deveniți înger pe steaua
R 25*

*

**Locuitoarele împărăției cerurilor
IKI — LA
tinjesc după dumneavoastră**

*

*Veți fi rege pe planeta
J 25*

*

**Vreți o mireasă
pentru o singură noapte?
Vă recomandăm «U 55»**

*

*Pînă la o mie de ani veți trăi pe planeta
P 7*

*

Băutura divină pe luna celei de-a IV-a stele

Z 22

•

Nu veți muri nălcînd pe planeta

P 5

Apoi globul se aprinde din nou și inscripțiile dispar. N-a mai rămas decît una singură, strălucitoare ca un soare:

C O S M O S

deasupra intrării într-un palat transparent, ale cărui colțuri și cornișe luminează în toate culorile curcubeului.

Brok se strecoară în palat și se trezește într-un hol imens. Cei patru pereți îl întîmpină cu țipătul haotic al culorilor. Sînt acoperiți, de la podea pînă-n tavan, de tablouri și de hărți.

Orbitele sorilor și ale planetelor, traiectoriile parabolice ale cometelor, vederi din căi lactee cu nume și matricole de corpusculi ai diferitelor nebuloase. Rețeaua de trasee cosmice interstelare, intersecțiile dintre orbitele planetelor și magistralele navelor dirijabile. Diagrame, tarife, liste de prețuri, orare. Machetele unor sisteme planetare, din sticlă și din metal. Tablouri prezentînd regiuni fantastice, acoperite de o vegetație demențială.

O fi floră sau sînt cristalele unor minerale astrale? Ori sînt locuitorii unei planete? E o pădure de uriași, sau o colonie de pitici?

Brok se oprește brusc. Printre amalgamurile pestrițe, ca din basme, care îl asaltează din toate părțile

și-i trezesc neîncrederea, deodată parcă l-ar fi mîngîiat o mîină bună. Ce surpriză! O bucată de Pămînt!

Un pătrățel cu culorile cunoscute ale unei regiuni rurale civilizate. În fundal, dealuri împădurite și panglica albastră a depărtărilor... Iar printre cîmpuri, o capelă cu acoperiș roșu și cu ferestruici rotunde tăiate în uși.

Dumnezeule, Dumnezeule, imaginea asta parcă o știu de undeva. Demult, tare demult, m-am uitat și eu, ridicîndu-mă pe vîrfurile picioarelor, prin ochii rotunzi ai capelei! Prin deschizăturile acelea se strecoară un parfum vechi și trist, iar în penumbra tăcută a altarului stă un sfînt.

— Ce sfînt? — Cine se uita la el? — Cînd?

— Cum era pe atunci? — Care-i legătura? — Ce se petrecuse între capela aceea și blestemata de scară pe care se trezise într-o bună zi, fără memorie, fără trecut?...

Undeva, în adîncul creierului, se odihnește capela ce-i pătrunsese acolo cîndva, prin porțile ochilor. De și-ar aduce aminte, de și-ar putea aduce aminte! Totul dintr-o dată. Numai că deasupra aceluia peisaj se înalță cerul, iar pe cer plutesc trei Luni mari, una roșie, una verde și una portocalie. Brok citește:

*Colonia olandeză de pe Luna III
a stelei S 1*

*Nu trebuie să munciți, natura muncește pentru
dumneavoastră!*

Piticii indigeni vă vor sluji!

Dealtfel nimic nu e mai ușor pentru Petr Brok decît să cunoască adevărul. Toate ușile Mullerdomului îi sînt deschise. Toate tainele pălesc în fața ochilor lui. Toate nălucirile se topesc, ca zăpada la soare.

Tipuri de emigranți
Milionarul sărăcit
Don Juanul lasciv
Misionarul Alva
Abatele Lár
František Farani

Un perete de sticlă, un șir de ferestre, forfotă. Ajunge dacă te postezi lângă un ghișeu și tragi cu urechea:

— Am fost milionar, spune un roșcovan în zdrențe. Nu l-ați cunoscut pe Las Abela? Am avut uzine de motoare, de automobile, de aeroplane. Mi-am pus în gând — dracu' m-a împins — să concurez cu Dumnezeu Muller. Am rezistat doi ani, am cheltuit milioane și am dat faliment. A... ajuns la sapă de lemn; așa îmi trebuie! Nu mi-a rămas decît să mă refugiez în Mulldom, ca să nu trebuiască să cerșesc. Slăvit fie Ohis-ver Muller, binefăcătorul, căruia îi este milă de dușmanii săi și le oferă pe gratis adăpost și cuburi nutritive!

— Scurt, scurt, domnule! N-avem timp de pierdut, suieră nerăbdător omul după ghișeu, unde vreți să mergeți și de cît dispuneți?

— Vreau bogăție. Aici, pe planeta binefăcătorului nostru, nu pot încerca să fac ceva mai ca lumea. Dar am omorît un cârciumar în West-Wester și m-am aranjat de o sumă frumușică de mulldori — așa că m-aș

incumeta să încep în altă lume. Am auzit că pe R 25 există toate condițiile.

— Evident, evident, acolo ați ajunge un al doilea Muller. E o planetă foarte tânără și foarte liniștită, cu locuitori simpatici, total lipsiți de apărare. Pentru R 25 plătiți 250 mulldori, conform tarifului.

— Oh! n-am atîta! se tîngui zdrențărosul.

— Alegeți-vă atunci o planetă mai ieftină. Cu 80 Md puteți pleca pe S 6, dar să vă luați cu dumneavoastră blănuri.

— Nu vreau!

— Atunci F 1! Foarte fertilă, se cultivă pe ea o viță de vie, cu boabe de struguri cît capul dumneavoastră. Ce-i drept, locuitorii au un miros cam ciudat, dar vă obișnuiți...

— Lăsați măcar cu 5 mulldori mai ieftin!

— Mai ieftin vă poate lăsa vinzătorul de scoici! Noi aici nu ne tocmim!

Las Abela dispăru și la rînd veni un fante pudrat, cu joben alb pe cap și îmbrăcat într-un frac gri deschis. În cravata albastră, presărată cu stelute, avea înfipt un clopoțel de aur; se părea că asta e ultima modă în Mullerdom. Fața îi era suspect de tânără și de frumoasă, glasul în schimb îl avea hîriit, zbîrcit parcă de bătrînețe.

— M-am săturat de femei! se plînsese el, trupurile lor îmi fac silă, nu găsești nimic nou în ele — doar culoarea se schimbă. Caut forme noi!

Degetele lui se transformară în gheare lacome, iar nările îi fremătară lubric.

Funcționarul rîse binevoitor.

— Consultați eșantioanele noastre! Evident, nu le avem pe toate. Multe dintre femei au corpuri prea deosebite, altă substanță, altă materie, alte forme, alte

instincte, altfel de sex. Pe F 9 fecundarea se face prin piele, pe B 11 din priviri, pe K 12 prin atingerea aripilor. Pe X 6, în timpul împerecherii, femeile mor. Pe U 12 sînt străvezii, pe B 3 au trupul tare ca diamantul. Pe H 4 se topesc, pe S 22 ard, pe L 7 sînt invizibile. Cum vă place femela asta? Seamănă cu omul, dar are sînge rece. Astea sînt niște frumuseți în felul lor. Au un singur sîn, ascuțit ca un pumnal, îl poți acoperi cu o armură, dar ce chip! Ți se pare frumos, dacă te obișnuiești! Împerecherea e posibilă, reproducerea nu. Pe T 42 femeile sînt acoperite cu peri deși, albi și mătăsoși. Gospodine excelente, le place să bea și să se împerecheze cu albi, se tem de negri. Astea, de pe M 14, sînt foarte senzuale și se potrivesc de minune cu băieții noștri. Sînt de statură mai mică, cam cît școlărițele de la noi.

— Aici, aici vreau! izbucni tînărul, încîndu-se de dorință. Aici mă duc mai întii.

— M 14 — 500 mulldori.

— Nu-mi pasă de bani. Dar cînd mă pot întoarce?

— După 12 luni. S-ar putea să nici nu mai vreți să vă întoarceți.

— Mă satur iute de fete... și pe urmă — cele cu peri albi!

Tînărul primi un bilet albastru și dispăru după o draperie violetă.

La ghișeu se înghesui un bărbat îmbrăcat într-o rasă neagră și încins cu o funie roșie.

— Sînt Richard Alva și merg să propovăduiesc evanghelia pe stele, spuse cu un glas găunos, de ascet.

— N-aveți decît, răsună răspunsul rece. Numai să dispuneți de mijloacele necesare. Misionarilor le place să se tocmească.

— Dar e vorba de salvarea unor ființe nevinovate! Îngerul Domnului mi-a sugerat ideea să pornesc deîndată spre planeta L 100, din constelația Crizantemei. Locuitorii ei, sârmanii, se închină unei lulele de porțelan, uitată acolo de primul om.

— Nu, acolo nu vă dăm drumul. Acum o săptămână a plecat spre L 100 un misionar mahomedan, și doi cocoși pe aceeași grămadă de gunoi...

— Dar gândiți-vă, se tîngui Alva, sârmanii aceia vor fi pierduți pe vecie! Dați-mi iute drumul, pînă nu e prea tîrziu!

Misionarul se aplecă peste ghișeu, mai-mai să cadă, și-și plimbă mîinile împreunate pe sub nasul funcționarului. Acesta constată cu răceală:

— Și credința mahomedană e credință!

— Dar crucea e cu noi!

— Așa-i, crucea e cu voi, cu toți misionarii! oftă funcționarul. Localnicii vă așteaptă, mor de nerăbdare! De ce v-ați gândit să salvați tocmai L 100? Aduceți cu dumneavoastră lumina? Mergeți atunci pe C 6. Acolo e întuneric ca într-un puț fără fund! Băștinașii sînt orbi și se închină întunericului. De văzut n-or să vă vadă, în schimb aud bine. Ba o să reușiți să faceți și minuni acolo. Vă mai recomand E 19. Niște ființe ca oițele de blînde — vor crede tot ce le îndrugați. Puteți face pe Mesia. Pe K 5, abatele Lăr s-a ridicat din morți și toți au primit botezul. František Farani s-a dus pe N 22 cu cercul lui. Ei bine, a devenit un zeu-șef încă de la prima reprezentație. Trupa întregă reprezintă divinități bune, cercul e catedrală, iar spectacolul — ritual religios. Ce mai vreți?

Veni apoi la rînd un pictor peisagist, cu paletă și ochi visători, pregătiți pentru punțile de sticlă și cascadele trandafirii ale planetei W 4.

În urma lui se înghesuî figura spină a unui frizer, care purta — ca un fel de reclamă țipătoare — o barbă roșcovană, lipită pe față și pomădată. Merge să răs-pîndească în rîndul hirsuților de pe F 88, prin cuvînt și faptă, cultul pieptenilor, periilor, pomezilor și parfu-murilor.

Un detectiv cu pipă urmărește un criminal pe K 54.

O stea de cinema în declin vrea să răsără iar pe un nou cer. Merge să-și trateze bătrînețea pe K 7.

O moștenitoare de milioane și un poet sărac fug pe L II, steaua Iubirii . . .

O frumusețe blondă își caută iubitul, pierdut prin stele . . .

Un profesor de botanică, cu o nevestică teribil de frumoasă și cu ochi triști, se duce să studieze vegeta-ția de pe F 34, cu o tolă atîrnată la șold. Un rege tra-gic, fără tron, în căutarea unui nou regat . . .

Dispar încet, unul după altul, în spatele unei dra-perii, strîngînd cu disperare în mînă tichete colorate, în timp ce bagajele le freacă șoldurile și gleznele. Pă-șesc peste acest ultim prag al lumii, ca să nu se mai întoarcă niciodată, emigranți fără minte de pe planeta mamă . . .

Doamna în negru
 Colierul demascator
 „N-are importanță chipul . . .“
 Brok privește de aproape
 „Voi fi, deci, prințesa piticilor . . .“

Ultima se apropie de ghișeu o doamnă în mare doliu. În negru toată, de parcă s-ar fi scăldat în noaptea fără stele. Fața acoperită de un văl des, mănuși negre, sinii bine ascunși, doi muguri gata să-nflorească în coaja lor moale încă. Umerii aproape ascuțiți, curba zveltă a șoldurilor, pulpele prelungi, în ciorapi negri, dispărînd, în dreptul genunchilor, în dantelă neagră — toate astea vădesc o tinerete trufașă și glorioasă, cu toate că nici o rază albă a trupului nu se zărește.

Privește încă o dată sperioasă în jur. E ultima. Pune, în tăcere, pașaportul pe lemnul ghișeului. Funcționarul îl examinează cu atenție. Ochii lui se ridică iscoditori de la fotografie spre chipul ei. Se strîmbă cînd dă pe neașteptate de voalul negru.

— Vă rog să binevoiți a ridica puțin voalul. Trebuie să văd și originalul . . .

— E neapărată nevoie? spune ea cu jumătate de glas, abia deschizîndu-și buzele și lăsînd discret să cadă pe lemnul ghișeului un colier greu de perle. Funcționarul îl înșfacă iute. Își pune ochelarii cu lupă și îl cercetează atent, bob cu bob. După care izbucnește în ris, doi dinți albi străfulgerînd în deschizătura largă a gurii.

— N-are importanță chipul, prințesă Tamara! Colierul te-a dat de gol! Ai fugit din Gedonia!

— E o minciună! strigă speriată doamna în negru. Dar glasul i se fringe la jumătate, ca o creangă. Omul de după ghișeu parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Avem mandat de arestare împotriva ta! Pașaportul e fals. Ți l-a făcut meșterul Work de pe strada Tigrului!

Prințesa stă nemișcată, neagră ca întunericul. Vălul des nu lasă să se vadă ce se petrece pe chipul ei. Se aude numai un geamăt surd.

Deodată se apropie și mai mult de fereastră, își împreunează miinile negre pe piept și șoptește precipitat și rugător:

— Te implor, nu mă trăda! Îți dau tot ce dorești! De-ai ști ce vor să facă cu mine acolo jos! E groaznic! Fie-ți milă! Lasă-mă să plec pe L 7! Ce vrei în schimb? Tot ce am...

Prințesa răstoarnă pe ghișeu conținutul genții ei negre. În grămada de bijuterii și briliante strălucește o coroană princiară în formă de stea, ale cărei raze se termină cu cîte un diamant mare.

— Îți ajunge? șoptește și, temîndu-se parcă că nu-i de ajuns, își ridică brusc vălul de pe față și zîmbește. Gest specific femeiesc... Vrea să adauge la grămada de giuvaeruri încă unul, cel mai de preț.

Invizibilul Brok are prilejul să vadă de aproape zîmbetul prințesei. E o adevărată minune. Ochii mari, albaștri închis, umbriți de gene lungi, au culoarea bolții cînd se înserează. Dar nu numai prin culoarea lor, ci și așezarea și forma îndrăzneată, indescritibilă, reprezintă un exemplu excepțional de frumusețe exotică, stranie. Gura destul de mare, ispititoare și senzuală, se

deschide, cînd zîmbește, ca o păstaie coaptă, singerie, peste șirurile de semințe de porțelan. Poate că numai tinerețea e aceea care face ca acest chip nearmonios să fie splendid, iar grosimea buzelor îi mărește farmecul.

Bărbatul de la ghișeu trage spre el comoara și pe urmă se strîmbă batjocoritor:

— Bine, du-te! Dar de zeul Muller tot nu scapi! Te va urmări de la o stea la alta...

— Trimite-mă pe cea mai depărtată. Pe ultima...

— Ultima noastră escală o reprezintă planetele piticilor din nebuloasa ZB. Nu-i rea ideea... Au un sistem solar asemănător cu al nostru, dar în ediție de buzunar... Soarele lor e de un milion de ori mai mic decît al nostru. Și Pămînturile alea mici, care dansează în jurul lui, seamănă ca două picături de apă cu planeta noastră. Pe ZB I trăiesc omuleți leiți nouă. Numai că ceva mai mici... Un prichindel din ăia intră într-o poșetă de damă. Dar ăștia sînt uriași în comparație cu piticii de pe globulețul vecin, ZB II. Oameni ca noi, nu mai mari decît furnicile. Pe ZB III au fost descoperiți la microscop oameni, în praf. Alege-ți una dintre ele...

— Prima, dacă n-am ceva mai bun.

— Sînt ca niște jucării ascultătoare, inteligente... vei trăi acolo ca într-un basm.

— Și cum să mă ascund? Dacă totuși mă prinde?

— Poate că o să-ți pară bine dacă te eliberează de pe planeta ăia de pitici. Cu timpul, cînd te-oi sătura de jucat cu ei, o să te plictisești. Poftim biletul.

— Așadar, voi fi prințesa piticilor! oftează ea și dispăre după cutele draperiei.

Brok o pornește în urma ei, mort de curiozitate.

Sala de aşteptare în pragul cosmosului
Dezbateri sterile

„... Pretutindeni e pământul
domnului...”

Sala de catifea

Brok vrea s-o salveze pe prinţesă

Pătrunse aici, căutînd dezlegarea. Îşi dădu însă imediat seama că între el şi adevăr se întinde un culoar alb, nespus de întins, de-a lungul căruia trebuia să-şi poarte povara curiozităţii.

Becurile albe răspîdesc o lumină lăptoasă, răsună paşi, se aud strigăte, mîinile emigranţilor se lungesc sub greutatea cuferelor şi a raniţelor, care se umflă şi cresc clipă de clipă pînă ating pământul. În cele din urmă însă depărtarea se curmă. O aşteptare lungă, fără de sfîrşit. În fine! O poartă de fier, groasă şi grea, se deschide încet şi inexorabil, ca o gură de mormînt. Mulţimea, cîrtind doborîtă de oboseală, năvăleşte pe gura căscată. Ultima se strecoară prinţesa şi, după ea, Petr Brok. Poarta se închide în urma lor, încet şi definitiv.

Spaţiul pustiu se umple de oameni şi toţi, ca la comandă, se aşază pe bagajele lor.

— Nu aşa îmi închipuiam... spune pictorul, plimbîndu-şi privirea dezamăgită pe pereţii goi, ca şi cum ar fi căutat niscaiva tablouri.

— Măcar de-ar fi nişte bănci... se plînge misionarul, care se teme să se așeze pe valiza lui fragilă.

— Am înăuntru chivotul, potirele și crucea, înfășurate în odăjdii, îi explică el detectivului, ar putea să se strice...

Detectivul se joacă cu pipa între dinți, fără să înțeleagă.

— Pe toți sfinții, spune, asta să fie sala de așteptare în pragul cosmosului? Așa arată sălile de așteptare în azilurile pentru săraci!

— Așa se întâmplă, declară tăios tânărul pudrat, când nu se face nici o deosebire între bogați și săraci. În călătoriile mele prin lume am mers numai cu clasa întâia, în submarine, pe vapoare și în aeroplane. Pot să-mi permit...

Se smucește nervos și-și scutură mîneca fracului gri-deschis, de care s-a frecat o bătrinică ce-și croia drum spre celălalt capăt al sălii. Ce te-mpingi, babo?

Bătrîna fără dinți ridică mîndră capul cărunt. Părul ei, cu cărare la mijloc, seamănă cu elitrele argintii ale unui cărăbuș în zbor. Pe creștet poartă o pălăriuță caraghioasă, legată sub bărbie cu o panglică de catifea neagră.

— Sînt contesa Kokočîn! spune cu trufie, privindu-l pe tânăr printr-un lornion de aur.

— Ah, iertați-mă, Luminăția Voastră, n-am bănuț... se închină țeapăn tânărul, scoțîndu-și cu o curtoazie ironică jobenul alb.

— Bătrînețea îți aduce numai neplăceri... se lasă înduplecată contesa.

— Și încotro ați binevoit să porniți?

— Eu? Spre L 70!

— Ei drăcie! Steaua Iubirii...

Bătrînica îl lovește cochet cu lornionul.

— Șmecherule! Steaua tinereții, nu a iubirii... Zbor după tinerețe. E departe?

— Douăzeci de mullerani... Nu știu dacă mai ajun-geți în viață! spune batjocoritor Las Abela, fostul mi-lionar.

— Dar mi-au zis că e cît să dorm de trei ori... se sperie contesa.

— Posibil, răspunse Las Abela, dar nu uitați că în alte galaxii și timpul e altul și se îmbătrînește altfel decît sub soarele nostru...

— Pretutindeni e pămîntul Domnului! intră în vorbă misionarul. Dacă asta e voința lui, veți muri cu crucea în mînă întru Cristos! O duc cu mine, adăugă, privin-du-și cu religiozitate bagajul. Am și sfîntul maslu, pen-tru ultima miruire. Nu vă faceți griji...

— Iar eu o să vă parfumez înainte de a vă pune în sicriu... spune frizerul și apasă în fața bătrinei o pom-piță de cauciuc. Pulberea de parfum exotic pătrunde în nările uscate.

— Vreau și eu, vreau și eu, strigă păpușica tranda-firie, dorind dintr-o dată cu disperare să miroasă fru-mos în brațele iubitului ei poet.

În clipa aceea însă, deasupra emigranților care se odihneau, apare un chipiu de marinar, o față adînc în-semnată de urme de vărsat și un tricou presărat cu semilune galbene pe un cer negru. Brok îl recunoaște imediat: bețivanul care cînta un cîntec deocheat pe strada circulară din West-Wester.

— Sus, oameni buni, după mine! strigă marinarul și își aprinde o țigară de la torță. Decolteul adînc lasă să i se vadă pe piept tatuajul strident al unei ae-ronave fantastice, zburînd printre stele. Și brațele îi sînt acoperite de picturi stîngace, reprezentînd vegeta-ția haotică de pe stele.

Deschide o ușiță care dă în întuneric și toți năvă-lesc după el. Urmează o buluceală de nedescris. Cori-

dorul îngust îi înghite, leneș, unul după altul. E umed și lung, urcă și iar coboară, ca gîtlejul unui șarpe monstruos, fără sfîrșit. Merg unul în spatele celuilalt, cu capetele plecate, atingînd cu coatele pereții jilavi. De undeva, de departe, îi afumă torța marinarului...

În cele din urmă apare o deschizătură luminoasă, plină de speranță. Torța dispăre într-o firidă și lumina ei îmbracă în roșu șirul mișcător de trupuri. Și cînd trece și prințesa, ultima, prin deschizătura luminoasă, cu Brok pe urmele ei, ușița se închide cu zgomot.

O sală rotundă, neagră, tapisată cu catifea și luminată de sus de un glob violet. Se aud strigăte disperate, plîsete, mîini se frîng deasupra capetelor.

— Trădare, trădare — vom pieri cu toții!

La început Brok nu înțelege nimic. Simte însă dintr-o dată un miros ciudat, dulceag, amețitor. În creier începe să-i crească o floare monstruos de frumoasă, cu petale sîngerii și caliciu negru. Își ține imediat răsufarea și floarea dispăre. Cu toții arată în sus, spre o țevă de zinc din perete, din care răbufnesc aburi albi, răspîndindu-se iute în încăpere. Îi cuprinde panica.

Primul gînd al lui Petr Brok e s-o salveze pe prințesă. Sare spre perete, unde bănuiește că s-ar afla ușița ce se închisese în urma lui. Dar nici urmă de ușa.

Între timp, prințesa s-a pierdut în acel carusel înnebunitor. Oamenii se agită, țipă și plîng, astupîndu-și nasul și gura.

Fostul fabricant aleargă în jurul peretelui circular cu încăpățînarea disperată a unui urs în cușcă.

Richard Alva, misionarul, cuprins de groaza mistică de moarte, îngenunchează în mijlocul sălii, se dă cu capul de podea și urlă o rugăciune blasfematorie, plină de blesteme sălbatice și de înjurii la adresa dumnezeului său.

Poetul și fiica milionarului stau strâns înlănțuiți și, pierzînd în fața morții orice pudoare, se unesc pentru prima și ultima dată cu un curaj nebun, ca să moară împreună, făcînd dragoste.

Pictorul cu ochi visători plînge pe rupte, frizerul își smulge barba, tînărul trecut prin toate aspiră cu nesăț parfumul nimicitor.

Gazul se îndesește rapid, toți trebuie pînă la urmă să respire și apoi — înghițitură după înghițitură — să bea din moarte.

Trupurile cad unele peste altele, formînd mormane pe marmura neagră.

În cele din urmă Brok reușește să-și găsească prințesa în mijlocul sălii. Tocmai cădea răpusă. O cuprinde în brațe și o așază lin pe podea. Ochii prințesei se lărgesc de uimire.

— Prințesă! Prințesă! strigă Brok și îi atinge tîmplele cu buze desperate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ține-ți respirația!

Numai că, la aceste cuvinte, a epuizat el însuși ultima gură de aer curat din plămîni. Sare în sus și, cum nu are de ales, soarbe a doua oară din parfumul ucigător. Capul începe să i se învîrtească, în urechi îi vuiesc păduri, în creier floarea sîngerie se deschide iar. Asta e sfîrșitul! Sfîrșitul!

. . . . .

Lupta cu Ohisver Muller e, deci, pierdută! Pierdută înainte de a începe. Nici nu l-a cunoscut încă, și a și pierdut. Pădurile vuiesc din ce în ce mai încet. Caliciul negru al florii crește rapid, se deschide, îl înghițe... Picioarele nu pot duce moartea, omul — cînd moare — cade... Petr Brok căzu. Globul de magneziu se stinse în ochii lui. Era întuneric, nu mai era nici întuneric... Nu mai era nimic.

Visul

Bătrînelul cu zîmbet bun

Soarta emigranților

Mizerabil material!

„Mai e măturătorul ăla“

Și totuși: o lampă galbenă, murdară, pilpîie mereu. Trei etaje de paturi suprapuse se înalță undeva în întuneric. Pe scînduri stau lipite crisalide cenușii. Se pare că s-au uscat, căci învelișul lor e încrețit rău de tot. Și cu toate astea, cu toate astea înăuntru se mișcă ceva, ceva urît mirositor, ceva ce se naște sau se descompune deja . . . Sînt multe crisalide cenușii. Din cînd în cînd se mișcă, semn că au încă viață, că, poate, peste noapte, din ele se va naște un fluture trist, de catifea, fluturile Cap de Mort . . .

Ia te uită! Lampa galbenă cu lumină lunară aruncă dintr-o dată o flacără puternică, ca de magneziu. Petr Brok deschide ochii.

Ce s-a întimplat?

Visul a dispărut.

Deasupra capului arde din nou focul violet, dar fundul cilindrului de catifea e neted. Iar într-un loc, perețele circular parcă a plesnit — lumina pătrunde printr-o crăpătură îngustă, în care se vede mișcînd ceva . . . Brok se strecoară tiptil prin crăpătură și se trezește într-o încăpere de oțel, fără nici un fel de mobilier, cu pereții nituiți. De plafon e agățat un craniu transparent; din găvanele ochilor și din nas țîșnesc mănunchiuri de raze.

Într-un colț al camerei se află grupul de călători, pe jumătate goi, legați la mâini cu lanțuri fine. Femei nu sînt printre ei. În prima clipă, Brok se miră că nici unul nu vorbește. Tăcerea ce voalează chipurile desfi-gurate, mirate parcă, e cumplită. Abia de aproape vede că gurile le sînt astupate cu cîte un căluș de metal. Mulțimea e ținută în frîu de două slugi îmbrăcate în roșu, cu gîrbace în mâini. Dar în afară de ei și de marinar se mai află aici doi bărbați, de care Brok se apropie pînă poate să-i privească drept în ochi. Înțelege imediat că soarta emigranților se află în miinile lor.

Primul e un bătrînel cu părul alb, cu ochelari negri și cu un zîmbet neverosimil de amabil. Trupul lui gîrbovit, care din cînd în cînd se îndreaptă falnic, e strîns într-o uniformă cu epoletă aurii pe umerii umpluți cu vată. Pe piept îi strălucesc stelele cîtorva ordine, așezate în forma constelației Casiopeea. Pe cap poartă un chipiu de ofițer de marină cu inscripția: Amiralul Surehand.

Cel de-al doilea personaj e exact opusul primului. Pe chipul său se răsfrîng clar o impertinență de măcelar și o grosolanie primitivă. E impecabil îmbrăcat în negru, ca un gentleman; pe degete, pe plastron și la manșete îi strălucesc stelutele unor briliante. Ochiul stîng, sub bolta oblică a frunții, e deschis peste măsură de un monoclu care ar trebui să confere trăsăturilor brutale o notă aristocratică.

— Cîți? îl întreabă bătrînul cu blîndețe pe marinarul ciupit de vărsat.

— Patruzeci și cinci din nouăzeci, raportează respectuos marinarul, dintre care cincisprezece femei. Ceilalți au și ajuns în cuptoare.

— Mizerabil material! scuipă omul cu monoclu, în iad cu toții!

— Exagerați, mylord! pledează bătrinelul. Se mai poate găsi cite ceva printre ei.

Se apropie de fostul milionar și îi ciocănește pieptul acoperit de păr roșu.

— Examinați, mylord, această carcasă! Roșcovanii sînt rezistenți și trăiesc pînă la adînci bătrînețe. O să fie un miner bun!

— Bine, amirale, zice lordul, în mină cu el.

Marinarul notează ceva într-un carnețel, și cele două slugi îl duc pe roșcovan în celălalt capăt al sălii.

— Unul la antrepozite! își amintește lordul și se apropie de frizer, care tremură ca frunza. Îi dă un bobîrnac în nas, într-o doară, și spune sec:

— Etajul 567!

Marinarul își notează și frizerul se trezește în colțul opus.

În clipa aceea amiralul îl observă pe disperatul îndrăgostit, care își frînge miinile privind spre ușa de fier ce tace, mohorîtă.

— Sir Marko caută un sclav tînăr, îi spune cu un glas plin de blîndețe, ai noroc . . .

— 733! șuieră lordul și merge mai departe.

— Pe strada Esmeralda Kran e nevoie de un măturător, sporovăie în continuare bătrinelul sprinten, agi-tîndu-se printre ei. Se oprește în fața fostului monarh.

— Știi să ții o mătură în mină? îl întreabă cu compătimire în glas. Ex-regele grăsuț, neputînd răspunde altfel, neagă jignit din cap.

— Asta e regele Aramis al 12-lea, explică marinarul, consultîndu-și carnețelul.

— Al cîtelea? întreabă lordul, ca și cum n-ar fi auzit bine cit e ceasul. Pe urmă însă se hotărăște brusc și horcăie amenințător:

— În iad cu el!

— În rai, în rai, îl asigură bătrinelul prevăzător, nu ardem decît boarfele, iar din oase facem pudră pentru frumoasele din West-Wester. Sufletele își iau zborul spre stele — hehehe, hohotește el, pînă ce ochelarii negri i se aburesc. Și-i scoate, și de sub ei privesc doi ochi verzi ca otrava, nemăsurat de cruzi și de răi. În lumina lor, bunătatea ridurilor devine dintr-o dată o simplă mască.

— Destul! hotărăște lordul, nu-s decît deșeuri. Gu-noaie! Ardeți-i imediat!

— Să găsim totuși un măturător! geme amiralul și-și pune la loc ochelarii.

Privirea îi cade pe tînărul pudrat. Fața acestuia e îngrozitor de schimonosită de teamă și de plînsul pe care călușul i-l oprește în gît. Marinarul își notează numărul etajului și-l duce pe tînăr în colțul opus.

XIX

„... Și acum, fetițele...”
Prințesa pierdută și regăsită
Galanteria lui Muller
„... Vă rog să zîmbiți...”

— Și acum, fetițele! spuse pofticios bătrinelul și-și fixă pe piept una din stelute, care se dezlipise. Și lordul, cînd intrară în încăperea vecină, își trase în

afară manșetele cu butoni de briliante. Brok se strecură, neobservat, în urma lor.

Aici, pe jos, se zbătea și se răsucea un ghem de femei, cele pe care Brok le văzuse mai înainte în convoi. Un ghem de iubite și de neveste însoțind și însoțite, ori călătorind singure, care merseseră mîndre și în tăcere spre visul lor. Aveau gurile libere, fără căluș.

— Prințesa în primul rînd! îi străfulgeră prin minte, cînd se apropie de grupul de femei care plîngeau. Dar prințesa nu era printre ele. Stătea ceva mai departe, cu palmele lipite de perete, neagră, mîndră, așteptînd fără o lacrimă în ochi.

O, ce poftă avea să se socotească acum, pe loc, cu cei doi nemernici și să-i elibereze pe emigranții trași pe sfoară. Dar vechiul, bunul și credinciosul lui instinct îi porunci să aștepte și să-și amîne răzbunarea pînă în clipa cea mare, în care îi va putea atinge pe toți! Se apropie tiptil de prințesă, se aplecă ușor spre tîmpla ei și, fără să-i atingă un fir de păr, îi șopti:

— Nu-ți fie teamă! Sînt aici!

Și cînd fața ei, uluită, se întoarse spre el și buzele i se mișcară într-o întrebare nerostită încă, Brok spuse iute:

— Taci, taci, nu întreba nimic! Nici nu te mișca! Să nu le dăm de bănuît. Sînt tot timpul lîngă tine. Tu nu mă poți vedea!

Îi atinse cu degetul mîna stîngă și îi șopti:

— Eu sînt! Așa ai să știi că sînt pe aproape. Îmi dai voie?

— Da! dădu din cap prințesa și un zîmbet abia vizibil apăru pe buzele ei mirate.

Între timp șarlatanul bătrîn, cu falsa figură de om bun, se străduia cît mai amabil cu putință să oprească

lacrimile, tînguirile și blestemele ce se revărsau asupra-i.

— Doamnelor! Doamnele mele! De ce atîta plîns? Năsurile voastre se urîtesc din cauza lacrimilor!

— Dați-mi iubitul! Dați-mi-l pe Janiček! se tînguia fetița trandafirie, care tot nu înțelegea despre ce e vorba. Doar n-o să zbor fără el!

— Răpire, răpire! striga isteric steaua de cinema. Tîlharilor! Pirați ai aerului ce sînteți!

Fiica milionarului își uitase poetul și-și plîngea cu disperare bagajele.

— Dacă nu tăceți, se răsti bărbatul cu monoclu, vă dăm și vouă să gustați din fructele noastre! Perele, ce-i drept, sînt cam tari . . .

— Zîmbiți, doamnele mele, avem nevoie de zîmbetele voastre . . . spuse bătrînul amiral. Arătați-ni-le, cît mai aveți timp!

Dar plînsetele, scîncetele și vaietele se înmulțiră. Cel mai mult se tînguia bătrîna contesă. Striga după ajutor, chema poliția, înjura și amenința:

— Tîlharilor! Derbedeilor! Îndrăzniți să ridicați mîna asupra unei aristocrate lipsite de apărare! Unde sînt stelele? Pe cer? Asta numai ca să puteți stoarce lumea de bani, să-i puteți duce pe proști de nas, să-i aduceți la sapă de lemn! Piraților! Pungașilor, dați-mi valiza și banii înapoi!

Atunci interveni lordul:

— Fără margini e galanteria nobilului nostru Muller (se înclină cu respect), dar are și ea limite, cînd e vorba de niște gunoaie! Călușul! porunci și, pînă să se dezmeticească, o slugă îi și vîri contesei călușul de oțel în gură. Celelalte amuțiră și ele pe loc.

— Vedeți, doamnele mele. Și acum, vă rog să zîm-

biți! Fetița asta, mylord, nu e o frumusețe, dar nu cred să aibă mai mult de 17 ani.

— Cu siguranță, se strimbă monoclul — e tocmai bună pentru cabaretul lui Don Eremis . . .

După fetița trandafirie, au ales-o pe fiica milionarului, apoi pe nevasta cu ochi triști a profesorului de botanică, apoi două surori gemene, palide, frumusele, semănînd foarte tare între ele, cu fustițe scurte și cu cio-rapi de copil. Se țineau de mîină și-și chemau fără întrerupere tăticul, neînțelegînd nimic. Slugile le-au tîrit în colțul camerei. Acolo se legăna, atîrnat de tavan, un fel de foișor turcesc încîntător, tapisat cu pluș, cu un șir de fotolii purpurii așezate în cerc.

XX

Prima mențiune despre Ačorgen

Foișorul purpuriu ca lift

Un codoș bătrîn o liniștește pe prințesă

Madame Veroni

În cele din urmă, veni și rîndul prințesei. Brok ciuli urechile. Bătrînul își scutură pantalonii cu dunga ca o lamă de cuțit și cu lampasuri galbene și se apropie foarte respectuos de ea, cu o mirare prefăcută.

— Prințesa Tamara! strigă. Ce surpriză! Diamantul negru, pierdut și regăsit . . . Fluturile de catifea a vrut

să zboare în cer... Ce v-am mai căutat pe la toate etajele!

— Nimeni n-a căutat! îl repezi lordul, și nimeni nu s-a pierdut! În Mullerdom nu s-a pierdut niciodată și nu se pierde nimic!

Dar bărbița bătrînului, sprijinind buzele căzute, spovovăia veselă:

— Prințul Ačorgen, al treilea secretar al Domnului și binefăcătorului nostru, s-a îndrăgostit de dumneavoastră de la prima vedere... Și-a rezervat dreptul să fie primul pentru care veți dansa dansul elicei de cristal, eventual al doilea, dacă cumva El însuși va binevoi... Se zice că Domnul și binefăcătorul nostru și-a manifestat interesul pentru dumneavoastră și pentru progresele pe care le-ați făcut în domeniul dansului. Dar vai și amar de dumneavoastră dacă, în locul favoarei, veți gusta din Minia lui!

O duseră pe prințesă în foisor. Brok sări iute după ea. Și bătrînul luă loc în foisor, după care făcu un semn cu degetul. În clipa aceea, de-o parte și de alta a foisorului, se lăsară niște storuri de fier. Un bec se aprinse în cupolă și foisorul, închis între pereții de fier, începu să coboare.

În cilindrul perfect închis, lui Brok îi era greu să ghicească viteza căderii, cu atît mai mult cu cît în jur nu mișca nimic și căderea avea loc fără cel mai mic zgomot și fără vreo vibrație. Se părea că foisorul nu se mișcă, dar își dădea seama că zboară nebunește în prăpastie. O fracțiune de secundă îi fulgeră prin cap lampa galbenă, dar o goni iute.

Bătrînul codoș examina cu atenție fețișoarele plinse de lîngă el. Ici-colo se mai auzea cîte un smiorcăit, mai cădea cîte o lacrimă, dar gurile amuțiseră. Disperarea lor obosise și în ochi li se strecura ceva nou, un fel de

curiozitate, care se aprindea ca un fulger și se stingea iar. E de mirare, dar, în acest clopot ce se prăvălea în adâncime, amiralul se purtă foarte corect cu doamnele. Ședea în cercul de scaune, cu pantalonii ușor ridicați, cu genunchii apropiați și cu mâinile în poală, ca nu cumva să existe vreo bănuială că ar vrea să-și atingă în vreun fel vecinele. Doar chipiul cu inscripția aurită îl lăsase mai pe ceafă și trâncănea pe un ton jovial:

— Vedeți, doamnele mele, n-ați pățit și nici n-o să pățiți nimic. V-ați temut că n-o să ajungeți pe steluța dumneavoastră? Pe sfântul Muller, zburăm acum spre o steluță foarte agreabilă... O stea pe care se dansează... Dans și amor... doamna Veroni vă va învăța, în saloanele ei, și una și alta. Evident, ea nu mai dansează — e cam grasă pentru asta — este directoarea universității de dans, care numără talente renumite din lumea veche... Nu vă temeți, nu numai frumoasele dumneavoastră chipuri v-au hotărît angajarea — și trupurile dumneavoastră, piciorușele dumneavoastră au câștigat la concursul secret al Albelor ca Zăpada... Și pe boboceiiăștia mici i-am cules (zicînd acestea, ridurile pline de bunătate ale bătrînului șarlatan rîseră cu gingășie spre cele două gemene), mi-a fost milă de atîta simetrie. Și tătici o să vă găsiți, micuțele mele orfane — tu unul și tu unul — dar mai întîi vă vor trimite la școală. Madame Veroni vă va învăța abecedarul dragostei. Iar dumneavoastră, prințesă, vă veți întoarce la vila Tamara. Vă sfătuiesc sincer să învățați dansul elicei de cristal, fără dans nu faci carieră în Gedonia... Împăcați-l pe prințul Ačorgen. Ce, nu știți că toate femeile sînt nebune după el, ori printre ele sînt și prințese... E un om mare — mîna dreaptă a genialului și divinului Muller — și ce cavalier! Ocupă,

în Gedonia, un etaj întreg, trei mii de camere, și e marele Mecena al tuturor artiștilor mullerdomezi. Dacă o să-i fiți pe plac, vă ia de soție! Zău că vă poate întreține, deși mai are vreo cincizeci de femei în haremurile lui lacustre...

Prințesa privea spre tavan și tăcea. Mîndria ei, luminată parcă dinăuntru, era rece ca marmura, de neclintit. Brok în schimb asculta cu atenție și cuvintele amiralului îi cădeau în minte ca grăunțele pe un pămînt fertil.

Foișorul se opri brusc, fără vreo smucitură. Storurile se retraseră automat și becul se stinse. Liftul se găsea în mijlocul unei săli mari, trandafirii. Lui Brok i se păru că o muzică a amuțit brusc. Oamenii dădeau buzna din toate părțile, nădușiți și înfierbîntați. Foișorul fu imediat înconjurat de un zid arzător de trupuri omenești. Chipuri minunate de femei, cu buzele violente fardate, cu ochi umezi, nespuse de strălucitori, ce se închideau osteniți sub greutatea genelor lungi. Și fețe de bărbați, întinerite de fonduri de ten, dar cel mai curios la ele era că majoritatea se terminau cu bărbite negre, blonde și roșcate, despărțite la mijloc în două. Brok își aminti că mai văzuse asemenea bărbii în orașul Aventurierilor, ba chiar și bunătatea ridată a bătrînului codoș era decorată de această ciudată pieptănătură a bărbii. Își zise că, probabil, asta e ultima modă în Mullerdom. Dar nu avea prea mult timp de pierdut cu asemenea fleacuri. Codoșul bătrîn sări primul din foișor și își scutură cu grijă pantalonii, ca să le redea dunga.

— Madame Veroni, strigă, madame Veroni!

Din mulțime se desprinsese o cucoană grasă, într-o superbă rochie din solzi verzi și cu niște sîni uluitor de

mari. Drăgălășenia îi era complet acoperită de osînză, iar buzele, sprijinite de un șir de bărbii, ajungeau exact deasupra capului bătrînului.

— V-am adus cîtiva îngerași noi... bolborosi codoșul. Evident, va trebui mai întîi să dați aripi picio-ruşelor lor — cred că le-am ales bine...

Madame Veroni își ridică lornionul de aur și privi spre picio-ruşele triste. Bărbia dublă i se clătină a laudă.

— Minunat, amirale! spuse cu glas mîeros. Întotdeauna am fost mulțumită de serviciile „Cosmosului“. Ce viermișori trandafirii, zău că nici pe Venus nu ne-ar face bătrîna planetă de rușine. Veniți mîine la mine, să facem socoteala!

Dintr-o dată madame Veroni se plesni cu mîinile peste burtă.

— Pe toți sorii! strigă, asta-i Tamara noastră! Ce naiba, amirale, ai orbit din cauza prafului de stele?

Codoșul chicoti pe după ochelari.

— Chiar credeți, madame, că dacă arunc plasa, prind numai plevușcă?

— Vino, scumpo, ciripi dulce madame Veroni, adresîndu-se prințesei. Oh, ce palidă ești! Te duc la vila ta, unde toate au rămas neatînse, ai să vezi — vino, copil prostuț ce ești!

Dar bătrînul codoș se enervă:

— Rămîneți, madame, lîngă îngerașii dumneavoastră! Și ei sînt obosiți! Dați-le apă caldă pentru picioare, și pe prințesă lăsați-o pe seama mea! O duc eu unde trebuie... Hai, prințesă!

— Du-te! șopti Brok.

Prințesa zîmbi ușor. După aceea ieșiră din sală: prințesa, amiralul și detectivul.

Strada Elvira Karp

Vila Tamara

Petr Brok se decide pentru amiral
„Te părăsesc pentru cîteva clipe . . .“

Strada Berta Bretard

Strada Anna Dimer

O piață. Palate de sticlă, așezate în cerc, formează un fel de bazin uriaș, pe fundul căruia mișună paiate umane. Străzi largi își întind spre infinit razele ca de stea. Teatre, cafenele, cinematografe, muzee, tripouri, biserici, toate din sticlă, în parte mată, în parte străvezie. Alee de fîntini arteziene și de statui din cristal, cioplite parcă în apă, strălucesc o clipă în fața ochilor și se pierd din nou în spațiu, ca o nălucire. Iar deasupra tuturor se arcuiește un cer de azur, ca sticla, luminat de un soare care nu apune niciodată . . .

Strada Elvira Karp

Donna Elvira a fost a patra iubită a Marelui Muller

La colțul unei străzi, aceste cuvinte scrise cu roșu îi săriră în ochi de pe o tăbliță argintie. Brok și le înțipări în memorie. Trebuia să se orienteze fiindcă, dacă s-ar rătăci în măruntaiele fără de sfîrșit ale Mullerdomului . . . Nu, nu trebuie să se rătăcească! În timpul ăsta n-o pierdea pe prințesă din ochi. Se ținea după ea

ca o umbră, potrivitându-și pasul după al ei. Și cum se uita la pulpele zvelte, în negru, ale picioarelor ei, o dorință sălbatică puse dintr-o dată stăpînire pe el. Și le imagină goale și pe el aproape, foarte aproape de ele, transparent ca neantul. Își închipui mîinile lui invizibile, întinse pline de dorință și căutîndu-i trupul adormit... Alungă dezgustat acest gînd. Îi promisese c-o s-o ajute! Da, o va atinge, dar numai ca să-i facă semn că e prin preajmă! Așa i-a făgăduit!

Bulevardele se perindau unul după altul, la fel în intersecțiile, palatele. Trotuarele se terminau și începeau altele. Alei de cactuși uriași și aloe, covoare de flori, sere, lacuri, vile mîngîiate de evantaiile curmalilor, semne neîndoielnice că aceasta e zona aristocrației financiare.

În cele din urmă ajunseră la o vilă, cu o plăcuță pe care scria în toate culorile curcubeului:

VILA TAMARA

Bătrînul amiral se înclină în fața prințesei:

— La revedere, trufașă păcătoasă! Mă duc la Muller! Rugați-vă să fie milostiv în mînia Sa! Fără de margini e bunătatea Lui...

Rămase în prag, în timp ce prințesa urca o scară de sticlă, fără să arunce o privire în urmă. Apăru din nou, dincolo de ușă, ca să se topească apoi după geamurile care o acoperiră cu straturi din ce în ce mai groase... pînă cînd dispăru de tot.

Ce-i de făcut acum? chibzui Petr Brok. Să merg după prințesă? Nu! Pentru moment, pe ea n-o amenință nici o primejdie. Tilharul ăsta nemernic în schimb se duce la Muller! Ei bine, după el!

Brok rupse la repezeală o foaie din agendă și scrise:

Prințesă!

Te părăsesc pentru câteva clipe. Nu lăsa pe nimeni să între! Trebuie să rezisti! Mă vei recunoaște, și de data asta, după atingere.

Prietenul tău

Urcă în goană scările și aruncă biletul într-o cutie transparentă. Porni apoi pe urmele amiralului. Îl ajunsese la o intersecție, lucru care îi provoacă o nouă teamă: dacă nu mai poate regăsi strada asta cu parcuri? Cum se numește?

Strada Berta Bretard

ii răspunse o plăcuță argintie. Brok citi:

**Actrița Berta Bretard s-a aruncat
de pe vârful Mullerdomului,
din cauza dragostei ei nefericite
pentru Marele Muller**

Muller! Pretutindeni Muller! Ce, toate străzile de pe etajul acesta poartă numele nefericitelor lui iubite? Atît de meschin și de îngîmfat să fie acest zeu? Oricum, trebuie să mi le întipăresc bine în minte, ca să nu mă rătăcesc... Coti pe strada

Anna Dimer

care, conform legendei de pe plăcuță, fusese arsă fiindcă, în marea ei iubire pentru Muller, a omorîse pe regina Gertrude.

Strada se termina cu un palat ridicat pe coloane de cristal, la care ducea o scară largă, pe care mișunau jobene negre. Pe frontispiciu, ardeau litere de neon purpurii:

B U R S A

XXII

Furnicarul de aur
Zeul gras de sub baldachin
Gura de cristal a megafonului
Tehnica bursei
Petr Brok află cîte ceva despre el însuși
„... Mai bine zis — un socialist
divin ... “

Bătrînul codoș se opri în fața scărilor. Își scutură de cîteva ori dunga de la pantaloni, își numără iute stelutele de pe piept și începu să urce cu grijă scara. Brok după el.

Intrară într-un uriaș hol de sticlă. Sub un ciorchine auriu de globuri mate, mișună o mulțime neagră. Scara triumghiulară duce spre o galerie circulară. În colț, sub un baldachin de aur, într-un fotoliu purpuriu, zace

făptura de aur a unui zeu cumplit de gras, cu două rinduri de guși. Și din nou 'un geam convex, prins în tavan. În jurul lui, ca în jurul globului solar, sînt desenate raze aurii. Să fie oare o lentilă uriașă prin care un ochi gigantic îi privește de sus, așa cum privești foiala bacililor la microscop?

Mătasea fracurilor negre susură și foșnește pe co-voarele groase, la atingerea șoldurilor, a coatelor și a spinărilor. Pe petele mate ale fețelor lucesc ochii, pătratele plastroanelor aruncă sclipiri. Seamănă cu niște ușițe albe, ducînd spre mecanismul acestor figurine negre ce se pun pe țopăit cînd li se întoarce arcul ascuns undeva, sub coada fracului. Mîinile lor drepte zvîcnesc pe o anumită distanță, se întind și se atrag ca cei doi poli opuși ai unui magnet. Degetele groase sînt ferecate în inele de aur.

Toți se mișcă, se îndreaptă într-o anumită direcție și cu toate astea drumul lor nu duce nicăieri. Se încurcă în golurile mici dintre spinările celorlalți, aleargă încoace și încolo în curbe dezordonate și iar se întorc, se adună în grupuri și se desfac.

Cuvintele explodează, risul izbucnește în rafale din gîtlejuri, strigătele biciuie aerul.

Petr Brok rătăcește în această încurcătură de poteci, drumuri și defileuri. Îl pierde pe amiral... Nimereste în furnicar și a devenit el însuși o furnică. Aleargă de colo-colo, se strecoară, se tîrăște ascultă, se lipește de mănunchiul de bărbi înclinate și prinde din zbor strigătele ce țîsnesc din toate părțile.

Abia după un timp, cînd urechea începe să per-ceapă propozițiuni întregi, Brok își dă seama că cele mai multe dintre ele ies dintr-o țeavă de cristal, amplasată pe un pedestal înalt din celălalt colț al holului. În prim-plan, pe un ecran alb, apar înscripții, ordine,

cifre și tot felul de semne ciudate, care traversează lentilele ochiului oamenilor și se proiectează pe ecranul creierelor, săpînd urme adînci.

Abia acum își dă Brok seama cine e Ohisver Muller! Ce măreție monstruoasă are acest bărbat ciudat, care e pretutindeni și nicăieri. Aici se poartă bătăliile inegale dintre muldorii lui Muller și bieteale valute ale altor popoare. Aici, numele lui este pronunțat de o mie de ori pe zi, de o mie de guri. Sună ca un geamăt, ca un strigăt de victorie, ca o rugă de îndurare, ca un scrișnet de oase sub un călcîi greu. Lentila din plafon e ochiul lui! Microfonul din perete — urechea lui! Megafonul de cristal — gura lui! Mina lui poate să se întindă brusc din tavan; el însuși poate apărea dintr-o dată într-o oglindă...

Cine știe dacă nu cumva e prezent, sub înfățișarea unui jucător de bursă, sau a unui agent, sau poate a unui ușier... nimeni nu-l cunoaște, nimeni nu știe nimic...

Petr Brok începe să se orienteze. Își ascute privirea și își ciulește urechile la strigătele sălbatice de cifre, litere și cuvinte ce ies din gîtul țevii și pe care gurile mulțimii le primesc, le repetă și le stîlcesc ca un ecou:

MEGAFONUL:

— Cumpăr cincizeci de acțiuni negre.

ECRANUL:

— Cursul: 29, 30, 31, 32, 50, 33.

GLASURI:

— Auziți, Muller are nevoie de cărbune!

ECRANUL:

— Cursul 35, 36...

GLASURI:

— Soliumul dispare!

— Minerii se răscoală!

- Miroase a revoluție.
- Au demolat scara R.
- Au minat mina B.
- Ofer cincizeci.
- Nu te lăsa!

ECRANUL:

- Cursul 38, 39.

GLASURI:

- Vitek din Vitkovice iese la lumină.
- Capul nu i-a ieșit încă.
- Cum îi iese, cum îi zboară.
- Ofer patruzeci.

MEGAFONUL:

- S-a cumpărat.

GLASURI:

- Musca a înghițit elefantul.
- Azi sînt milionar.
- Mai așteptăm . . .
- Se joacă cu noi.
- Mai mult de-atît tot nu se poate îmbogăți.

MEGAFONUL:

- Cumpăr 2 000 perechi de mîini.

Pe ecran, cifrele se schimbă odată cu cursul, dar Petr Brok nu se mai uită.

Trece de la un grup la altul, de la o gură la alta și ascultă:

- Negre cu doi mulldori!
- Muller lucrează cu albe!
- Am cumpărat galbene, muncesc mai repede!
- Se și trec repede!
- Ofer albe cu 5 mulldori una, marfă spaniolă!
- Sînt proaste și leneșe . . .
- Marfa franțuzească e mai fină; cum crește francul, o arunc pe piață . . .

MEGAFONUL:

— S-a cumpărat.

— Vînd 50 vagoane cuburi Okka.

— Marfa 256!

— N-am nevoie! Marfă veche!

— Depozitele sînt arhipline.

— Am cumpărat acum o săptămînă jumătate de vagon, mi-ajunge pentru o mie de capete pe 5 ani!

— Da, *monsieur*, cuburile sînt ieftine, stomacurile sînt scumpe!

— În trei luni, fabrica mea se transformă în spital...

— O boală specială — se usucă sîngele...

— Psst!!!

— Și India, serdare, cui îi datorează ea totul? Ai? Milioane de suflete au fost salvate de OKKA noastră, în vremea foametei!

— La urma urmelor, orice mașină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăși îl produce în cantități industriale!

— Fără cuburi, Mare Vizir, azi nu se poate face față concurenței!

— Cubul în stomac nu-i hrană, e uleiul care gresează mașina!

— O mașină flămîndă, pofticioasă, leneșă, senzuală... merită oare?

— Între noi, domnule Ferenci, nici un chinez n-ar mîncea așa ceva, nu mai vorbesc de un ciine!

— Mi-am hrănit patagonezii cu ele timp de 7 ani! Nu mi-a mai rămas nici unul...

— Psst!!!

— Domnul nu se pricepe, mă rog frumos, Domnul trebuie să știe să greseze mașina... 250 — pe toți dracii!

- *Meine Herren*, vor scădea și mai mult!
- Toți sintem îndopați cu cuburi!
- Bunul Muller o să le ieftinească și mai mult pentru noi... cerșetorii...
- *Cumpăr jumătate kilogram radium.*
- Auziți! Auziți!
- Vă rog, gentlemen, cine îl poate vinde chiar azi?
- La ce i-o fi trebuind, *musiu Frank*?
- Are nevoie de raze, *signore*, hehehe (șoaptă la ureche), pentru cancer, pssst!...
- Pentru el, *verstehen Sie*?
- Pssst!!!
- *De vânzare tronul șahului Persiei.*
- Iar?
- Ce vă mirați. Cine n-a încercat?...
- Allan Gorr nici n-a apucat să se încălzească acolo...
- ... oamenii sînt ca o cîrpă udă, mylord, cu cît storci mai tare, cu atît pică mai puțin...
- ... am stat în Egipt, *mister*, 35 de zile cu 15 mull-dori pe zi... cam scumpă distracție... Aveam chef să domnesc, să fiu un rege bun, dar să cîștig și bani. Rege rău — și afacerile și mai rău... *mcin Gott*...
- *Închiriez etajul 564 din Mullerdom.*
- Ha! Cu cît?
- Închiriez pe loc!
- Pe cît?
- 750!
- Am nevoie de birouri...
- Vreau să înființez un pension!
- Caut un depozit!
- De la etajul nouă sute în sus se vede Gaurisan-kar, mă credeți, domnilor?

— Credem, cum să nu, doar acolo e balamucul, hehehehe!

— Pssst!!!

— În vârful Mullerdomului e un ocean uriaș. Dacă Măria Ta se uită pînă la marginea orizontului, vede tot Mullerdomul, cu el în vîrf, răsturnat, bineînțeles — hihihihih...

— Pssst!!!

— *Vînd planeta K 99, cu recolta din acest an cu tot.*

— *Was heisst „cu recolta“? Castraveți sau banane, sau roșii?*

— Duceți-vă de vă uitați, *Herr Serafin*, sau credeți că El o să vă adune recolta și-o să v-o aducă la nas?

— Am gustat dintr-un măr de pe steaua K 84! Nu erau decît două exemplare, unul l-a mîncat Marele Muller în persoană, pe celălalt eu; trei sute de mulldori, mă rog, a meritat distracția... Nu se poate descrie prin cuvinte minunea ce ți se petrece pe limbă! Un gust de pe altă lume, Luminăția Ta!

— Am mîncat, Excelență, fructe de pe K 74... Te ameteșc ușor, ca șampania, conțin un fel de alcool astral...

— Cine ar zbura pe K 99? Cumpăr, și pe urmă cui să-i vînd? Să le mănînc pînă la urmă chiar eu, sau cum?

— Mușc dintr-un castravete veninos și s-a zis cu mine, așa-i, *signore*?

— Pssst!!!

— Ce-i drept, acum e la modă să ai planeta ta! Imaginați-vă, Don Ortega Y Costa și marchiza de la Rochefoucauld au planeta lor, hihihihih...

— Pentru noi e capital mort!

— Cine are curajul să se aventureze pînă acolo, Herr Apfelbaum?

— Am un fiu pe Z 19, e acolo de cinci ani...

— Nimeni nu s-a mai întors...

— Pssst!!!

— Numai un nebun s-ar întoarce din rai în iad...

— Da' eu sînt mulțumit de Mullerdom, baroane!

— Binefăcătorul nostru, Marele nostru Părinte și Stăpîn...

— Desigur, desigur, sîntem cu toții pe mîini bune, dacă El e deasupra noastră...

— Și El ne iartă și cînd greșim, păcătoșii de noi...

— *1 mulldor — 932 896 dolari.*

— Ia te uită, Excelență, mulldorul a scăzut!

— A scăzut!

— Azi pentru prima oară!

— Da, pentru prima oară!

— Nu cumva credeți că...?!

— Ferit-a sfîntul!

— Dumneavoastră ce știți, Excelență?

— Nu știu nimic, nu știu nimic.

— Ei bine, de ce-am mai juca teatru?

— Între noi, Excelență, credeți că cele petrecute în spelunca aia, Eldorado?...

— Credeți că...

— Eu? Da de unde! Ce, o nebunie ca aia ar putea zdruncina Mullerdomul?

— Sigur că n-ar putea, dar...

— Dar?

— Numai Muller știe ce s-a petrecut acolo! Ceva imposibil, ceva de neînchipuit...

— Dacă poți avea încredere în orbul Orsag...

— Toți zic așa!

— Eu nu mai înțeleg nimic!

- Čulkov a auzit un glas!
- Orsag l-a văzut!
- Pe cine?
- Un vas de sticlă în formă de om!
- O făptură de porțelan!
- Diavolul!
- Dumnezeu!
- O fantomă!
- Čulkov e un șarlatan bătrîn!
- Orsag e opioman! Apariția nu era nici din sticlă, nici din porțelan, era din aburi de opiu!
- Și focurile de revolver trase împotriva Necunoscutului?
- Delirium tremens!
- Și Orsag chemat la Muller?
- Psst!
- *Vînd Mullerdomul!*
- Auziți! Auziți!
- Muller vinde Mullerdomul!
- E cu puțință?
- Ce se întîmplă?
- Se pare că nu știți, domnule? Așa glumește El adesea cu noi, slujitorii Lui. Spunem că e felul Lui de a cîntări lumea.
- Ce prudent și mărinimos din partea Lui! Înțelege-mă, serdare, Muller nu ține la lumea lui, nici n-o prețuiește, ba chiar e gata oricînd să arunce în aer totul, întreaga șandrama! S-ar putea să vîndă și Mullerdomul, Excelență, oricît de straniu v-ar părea...
- Va vinde...
- Va vinde...
- Va vinde...
- Numai că, pentru o operație ca asta, e nevoie de doi...

- Și totuși, Alteță, e frumos din partea Lui...
- Muller e un democrat!
- Un iubitor de oameni.
- Mai bine zis — un socialist divin...

XXIII

„Cumpăr!“

S-au ciocnit două glasuri!

Petr Brok se prezintă lui Muller

Întâlnire pe strada Alice Moor

Și în timp ce în sală se purtau asemenea discuții, megafonul se auzi pentru a doua oară:

— *Vînd Mullerdomul!*

— **Îl cumpăr!!!**

Glasul răsună de undeva din mijlocul sălii și sfîșie dintr-o dată cortina de șoapte tainice, aluzii și aporouri. E o piatră aruncată în oglinda în care se oglin-diseră pînă acum curiozitatea și servilismul sălii.

— Îl cumpără! Un om care cumpără Mullerdomul! E oare cu puțință? Ce, nu știm cu toții că asta e cea mai bună glumă a lui Muller? Sau există aici cineva mai puternic decît însuși Muller? Ce-i Mullerdomul? Un stîlp de aur, înfipt în iad și ajungînd pînă la cer!

Pare că și glasul care iese din trompa de cristal e surprins: a tresărit și a amuțit. Un minut de groaznică liniște a încremenit în spațiu. Mai apoi uimirea dispare

și țeava de cristal vorbește iar. Acum e cu totul alt glas, un glas dur și crud. Un scrișnet de mașină care nu ucide, ci torturează:

— *Să se prezinte bărbatul care cumpără Muller-domul!*

— **Aici sînt!**

În clipa aceea Petr Brok se află chiar în mijlocul sălii. Se cățăraseră pe uriașa statuie transparentă a lui Atlas, care-și ducea pe umeri globul de aur. Statuia se mistuia parcă sub el, în lumină și globul stătea înfipt în aer, ca un soare care apune.

Așadar pe globul acesta se așeză Brok. De acolo putea pune în siguranță întrebările, putea prinde răspunsurile. Se suise acolo fiindcă simțise instinctiv că așa e mai aproape de Ohisver Muller. De acel om care, cu cît îl descifrezi mai bine, cu atît e mai de nepătruns, cu cît te apropii mai mult de el, cu atît e mai depărtat.

Și uite că am găsit, în sfîrșit, un loc de unde să discut cu El. Dacă El e cel ce vorbește acum din gîtlejul de cristal, cu atît mai bine! Cunoscîndu-i glasul, înseamnă că îl cunosc pe jumătate. Glasul care îl va trăda dintre milioane de alte glasuri. Nu-mi mai rămîne decît să găsesc gura în care ia naștere. Calapodul în care se răcește și se întărește, ca un fier cu care se înfierează trupurile mucenicilor!

Megafonul suieră:

— *Cine ești tu?*

Ia te uită ce curios catadicsește să fie domnul Muller! Ce, nu e atotștiutor? Brok nu prea știe nici el cine anume e și gîndul acesta seamănă cu o menghină care-i strînge tîmplele, pînă plesnesc. Și apoi, toate astea sînt oarecum legate de lămpile galbene ce-i apar în vis! Nu! Nu poate să se gîndească la asta acum! Trebuie să creadă în hîrtille pe care le poartă în porto-

fel. De aceea nu-i decît un duh bintuînd prin Mullerdom, un om fără trup, un glas care trebuie să ucidă, ca să se răscumpere!

Megafonul şuieră a doua oară:

— *Cine eşti tu?*

Iar detectivul răspunde:

— **Petr Brok!**

— *Petr Brok? întrebă megafonul cu dispreţ. Eu sînt Ohisver Muller!*

— **Numele nu contează!**

Unduirea neagră a jobenelor, jos, sub picioarele detectivului, se învîrteşte. Chipurile devin livide de uimire. Ce-şi permite glasul acesta de deasupra capetelor lor? Cine e acest Petr Brok, de nu-i pasă de numele lui Ohisver Muller?

Numele omului căruia îi aparţine universul?

Al omului cu puteri de dumnezeu?

Să fie oare mai puternic celălalt glas, care izvoarăşte de undeva din neant şi-şi bate joc de Muller?

Petr Brok!

Nume de om sau numele unui nou zeu?

Un lucru e sigur: aici s-au ciocnit două glasuri! Se pipăie, îşi încearcă puterile pentru băătălia viitoare. Asta o simt cu toţii. Dar cine va învinge?

— **Domnule Muller! Vreau să-ţi vorbesc!**

— *Petr Brok să se prezinte la Ban Arab, agentul nr. 199!*

— **N-am ce face cu un agent! Îl vreau pe Muller!**

— *Ce intenţionează să facă glasul care cumpără Mullerdomul?*

— Să te întreb mai întîi ceva! O mică întrebare la ureche! Ce te-a apucat aşa, deodată, de-ţi vinzi har-dughia?

— Acum întreb eu!!!

— Mai întâi eu, domnule Muller! Îți cunosc căile care duc spre stele! Ți-am pătruns monstruoasa taină! Societatea astrală COSMOS... nu cumva e un crematoriu? Cîte acțiuni ai, domnule Muller?

Și atunci, spre marea lui mirare, lui Brok îi răspunde un alt glas, mult mai bătrîn și parcă îngîndurat:

— *Ei bine, Petr Brok să vină diseară pe strada Alice Moor, etajul 354, ușa numărul 99.*

— Cu cine se va întîlni acolo?

— Cu Ohis Muller!

XXIV

Sanctuarul lui Ohisver Muller

Se bea vinul „Înălțării la cer“

Petr Brok îl supără iar pe dumnezeul Muller

Trei împușcături în covor...

După ce se anunțase astfel atotputernicului Muller, Petr Brok nu mai avea curajul să părăsească globul de aur al lui Atlas și să coboare în mijlocul mulțimii. Așteptă pînă cînd sala începu să se golească și ciorchinii de sticlă mată de pe plafon să se stingă. Dintr-o dată se stinseră toate luminile! Întunericul, un întuneric fără de sfîrșit, negru și inuman, îl îngropă de viu pe Petr Brok!

Ce nenorocire! Cum scapă de aici? Cum ajunge la

ieșire? Cum se mai întoarce la prințesă, pe care a lăsat-o pe strada Berta Bretard?

Începe să regrete că a părăsit-o cu atîta ușurință. Ce-ar fi s-o amenințe chiar acum vreo primejdie? Ce-ar fi să nu mai nimerească drumul pînă la ea?...

Brok se lasă să alunece de pe glob pe covor și începe să caute drumul pe dibuite.

La un moment dat atinge cu vîrfurile degetelor ceva rece. Un punct în spațiu! Un perete care-l va duce, desigur spre lumină! Repede, repede înainte! Pornește pe urma palmelor lui, care alunecă pe marmura netedă.

În sfîrșit! O ușită! Un coridor îngust și la capătul lui, altă ușită. Brok o deschide. Lumină.

E o prăvălie sau un teatru de varietăți, un muzeu, o cafenea sau un panopticum? Naiba știe! Pe covoarele pestrițe, înflorate, se află măsute rotunde și, în jurul lor, fotolii adînci, liliachii, pe rotile. Din ele răsar capetele a tot felul de oameni, fumînd și bînd din potocale de argint o băutură roșie, fierbinte. O alee de stîlpi luminescenți duce spre un nodium pe care, sub o cupolă albastră, înstelată, se află un altar. Cel puțin pare un altar, după gruparea simetrică a lumînărilor electrice, a florilor și a palmierilor. Deasupra altarului, într-un cadru elipsoidal din becuri, strălucește imaginea unui domn gras, îmbrăcat în purpură. Șade pe tron cu coroana pe cap și are o barbă deasă, despărțită în două. Într-o mîină ține, ca un împărat, globul pămîntesc, iar în cealaltă — casa cu o mie de etaje, în formă de sceptru. În jurul capului are o aureolă din stele de aur.

E același grăsan jovial, al cărui chip Brok îl văzuse și la Bursă. Deasupra tabloului, dispuse în semicerc, ard litere violete:

Dar cel mai tare se miră Petr Brok cînd, de-o parte și de alta a naosului catedralei — sigur e o catedrală! — în altare mai mici, vede figurinele de ceară ale unor sfinți și mucenici ciudați, unii dînd din cap, alții frîngîndu-și mîinile, mișcînd din buze, rotînd ochii și ridicînd cu mișcări țepene niște unelte necunoscute.

Pe un altar, într-o vitrină de sticlă, se află o femeie din ceară, cu o perucă blondă, într-un veșmînt alb. Zîmbește suav și respiră regulat, după cum o arată sinii ce se ridică și coboară. Întoarce din cînd în cînd capul cu acea mișcare grațios ridicolă a marionetelor, la care trupul stă nemișcat și doar capul se rotește într-o parte și în cealaltă. La picioarele ei stă în genunchi o fată, cu palmele ridicate în sus. Această mișcare e legată de o rotire a capului fecioarei albe, după care mîinile cad brusc și iar se ridică.

Petr Brok e uimit peste măsură. La început nu-și dă seama de ce, dar dintr-o dată pricepe. A mai trăit o dată ceva asemănător. Demult, tare demult... E ca și cum s-ar fi întors într-un loc vag cunoscut, pe care l-a văzut cu mii și mii de ani în urmă...

Un șir de sicrie de sticlă, și în ele manechinele de ceară ale unor eroi morți, respirînd ușor cu ajutorul unui mecanism de ceasornic. Ici o femeie albă și grasă, cu mîinile încrucișate pe ridicătura albă a sinilor, care se înalță și coboară. Colo o căpetenie de țîlhari, respirînd încă — aici un împărat ucis, iar alături un ucigaș celebru...

Unde, unde fusese asta? Și când anume?

Petr Brok se cramponează cu disperare de această amintire și simte — cleștele! Neluind în seamă durerea, închide ochii și-și scormonește din nou memoria... Vede deodată o lampă galbenă între grinzi... stilpi mîncați de carii și o scîndură cenușie, pe care mișcă ceva... În lături! În lături cu această nălucire! Acum mă aflu într-o catedrală, înălțată întru cinstirea omnipotentului, omniprezentului zeu Muller, cel cu barba dublă! Văd credincioși, leneș tolăniți în jilțuri liliachii și sorbind din potire, așteptînd ceva. Iată și un amvon, ca un crin de aur. Iar din el răsare, aidoma unui pistil uriaș și diform, un burdihan în cămașă violetă și, deasupra lui, un cap acoperit de o tiară de sticlă cu nouă etaje, în care arde un bec.

Brok zărește buzele care se mișcă în mijlocul chipului gras ca o lună plină. Abia atunci își dă seama că cineva vorbește și că e cazul să asculte.

Iată ce rugăciune înalță marele preot:

*O, tu, stăpîn, conducător și rege
al nostru, carele te numești:*

*Ohisver Muller,
ceea ce înseamnă „Veșnic călător
spre înălțimi“*

*tu, carele ai săvîrșit minunea minunilor,
în fața căreia vor încremeni de uimire
toate generațiile viitoare
și anume „Mullerdomul“,*

punte spre ceruri...

*Stăpîn al nostru, rege al nostru,
Tu, Ohis Muller,*

*Carele, cu prezența ta, umpli
toate spațiile lumii
coboară-ți glasul asupra-ne,
dă mărturie
necredincioșilor . . .*

Marele Preot își drege glasul și ridică ochii în sus, de parcă ar aștepta să răsunе cu adevărat un glas din ceruri. Dar, cum nu se aude nimic, își continuă rugăciunea:

*Facă-se voia ta,
precum pe pământ,
și în stele.
Ascultă ruga noastră
Tu, Mare Muller,
unic și veșnic!
Privește cu cită umilință ne rugăm ție!
Rostește un singur cuvânt,
și vinul bucuriei ne va umple
sufletul . . .*

Marele Preot își trage răsuflarea, după care reia, pentru a treia oară rugăciunea:

*Atotputernicule, omniprezentule,
atotștiutorule Ohis Muller,
Călătorule spre înălțimi,
zeu al tuturor zeilor,
domn și rege al tuturor stelelor.
Dintre milioane de stele ți-ai ales steaua aceasta
ca să trăiești pe ea.*

*Cerul tău ți l-ai creat în mijlocul nostru
și din pământul nostru ai făcut
steaua aleasă,
steaua divină . . .*

*Stăpîne Ohis Muller,
Călătorule spre înălțimi,
Ascultă ruga noastră!*

— O ASCULT!

răsună un glas puternic din măruntaiele cupolei. Marele Preot, cuprins de un extaz mistic, scoate strigăte de bucurie; se aud clopotele bătînd, cîntec de orgă și coruri. Credincioșii se ridică din jilțuri și înalță cupele. E clar că toate astea fac parte dintr-un ceremonial care se repetă în fiecare zi.

Marele Preot continuă:

*Doamne dumnezeule,
Constructor al Mullerdomului,
rege al pământului,
domnitor al stelelor!
Toate tainele universului
și ale sufletului omenesc
nu mai sînt o enigmă
în fața Ta —
Căci Tu însuși ești cea mai mare
enigmă a lumii
Privești în adîncurile infinitului
și zîmbești,
căci Te vezi pe Tine însuși,
Fără de sfîrșit e oglinda Ta,
Privești în adîncul sufletului omenesc
și plîngi*

*Căci vezi, pe fund,
bolovanii păcatelor noastre,
și numeri bătaile inimilor trădătoare . . .
Tu, cel care ai ridicat
Mullerdomul,
punte spre ceruri,
iartă-ne nouă păcatele noastre!*

— VA IERT!

. . . răspunde glasul dumnezeesc.

*Încep apoi litanii, lungi și obositoare, în care
numele lui Muller se repetă în toate variantele posibile,
însoțit de o mie de epitete, dintre cele mai diferite.*

*Apoi Marele Preot coboară din amvon spre altarul
principal și invocă cu tărie efigia zeului Muller, în-
conjurată de becuri electrice, cerîndu-i cu insistență
să săvîrșească, în această măreață clipă, o minune.*

Și-atunci răsună, de sus, glasul:

*Am făcut din steaua aceasta centrul universului
și am coborît pentru o mie de ani în trup omenesc.
Voi pleca pe urmă pe altă stea,
să ridic un alt Mullerdom,
casă cu o mie de etaje.
Dar voi, cei ce vă închinați mie
bînd din belșug vinul fierbinte
al „înălțării la ceruri“,
simbol al ființei mele pe această planetă,
voi toți veți trăi pe stele
mai frumoase și mai fericite decît e aceasta!
Pentru păcătoși, hulitori și pentru dușmanii mei
am pregătît focul și chinurile iadului
în nouă lumi.*

Vouă însă, copiii mei,
V-am ridicat așezări cerești pe planetele
pe care le veți alege voi înșivă
încă din timpul vieții.
Iată de ce vă sfătuiesc
să nu regretați această lume!
Nu mai întârziați și căutați printre stele,
alegeți-vi-o pe cea mai binecuvîntată! . . .
Scepticilor!
Doar de aceea am pus
soliul în poala acestei lumi,
de aceea am făurit o flotă
ce brăzdează oceanele universului,
ca să vă aduc bolta cerului aproape
și stelele să vi le pun la picioare!
Cei ce cred în mine
vor trăi veșnic
în fericire, pe steaua
pe care singuri și-o vor alege.
Amin, amin zic vouă,
pregătiți-vă de drum lung,
nu vă temeți de despărțire!
Încredințați viețile voastre
COSMOSULUI,
societate de transporturi cerești . . .

— SOCIETATE DE CODOȘI, DE NEGUSTORI
DE SCLAVI ȘI DE INCINERATORI DE CA-
DAVRE — NU-L CREDEȚI PE MULLER!

Cuvintele acestea le strigă Petr Brok. Vrea să-l
provoace din nou pe falsul dumnezeu! Și e totuna dacă
vorbește Muller, sau vreun agent jucînd rolul zeului
Muller; îl indignează reclama nerușinată pe care o face,

prin procură, acest glas divin, în slujba societății de codoși și de negustori de sclavi „COSMOS“.

O spaimă fără margini îi cuprinde pe credincioși. Fulgerul groazei lovește în creierele lor speriate, trecînd prin paratrăsnetul nervilor. Cupele cad din mîini, oamenii se prăbușesc leșinînd de groază. Iar de sus, glasul grăiește:

**DIAVOLUL A VENIT
SĂ-L SFIDEZE PE DUMNEZEU!**

— Nici diavolul, nici dumnezeu; a venit un om, ca să se măsoare cu alt om! Iar unul dintre noi e un ticălos și de o mie de ori ucigaș! Întregul Mullerdom nu-i decît o minciună, o înșelătorie!

Pac!!!

O împușcătură!

Glonte fluieră cu nerușinare, ca un ștregar, pe lîngă urechea lui Brok.

Pac!!!

Altul!

Chiar pe sub nas, ca să-i simtă mirosul. Se ascunde în covor, lîngă primul.

— Atenție!

— De sus se trage!

Glasul lui Brok e ținta cuiva de acolo de sus! Da, de acolo, prin ferestruica din cupolă, se vede o mîină înarmată cu un revolver browning!

Să fie oare Orsag, care-l vede prin lentilele de pe tîmple?

Pac!!!

O nouă împușcătură! A pătruns în covor, exact printre celelalte două.

Pe a patra Brok n-o mai așteaptă. Se repede spre

ieșirea blocată de mulțimea înnebunită. Sare peste talmeș-balmeșul de trupuri speriate și, pășind pe spinări și pe scăfirlii, trece prin deschiderea involburată a portalului, coboară în goană scările și iese primul în stradă.

Ce ciudat! E tot strada Annei Dimer, strada la al cărei capăt se înălțase la început, pe coloane de cristal, clădirea bursei. Își amintește cum din holul bursei a pătruns, pe o ulicioară întunecată, în sanctuarul lui Muller și încearcă în zadar să-și explice această legătură inexplicabilă. În locul bursei se înalță acum o catedrală cu o reclamă luminoasă:

ZEULUI MULLER!

Dar asta e o enigmă a cărei dezlegare trebuie amînată, din cauza altei probleme, mai importante, asupra căreia își concentrează toată atenția:

— Prințesa!

Ce se întîmplă cu prințesa? A lăsat-o cu prea mare ușurință în vila Tamara. Nu cumva o amenință vreo primejdie?

Chipul prințului Ačorgen
Ochiul lui Muller în dormitorul prințesei
Cu liftul în Gedonia
Din nou lampa galbenă

Cînd Brok ajunse în fugă la vila prințesei și vru să privească prin zidurile transparente, observă că toate erau acoperite pe dinăuntru cu perdele de mătase ce atîrnau, de pe vergelele de aur, pînă la podea. Din una din camere, cu draperii albastre ca cerul, se auzeau două glasuri: unul de bărbat și unul de femeie! Printr-o crăpătură îngustă între perdele, Brok o zări pe prințesă, șezînd, iar în fața ei, pe un divan turcesc — un cap de bărbat.

Datorită faptului că era invizibil, Brok reuși să se strecoare spre această cameră, deschise fără zgomot ușa de sticlă și se furișă printre faldurile draperiei, chiar sub ochii musafirului necunoscut, toate astea mai iute și mai bine decît își imaginase. Încăperea în care se strecurase era salonașul unei fete tinere.

Chipul care se proiecta pe fondul albastru al draperiei arăta de-a dreptul ciudat. Se deosebea, prin construcție și proporții, de toate fețele omenești. Era probabil un exemplar zămislit de natură pe o altă stea. S-ar fi putut să fie frumos, în felul lui, cum e frumos, de exemplu, un cap de cal, dar pus lîngă un chip omenească trezea uimire.

Era surprinzător de îngust și de lung. Nasul forma, din profil, o curbă perfectă, ca un cioc de papagal. Ochii

înfundați în cap băteau în galben, și în verde, și în cafeniu, și în albastru, de parcă ar fi putut să-și schimbe culoarea după dispoziție. Între nas și gură se întindea buza de sus, inutil de lungă și de goală. Avea un barbișon alb, elegant tuns și despărțit în două, vizibil fals. Picioarele îi erau lungi și subțiri. Ca înălțime, o depășea pe prințesă cu cel puțin două capete. Era îmbrăcat în mătase albă, ca un jucător de tenis.

— Nu depinde decît de dumneavoastră, spunea el. Totul poate fi uitat. Fuga dumneavoastră, prințesă, a fost ridicolă, și cu toate astea a trezit respectul Mare-lui Muller...

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prințe Ačorgen?

Prințul se strîmbă compătimator:

— Nu știți că e atotvăzător? Ați crezut cu adevărat că veți scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga dumneavoastră, v-a însoțit fiecare pas, așa cum se uită și acum la noi, din cerul său...

Ačorgen, cu fățarnică idolatrie, arată cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Asta-i ochiul lui? se sperie prințesa.

— Bineînțeles! La toate etajele, în toate camerele, își privește din tavan supușii, ziua și noaptea...

Prințesa se tîngui:

— Dar și în dormitorul meu există o asemenea oglinjoară în plafon! Ce nerușinare!

— Cum adică, dumnezeu poate fi nerușinat, dacă e atotvăzător? Bineînțeles că se uită și în dormitorul dumneavoastră, la fel ca în toate dormitoarele din Mullerdom! Tocmai de aceea nu mai trebuie să vă fie rușine de el, căci vă cunoaște la fel de bine ca un soț, cu toate că nici nu v-a atins încă! Și iată că acum ar vrea

să vă atingă! I-ați intrat în grații! Urmați-mă! Vă conduc la el!

— Niciodată! strigă prințesa. Privi speriată în jur, parcă ar fi căutat pe undeva scăpare.

— Sînteți mîndră! spuse Ačorgen și ochii i se umbriră. Puține sînt femeile ca dumneavoastră în Mullerdom! Și tocmai de asemenea femeii are nevoie Muller! N-o să mai fiți silită să dansați! Vă oferă deplină libertate și posibilitatea de a vă mișca în voie la toate etajele! Dacă îi veți fi pe plac într-o singură noapte, veți gusta din plăcerile și desfătările ținuturilor de rai ale Gedoniei.

— Mai bine moartă! spuse posomorită prințesa.

— Chiar acesta e răspunsul pe care îl așteaptă Muller! Dacă v-ați arunca în brațele lui, v-ar respinge! Îi plac lupta, revolta, trădarea, nu numai la bărbați, ci și la femei! Dacă veți lupta, se va strădui să vă cucească. După ce veți fi a lui — vă va dedica cel mult o stradă...

Prințul Ačorgen puse pe masă, chiar sub ochiul din tavan, o lampă mică de bronz. Cînd o aprinse, flacăra țîșni și sticla rotundă din plafon se acoperi cu un strat cenușiu-albăstrui.

Atunci, privind în sus, prințul hohoti cu sălbăticie și revoltă. În ochi îi scliffea o lumină verzuie.

— Așa, micuța, draga, fermecătoarea mea Tamara! Ohisver Muller a surzit și a orbit pentru zece minute! Putem face ce vrem, acum nu ne mai vede... Nu te teme de Muller. Mă ai pe mine! Numai eu te pot smulge din ghearele lui! Uite, pentru unul din surisurile tale strălucitoare, de regină, îmi trădez stăpînul!

Vru s-o apuce de miini, dar prințesa, îngrozită, se trase înapoi.

Prințul se întristă dintr-o dată.

— Nu! Nu-ți fie frică de mine! Nu-ți fac nici un rău... N-am vrut decît să-ți arăt cît sînt de puternic! Dragostea ta însă vreau s-o merit! Vino cu mine! Te voi duce în culisele Mullerdomului. Îți voi arăta toate mecanismele, toate minunile și vrăjile invizibilului, omniprezentului și atotștiutorului dumnezeu. Sînt teribil de ingenioase și știm despre ele numai noi doi: Müller și cu mine! Vrei să mă urmezi?

— Du-te! Sînt alături de tine! șopti Brok, mîngiind ușor brațul prințesei.

Ea însă îl prinse brusc de mînă și i-o strinse cu putere. Brok se smulse iute, dar chipul prințului Ačor-gen nu dădu nici un semn de neliniște.

— Vii? o întrebă aproape rugător.

Prințesa privi sfioasă în jur, după care spuse șoptit:

— Vin!

. . . . .
În timp ce, în liftul tapisat, se prăbușeau în ceea ce părea o prăpastie, Brok simți din nou, pe pleoape, boala lui ciudată. Cum închise ochii, văzu în jurul său cu totul altă lume. Oh, totul era atît de îngrozitor de veridic, de parcă nici n-ar fi fost vis! Regăsea aceeași peșteră blestemată din interiorul craniului găunos, pe care o văzuse încă în primul vis. Mereu același opaiț galben... Ochiul de sticlă atotvăzător al lui Muller se transformase, în acest craniu, într-unul din găvanele ochilor de mult preschimbați în praf.

Și totuși peștera are o ferestruică, deschisă spre un viscol sălbatic, alb... În locul celor o mie de etaje, aici sînt doar 3 caturi cenușii, de scînduri, pe care zac, chircite un soi de cadavre. Bărbile și le încălzesc între genunchi, iar buzele lor suflă peste piepturile firave. Toate astea nu apar decît dacă închizi ochii. De îndată

ce-i deschizi, te trezești în Mullerdom. Prăvălindu-te într-un fel de prăpastie, alături de prințesă și în fața chipului de papagal al prințului Ačorgen, care l-a trădat pe zeul Muller.

De cît timp zburăm?

Atenție!

Nu cumva să închizi ochii!

Visul te pîndește...

Ca să te convingi că prințesa ta nu-i vis, atinge-i cotul cu degetul și-ți va zîmbi...

Doar zburăm spre Gedonia...

XXVI

Monte Carlo în Gedonia

Balerina pe poante

„Nu cred în stelele voastre...”

Cezar Marlok, zeul marelui soare

Prințesa a mărit miza

„Asta-i pentru drum!”

Sala roșie, în formă de con, e înecată într-o lumină subacvatică. La mijloc e o masă rotundă și pe ea dansează, pe poante, o balerină din fildeș. Brok se apropie de masă și vede intarsiile din metale rare, pietre prețioase și lemn de esență, reprezentînd harta lumii. Iar peste ea se rotește balerina, pe poantele de diamant. Se mizează pe culorile țărilor, ale imperiilor

și ale insulelor. Cîștigă cel pe a cărui culoare se oprește poanta figurinei, cînd își termină dansul. Dacă se oprește pe mare, miza o încasează proprietarul tri-poului. Cu cît e mai mică suprafața pe care s-a mizat, cu atît e cîștigul mai mare.

Balerina dansează pe poanta de diamant peste țări, mări și insule. Drumul ei în spirale din ce în ce mai strînse trece Uralul și șerpuiește prin Siberia. Apoi se îndreaptă brusc spre Sud, taie pustiul Gobi — acum se clatină, ezită — și se oprește istovită pe cel mai estic punct al Indiei.

— Galben lunar — Singapore! Cîștigă 29...

Ochii tuturor s-au fixat pe un chip slab, gălbejit.

— Șa-Ra, guvernatorul Manciuriei, se aud șoapte în jur. Nici un mușchi nu s-a clintit pe fața lui. Doar două scînteii negre în ochii oblici urmăresc febril avalanșa de aur care se revarsă spre el.

Și balerina își reia dansul, aurul zornăie, grămezile de mulldori se înalță, se prăbușesc și se destramă...

Petr Brok se află acum lîngă masă și pune mîna pe un morman de aur.

— Toate astea pot fi ale mele, dacă vreau! Deci aici e locul acela de lîngă Munții Curgători, despre care vorbea bătrînul, acolo sus? Salariul unui muncitor pe un an e egal cu un mulldor! Ce curs amețitor!...

— Un mulldor: 6 miliarde de lire, strigă cineva, de după gratiile unui ghișeu din peretele înclinat:

BIROU DE SCHIMB

Brok ia un ducat din grămada cea mai apropiată. Pe o față e întruchipat soarele, iar pe cealaltă — stelele!

Dar cine sînt acești oameni, cu bărbile despicate, care aruncă pumni de aur pe cîmpul colorat al lumii, cum arunci grăunțe la găini?

— Uite, prințesă — se apleacă Ačorgen spre doamna lui — acesta e noul rege al Siciliei, Malcolm Brooks pașa! Iar lîngă el, chiorul acela cu guler de aur, e La-Marten, arendașul Saharei. Pînă acum a cîștigat pretutindeni, și iată că pierde... la balerină... Cel în violet, cu un triunghi pe piept, este episcopul hirotonist al zeului Muller, Sixtus, fost negustor de cai. Negrul acela? Boxerul Kajmann. Vorbește cu amiralul D'Artois, care tocmai și-a cumpărat titlul de „Imperator al tuturor apelor și administrator al oceanelor”... Grăsanul de lîngă el e Esaul Dar-gust, inspector sezonier al Coastei africane — poate să și-o permită, e de fapt administratorul tezaurului lui Muller. Iar în spatele lui — lordul Evers, redactorul-șef secret al tuturor ziarelor vechiului continent. Și aschimodia aia cu bărbuță verde? Are o societate de navigație pe Marte...

— Nu cred în stelele voastre! strigă atît de tare prințesa, încît cîteva bărbi se întoarseră uimite spre ea.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu! șoptește Ačorgen și o stringe de încheietura mîinii. După care îi spune mai blînd:

— Dacă te-aude pipernicitul ăla cu barbă verde, s-a zis cu tine!

— Ce dumnezeu, nu văd că-s trași pe sfoară?...

— Încet! Vorbește mai încet! Toți știu și totuși se prefac că ar crede! Asta e voința binefăcătorului nostru! strigă cu voce tare și privește temător spre gemulețul convex din tavan.

În clipa aceea se apropie de el un bătrînel îmbrăcat în alb, minunat de frumos. Țeasta complet cheală

fi strălucește de transpirație și reflectă lustra de cristal care se leagănă deasupra-i. în vârful unui con.

Își dau călduros mîna.

— Slavă lui Muller, Cezar! strigă cordial Ačorgen — ce mai e nou pe soarele dumneavoastră?

— Mulțumesc de întrebare, prințe, răspunde bătrînul și fruntea i se încrețește de riduri care-i cuprind mai bine de jumătate din țeastă. Nu-mi văd capul de griji... Am fost pe-acolo acum o săptămînă... Nimic de spus, e greu să fii un dumnezeu drept! Îl înțeleg pe Marele Muller, cînd mi se plînge de funcția-i dumnezeiască...

— Ea e prințesa Tamara, i-o prezintă Ačorgen. Cezar Marlok, zeul marelui soare A III.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneata, prințesă... zîmbește craniul chel, se zice că ai fost pe ZBI... în constelația PITICILOR.

Prințesa se pregătește să protesteze, dar Ačorgen o strînge din nou de încheietura mîinii, răspunzînd iute în locul ei:

— Sigur că da, avea chef de o păpușică, voia să-și aducă o jucărie vie în cămăruța ei de copil. Căci nu-i ea însăși decît un copil. Ei, cum stați cu norocul la balerină? întrebă repede, ca să schimbe vorba.

— Mizez încontinuu pe suprafața neagră a Hindustanului, răspunde craniul pleșuv. Am cîștigat o dată și cîștigul îmi ajunge ca să pierd de 468 ori. E o țară mică, prințe.

— Vrei să joci? o întrebă Ačorgen pe prințesă.

— Mizez, zîmbește ea ca în vis, mizez pe imperiul Moraviei. Se află pe țărmul Mării Baltice și acolo e rege bătrînul meu tată...

— Nu te-aș sfătui, îi spune îngrijorat prințul. Uite

cum arată „imperiul“ tău pe harta lumii! Ca un țințar pe trupul unui mamut...

— Și totuși am să mizez pe imperiul pe care l-am pierdut... Poate-mi recâștig visul spulberat...

— Dacă vei cîștiga, se strîmbă Ačorgen, la mormanul de aur pe care îl vei aduna, adaug și imperiul ăsta al tău!

— Asta înseamnă că mă pot întoarce acolo? întrebă ea, naivă, și-și împreunează miinile.

— Bineînțeles! Te voi conduce chiar eu, pe rîndunica mea, îi șoptește prințul la ureche.

Prințesa mizează pe picătura rubinie, abia vizibilă, pe care nu jucase încă nimeni. De aceea și eventualul cîștig ar fi fost amețitor de mare.

Balerina își ia din nou avînt, pornind din Insula Trufiei, acum centrul lumii. Atinge cu poanta de diamant țări și mări, urmărită de priviri febrile. Lunecă peste suprafața de azur a oceanelor, după un zbor nebun stă o clipă în echilibru pe cîmpia cenușie a Balcanilor, trece dansînd munți și riuri, pornește apoi spre nord, fără ca cineva să vadă mîna care o dirijează... Și iată că un spasm îi frînge membrele, vestind apropiatul sfîrșit al dansului. Încă cîteva mișcări, bete parcă — și balerina cade, atingînd cu vîrfurile piciorului picătura rubinie de pe malul Balticii.

Petr Brok avusese grijă să se întîmple așa.

Prințesa trage spre ea un munte de aur, urmărită cu uimire de toți ochii.

— Aștia-s banii de drum, se bucură prințesa, în timp ce Ačorgen schimbă la casă aurul pe cîteva grăunțe de „Soliu“, pe care îl ascunde într-o pungă. După care o trage pe prințesă, zorit, spre ușă.

Altă sală. Seamănă cu o stea în șase colțuri, ale cărei raze se prelungesc în depărtările luminoase ale

oglinzilor. Masa din mijloc are și ea șase colțuri și pe ea dansează tot o balerină albă.

Brok privește masa. Nu mai e harta lumii. E cerul întunecat, presărat cu stele. Aici se joacă pe stele. Pe Brok l-ar interesa grozav cum e jocul, dar n-are timp. Prințul Ačorgen trece iute și prin sala asta, trăgînd-o pe prințesă după el.

XXVII

Iatacul viselor fericite
Voluptățile celor șase simțuri
Sub plafonul transparent locuitorii
cerurilor sînt neliniștiți . . .
Degetul mușcat

Intrară în altă sală, nu mai puțin ciudată, care era în același timp iatac și studio de cinema.

Pe divanele acoperite cu astrahan se lăfăiau trupurile neînsufletește ale unor oameni adormiți. Ochii le erau pe jumătate ieșiți din orbite. Pupilele li se dilatau ca picăturile de cerneală pe o sugativă. Deasupra lor huruiau niște aparate pe care se învîrteau bobine de film, iar obiectivele erau dirijate direct spre ochii celor ce dormeau.

— Acesta e iatacul „viselor fericite“, o informă Ačorgen. Prafurile de dormit pe care le strecoară aici șarlatanii din West-Wester au proprietăți stranii pen-

tru reflexele oculare. Filmele ciudate, exotice, care se derulează în creierele amețite, sînt reflectate de pupilele celor ce dorm. Casa de filme VISFILM îi plătește pe nenorociții ăștia, pe jumătate cretinizați de dozele masive de pilule și prafuri pentru vise. Apoi, aceste filme, filmate din pupilele lor, sînt proiectate pe ecranele de mătase ale cinematografelor din Gedonia.

Ačorgen se apleacă spre prințesă, cu un ton intim și protector:

— Dacă o să-ți arăt filmul din ochii unuia care folosește numai praful FOKA, ai să rămii uimită de fantezia dezlănțuită a iubirii! Ție pot să-ți spun că aceste filme color sînt folosite de VISFILM și pentru a demonstra, celor ce vor să emigreze, erotica de pe stele născocite...

Se treziră apoi în pragul unei săli mari, atît de luminoasă, încît Brok, pentru o clipă, nu mai văzu nimic. Cînd în cele din urmă își reveni, mai multe senzații diferite îi atacară simțurile.

În primul rînd: din tavan ploua cu trandafiri. De fapt nici nu erau trandafiri, ci o ninsoare trandafirie, ce se așternea pe balustradele și pe cuiburile viu colorate, ridicate din perne de cauciuc, de toate mărimile, formele și culorile, așternute una peste alta.

Imediat însă și urechile îi fură mîngîiate de o melodie dulce și tulburătoare, înăbușită parcă de un perele, emoționantă prin depărtarea ei aparentă. Acum cîntă viorile pe un vîrf de munte, acum plînge un violoncel pe fundul unei prăpăstii...

Întinse mîna spre fulgii trandafirii, aruncați de o fîntînă de cristal din mijlocul sălii. Simți un frison dulce, arzător, aidoma desfătării pe care ți-o dă focul după un ger cumplit sau senzației de răcoare în mijlo-

cul dogorii. Pe limbă, fulgii stîrneau chinul unei sete de nestins și în același timp o și alinau...

Trupuri de bărbați și de femei erau leneș scufundate în perne. Singura lor îmbrăcăminte o constituiau șiragurile de perle și franjurii din jurul șoldurilor. Prindeau cu buzele fulgii trandafirii și-și lăsau spatele, burțile și membrele pradă lor. Selave goale purlau pe capete tipsii de aur, încărcate cu fructe exotice și cu tot felul de delicatese.

Ochii lor priveau holbați plafonul. Ce se petrecea acolo? În loc de tavan, o placă transparentă, pe care dansau femei și bărbați goi. Șoldurile ondulau și se roteau în ritmul muzicii, brațele se înălțau în văzduh, simboluri ale pasiunii și iubirii, picioarele se desfăceau aproape în linie dreaptă, de parcă oamenii aceia n-ar fi avut oase.

— Iată desfătărilor celor șase simțuri — și iată-i pe adepții lor, îi explică Ačorgen prințesei, care-și acoperise ochii cu palmele.

— Gustă din fulgii aceștia, sînt zăpada dragostei de pe planeta Andradia. Întinde numai vîrfurile limbii, și-i vei ierta pe cei ce aici se închină zeiței Andradia.

O prinse pe prințesă de cot și o ținu în fața vijeliei aruncate de fîntînă. Și dintr-o dată prințesa se cutremură și-și întinse fața spre ploaia trandafirie. Închise cu voluptate ochii și întredeschise buzele. Ačorgen rîse victorios.

— Așa, privește acum în sus, copilule! Acolo ar fi trebuit să dansezi — șoldurile tale ar fi trebuit să fie spectacol pentru acești idolatri impotenți! Acum poți gusta tu însăși din toate desfătărilor și-ți voi arăta altele, și mai grozave, căci n-am ajuns decît la poarta raiului.

Prințul Ačorgen o cuprinse pe prințesă pe după ta-

lie și o strinse ușor. Tamara nu se opuse defel. Dacă Brok i-ar fi privit în clipa aceea chipul, i-ar fi văzut pleoapele cum clipesc înfrigurate de dorință, nările palpitând de pasiune, buzele sorbind lacom fulgii tran-dafirii.

Dar Brok nu vedea. Printre chipurile sibaritiilor aco-periți de petale, recunoscuse masca ipocritului amiral cu ochelari negri. Cu bărbia ridicată în sus, se întin-dea cu voluptate, scufundat pînă la mijloc în pernele de puf, iar pe pieptul gol sclipea umed o steluță de argint. Brok voia grozav să audă ce vorbea cu ceilalți oameni goi-pușcă, care îl înconjurau, întinși pe spate, cu ochii leneș holbați spre tavan, scuturînd din cînd în cînd de pe trupurile lor roua fulgilor topiți.

— Crezi în miracole, amirale?

— Prostii!

— Atunci cum îți explici toate lucrurile ce se pe-trec acum la noi, în Mullerdom?

— Marele nostru Muller are, se-nțelege de la sine, și dușmani mari! Poate fi mîndru de ei...

— Pînă acum nimicea pe oricine i se puna în cale!

— Azi însă primejdia pare să vină de altundeva...

— Vrei să zici de sus, *signore*?

— Pînă una-alta, deasupra noastră nu vedem decît lucruri fermecătoare... revoluția piciorușelor gra-țioase, talazul șoldurilor răzvrătite...

— Ia te uită, cardinale, piciorușele acelea superbe le-aș recunoaște din milioane.

— Sola Maj... a învățat și să danseze...

— Și coapsele feciorelnice de colo...

— Hehehe! Nu le-ai sărutat încă?

— Muller nu se teme nici de dracu'...

— Nu mă îndoiesc! Numai că pe dracul ăsta ar tre-bui mai întîi să-l vadă, dacă vrea să-l nimicească!

— Atenție! Acum dansează Anna Marton! Dansul se numește „Evoluția solară“!

— Revoluția sclavilor s-a apropiat cu șaizeci de etaje!

— Ziua și etajul!

— Oh, deci îi mai despart de cer doi ani! Cică Vítek din Vítkovice a înnebunit...

— Da de unde. A fost ucis!

— Otrăvit!...

— Am auzit că ar fi îmbătrinit peste noapte cu cincizeci de ani!

— Fiți atenți! Kaja Warand dansează „Baletul ruletei pe harta lumii“!

— Șaizeci de mii m-a costat... am mizat de o sută de ori pe Siria — și a zburat!

— Ai putea să-mi spui, amirale, cine îndrăznește...?

— S-a auzit un glas...

— Și trupul unde-i?... Trupul, din care să țîșnească sînge... Trupul, care să se prăbușească la pămînt...

— Un om fără trup!

— Prostii!

— E un zeu!

— E o forță!

— Un glas de dincolo de mormînt!

— Chemarea universului!

— Ura stelelor!

— Lasă metafizica, serdare! Primejdia e mult mai mare decît ar putea să reprezinte toate forțele și vocile din stele și din măruntaiele pămîntului. E un om!

— Un om! Ți-ai pierdut mințile?

— Nu unul, un grup de oameni, care s-au strecurat printre noi, slujitorii cinstiți ai lui Muller! Se mișcă

printre noi, laolaltă cu noi se închină și-l cinstesc pe Muller, au legitimații de intrare în cluburile noastre și destul aur ca să pătrundă toate tainele Mullerdomului! Da, onorabililor, printre noi există trădători!

— Dar încăierarea de la hotelul Eldorado?

— Dar disputa glasurilor la bursă?

— Dar scandalul din sanctuarul lui Muller?

— La Eldorado s-au tras focuri de armă!

— Și în catedrală s-au tras!

— COSMOS-ul e demascată!

— Acțiunile lui au scăzut, de la patruzeci, la douăzeci de mii!

— Am o sută!

— Dacă nu distrugem forța asta stranie, ne distruge ea pe noi!

— De ce vă e frică? În spatele nostru se află Muller?

— Și el o să cadă odată cu noi!

— Psst!

— Domnilor! Știu cum se numește această cumplită forță, care ne poate distruge!

— Cum???

— Petr Brok!

— Evident, așa și-a spus când Marele Muller a întrebat, la bursă, cu cine are onoarea!

— Se aude că azi... azi cei doi se vor întâlni pe strada Alice Moor, numărul 99!

— Muller și Brok!

— 99... asta-i sala oglinzilor concave!

— Are dușumea electrică cu trapă!

— Acolo și-a pierdut mințile Werner, căpetenia primei răscoale...

— Acolo a dispărut Anders, redactorul răzvrătit al ETAJELOR SUPERIOARE!

- De acolo n-a mai ieșit trădătorul Olim!
- Dar dacă glasul nu vine la numărul 99? Dacă nu vine?
- Vine el!
- Și dacă nu nimerește?
- Ți-ai găsit — doar e pretutindeni!
- Așadar e omniprezent?
- Ca zeul Muller!
- Atunci e zeu și el!
- Atunci se află acum și aici — printre noi!
- Încercați să-l chemați! O să vedeți că vă răspunde!
- Nu! Nu-i nevoie! De ce să ne jucăm cu diavolul?
- Muller e deasupra noastră. De ce vă temeți?
- Mai bine uitați-vă! Acum dansează Dora O'Brien, cea mai frumoasă femeie a Parisului!
- Lașilor! Nebunilor! Eu îl chem!
- Liniște! Pe toți sorii, liniște!
- PETR BROK!
- Stai!
- Petr Brok! Dacă ești printre noi, tu, strigoi bătrîn, monstru ratat, arată-te!
- Tăceți! Tăceți!
- Fă o minune, dacă poți, și voi crede în tine!
- Destul!
- Petr Brok! Eu sînt bancherul Salmon și asta e mîna mea! Ei bine, dacă ești atît de puternic (bancherul Salmon ridică mîna în sus), mușcă-mă de degetul mijlociu!
- Și în clipa aceea bancherul Salmon scoase un urlet inuman. O durere scurtă, ascuțită, ca de nerv rupt — un jet de sînge — și degetul mijlociu, împreună cu inelul lat, negru, zac pe un platou și pătează cu roșu salata albă din hiacint comestibil.

O groază fără margini a colorat toate chipurile. Fețele albe s-au împurpurat, cele rumene au devenit albastre, cele albastre s-au înnegrit de spaimă.

Dar ce-i pasă lui Brok de cum arată banda asta lascivă de sub plafonul transparent? În zăpăceala care i-a cuprins pe adepții zeiței Andradia, o zărește pe prințesă în brațele lui Ačorgen, purtată în cu totul altă direcție decît cea în care fug ceilalți...

Se năpustește pe urmele ei.

Tocmai dispare după o draperie grea, de culoarea coraiului, dintr-un colț al camerei. Brok dă la o parte franjurii și se izbește de o ușă albă. O deschide și nimereste în beznă.

XXVIII

Întunericul alb
Parfum și amintiri
Din nou lampa galbenă
„Acesta e trecutul meu!“

În cale i se așterne o ceață albă cu nuanțe opaline. Brok se clatină, se freacă la ochi și începe să bijbie cu mâinile în jur.

La trei pași înaintea lui se mistuie în ceață două siluete, una albă și alta neagră, Ačorgen și prințesa. Brok se aruncă în ceață cu brațele întinse — dar mâinile lui nu ating decît vidul. Ceața albă îl orbește. Li-niștea de opal îl asurzește.

Sare în direcția în care a dispărut prințesa. Strigă și dă din mâini, ca o pasăre cu aripile frînte. Pîcla începe să-l înăbușe, în urechi îi răsună un cîntec ciudat. Nu, nu ceața este aceea care cîntă astfel! E sîngele care-i clocotește în artere!

Fiecare pas înainte îl umple de teamă. Corpul refuză să meargă în întîmpinarea capcanelor ce par să-l pîndească în pîclă. E îngrozitor. Înaintează încet în aceeași direcție, de mult, de foarte mult timp și nu dă de capăt...

Se oprește brusc. Se teme să meargă înainte, se teme să se întoarcă. Încremenește pe loc... Rămîne pironit în mijlocul ceței albe, părăsit de oameni și de lucruri, contopit cu pîcla fără de sfîrșit. E pierdut, ceața albă îl înghite, îl pătrunde și îl umple. Cadavrul lui va zăcea aici timp îndelungat și poate că odată, cînd nimicul ăsta alb se va risipi, vor veni aici oameni și vor călca peste el, fără ca nimeni să-l vadă...

Nu mai rezistă. Picioarele i se mistuie în ceața grea. Cade în genunchi și izbucnește în plîns.

Și, dintr-o dată, începe să adulmece aerul. Un parfum ciudat îi ajunge la nări. Un parfum atît de puternic, încît aproape că leșină. I se urcă la creier ca un alcool care pe jumătate te adoarme și pe jumătate te răscolește și-ți desenează în fața ochilor tărimuri ciudate. Dar ce-i parfumul acesta, atît de liniștitor și de bun? O luncă proaspăt cosită, la marginea pădurii. Ca fumul de pe altarele de jertfă, parfumul se înalță din căpițe mici de fin, spre soare. Eu stau întins în luncă, fin sub cap și fin în păr, peste tot mirodenii uscate de munte. Cimbrișor, salvie, romaniță.

Iar cînd deschid ochii, văd ceață, deasă ca smîntîna. Încetul cu încetul îmi amintesc. Prințesa a fugit și o muzică îi acompaniază fuga undeva, în centrul

universului... Dar de unde-o veni parfumul acesta și ce semnificație are el? Să fie melodia fermecată un parfum care leagănă și torturează mai cumplit decât dragostea tristă dintre violoncel și vioară, în depărtare?

Sînt emanațiile pădurii, mușchi și ace de brad, fragi și rășină. Văd o fîntînă între ferigile verzi, dantelate. Păsările pădurii, căprioarele și braconierii vin aici să bea apă...

Iată că acum și parfumul pădurii s-a topit în ceața albă. De undeva vine un alt parfum. Ca atunci cînd vîntul se ridică și izbește în pînze. Mirosul rece al mării. Mirosul de sare și de solzi de pește. Suflul ghețarilor ce se topesc plutind pe mare. Mireasma tainică a unei insule necunoscute, pe lîngă care trece o corabie. Pe ea sînt oameni, fiindcă simt mirosul de sudoare și de vetre stinse. Dar și parfumul acesta piere.

Și iată acum un miros cu totul nou, trezind un vis ciudat, de mult uitat. Focul sobei din bucătăria îmbibată de aburii cratițelor ce vestesc apropierea mesei. Și, deodată, curentul unei uși brusc deschise. De pe buzele cuiva izbucnește cuvîntul: Război! Și iarăși dispare totul, fără urme.

Și acum — acum înfloresc lăcrimioarele, nu, nu sînt lăcrimioare, e parfumul picurat de iubită între sîni. Se apleacă spre mine și eu îi adulmec părul, ca să simt un alt parfum.

Acum miroase a noapte. Și luna miroase. Dumnezeu, ce despărțire!... E parfumul verde al lacului? Nu, sînt lacrimi! E iubita care plînge...

Parfurmurile se succed iute.

Miros de locomotivă obosită și de funingine.

Duhoarea unor vagoane deschise: 6 cai, 30 bărbați...

Atmosfera ucigătoare a murdăriei, a rachiului, a picioarelor nespălate și a latrinei.

Depărtarea.

Pământul proaspăt arat.

Praful de pușcă.

Focul mornit de după incendiu.

Sîngele.

Gunoaie în putrefacție, conserve, răni purulente, fenol, miros de ploșnițe strivite, de carne descompusă și intrată în fermentație, de degerături negre care încep să putrezească sub pansamente murdare.

De tavan atîrnă o lampă galbenă, cu petrol urît mirositor...

Petr Brok tresare. Acesta — acesta e trecutul meu! Astea sînt amintirile pe care le pierdusem! Repede! Repede! Întinde mîinile. Nimic. Ceața albă. Prințesa neagră.

Nu există trecut în afara Mullerdomului.

Brok își face din nou curaj și începe să alerge, să alerge...

Și dintr-o dată — mîna întinsă atinge ceva moale, mătăsos. Un ultim elan... și Petr Brok încremenește.

Despre steaua Ačorgeneterramolistergen
 Prințesa Tamara se pregătește de iubire
 „... Patul nostru e pregătit“
 Petr Brok profită din nou de faptul
 că e invizibil

Se trezi pe pragul salonașului albastru, feciorelnic al prințesei. Ochiul rotund al lui Muller, privind din tavan, e din nou acoperit de o membrană albăstruie. Dar lampa de pe masă s-a stins de mult. Pe divanul albastru șade prințesa. Nu mai e în negru. Rochia ei are culoarea bolții cerești, aidoma draperiilor de pe pereții salonașului. Fumează o țigară și duce la buze un pahar cu vin. Rîde în triluri, cu un rîs îndrăzneț, provocator, care izbucnește în cascade vesele. Cu vârful de foc al țigaretii descrie cercuri largi, de la buze în aer. Paharul de cristal și gîtul ei par două vase comunicante.

Dar cel mai îngrozitor dintre toate e faptul că șoldul ei gîngăș e cuprins de brațul interminabil al prințului Ačorgen! Și prințesa rîde! Rîde tare, cu capul dat pe spate. Mîna lui Ačorgen se lungește și mai mult, se încolăcește brutal în jurul taliei, ca o reptilă care își sugrumă prada. Buzele lui îi ating părul, șoptindu-i:

— Steaua mea iubită, clopoțelul meu de argint, mai bea, e băutura din ghețarul îmbătător de pe planeta mea natală. Acum știi totul... M-am născut pe planeta Ačorgeneterramolistergen, ține bine minte, trebuie să ții minte, fiindcă așa vreau eu! Nu cumva să te îndoiești!

— O, nu mă îndoiesc...

— Acum crezi în stele?

— Cred tot ce-mi spui tu!

— În fundul pocalului e imaginea stelei mele, o s-o vezi ori de câte ori vei bea pînă la fund. Bea tot!

Prințesa bea ascultătoare și începe din nou să rîdă.

— Destul, destul cu rîsul! Aruncă clopoțelul din gît! Te voi iubi, copila mea, așa cum se iubește pe steaua Ačorgeneterramolistergen. Am să te învăț un nou fel de dragoste, iar tu mă vei învăța cum se iubește la voi...

Brațul ca un șarpe încolăcit în jurul mijlocului prințesei se tirăște spre sîni și mai în sus, spre gît.

— Vrei?

— Vreau!

— Mai întîi dă-mi mînuța, să ți-o sărut... Poate ai să suferi din cauza mea, dar iubirea te va însănătoși. Micuța mea femelă pămînteană, spune, mă iubești, mă iubești cu adevărat?

Prințesa își lasă, răsfățată, capul pe umărul lui. Șoldurile ei se strîng sub încleștarea tentaculelor prințului.

— Sărută-mă, Tamara! Așază-ți buzele peste ale mele, așa începe doar iubirea pe această planetă, nu?

Tamara îl cuprinde cu pasiune pe după gît.

Brok își acoperă ochii cu palmele și-și întoarce îngrozit fața. Cum e cu putîntă? Prințesa Tamara, prințesa lui, legată prin vrăji de acest Turn al lui Babel și așteptîndu-și eliberarea, îl sărută cu nerușinare pe acest monstru, cu buzele ei nepătate, de fecioară!

— Patul nostru e pregătît, iubito!

Prințesa se ridică și pornește...

Evident, el e prinț, iar eu ce sînt? Pînă acum, nimic. Un nimic invizibil! Dar tocmai de aceea am pă-

truns în Mullerdom și m-am supus acestei metamorfoze, ca s-o găesc, să veghez asupra ei și s-o eliberez! Nu i-am șoptit c-o voi salva? Doar mi-a simțit mîna pe braț și oare zîmbetele ei enigmatice nu erau adresate cuvintelor mele?

Oh, trădătoarea — nerușinata!

Unica rază de lumină care exista pentru mine în Mullerdom s-a stins! Eh! — Parcă puteam să mă gîndesc la dragostea ei? ... Pe cine, pe cine să fi iubit, dacă nici nu mă vede? ...

Să fug! Să fug de aici!

Încă o privire, o ultimă privire de rămas bun să-i arunc prințesei. Cu brațele ridicate ca toarte fragile ale unui vas de albastru, ride în fața oglinzii.

Dar, dumnezeule, unde sînt ochii Tamarei? Sînt acoperiți de pleoapele grele! Prințesa ride cu ochii închiși! Buzele ei rîd, dar ochii — dorm ...

Abia în clipa aceea înțelege Petr Brok!

Hipnoză.

Vede ochii arzători ai lui Ačorgen, păzind-o pe prințesă în oglindă.

Atunci ia sfîrșit și răbdarea lui Brok. Sare ca turbat la Ačorgen și-i dă un pumn între gură și nas, în locul acela care parcă i se oferă de la sine, ca cel mai sensibil și mai vulnerabil de pe întregul chip. Monstrul se prăbușește fără să scoată un sunet. Brok smulge perdeaua cea mai apropiată, o răsuțește ca pe o funie și-i leagă pe Ačorgen de mîini și de picioare. După care îi astupă gura cu o bucată din același material, iar trupul fără viață îl azvîrle sub pat. Cînd isprăvește, se întoarce iute spre prințesă, curios să vadă cum a reacționat.

Numai că prințesa nu vede și nu aude nimic. Îndeplinește mai departe, dintr-un fel de inerție, ordinul

ochilor ce o hipnotizaseră și care acum se rostogolesc morți sub pat! Degetele ei se mișcă în cutele mătășii, ca niște cheițe ce deschid porți fermecate în norii alburii. Prințesa se dezbracă... Brok vrea să strige la ea, să-i atragă atenția sau s-o trezească, dar dintr-o dată...

XXX

Prințesa Tamara ispitește singurătatea
Nu lipsește decît un pîrîiaș ...
Atenție, Petr Brok!
Și mîinile tale cuprind alte mîini

...îi vede ochii, cum se deschid în fața oglinzii. Suprafața de argint îi arată ciudata-i deșetare și-i urmărește uimirea. Un vis greu, uitat, îi trece peste frunte. Privește zăpăcită în jur, se freacă la ochi. Dar visul i se topește în palme, cînd vrea să-l ia de pe frunte. Sub baldachinul albastru, pernele trandafirii o îmbie la somn. Brok urmărește cu încordare cum, încet, dar cu gesturi sigure, prințesa se dezbracă; crede că în cameră, cu excepția ei și a oglinzii, nimic nu e viu.

Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Nu, acum nu-mi mai pot trăda prezența! E prea tîrziu!... Îi voi veghea somnul! Căci nici nu bănuiește că sub patul ei se află monstrul Ačorgen, cu un căluș în gură! Dacă-și revine și se eliberează?

Iată de ce trebuie să rămîn aici de pază!

Se cuibărește într-un colț, cu inima cît un purice și ținîndu-și respirația. Și dintr-o dată un gînd nebun îi întunecă vederea!

Panglica roz trece prin dantelă ca o dulce făgăduială ce se împlinește sub cămășuța somnoroasă. De parte de mine acest gînd! Să mă apropii doar de buzele ei — ce fericire — ce fericire.

Părul ei, gura, nasul, ochii. Ce floare stranie, minunată a înflorit pe tija gîtului alb, ce culori are și ce parfum! Chipul, desigur, este locul cei mai de preț și cel mai frumos din trupul unei femei, el e cel ce ispitește și cheamă printr-o simplă privire!... Ia te uită, acum zîmbește și e și mai frumoasă, căci în zîmbet apar culori noi, pînă acum ascunse în floare, culoarea zăpezii, a laptelui și a porțelanului!

Și acum, acum pantofiorii i se leagănă în vîrfurile picioarelor — cad... Și pînă să-și revină Brok, iată strălucirea genunchilor, fulgerul gleznelor și ciorapii ca pînza de păianjen zac pe jos ca o piele de șarpe lepădată. Luciul oglinzii îi reflectă uimit frumusețea, brațele pline de dorință, sinii răsărind din spuma albă a dantelelor.

Brok urmărește cu respirația tăiată acest joc fermecat. Cum se cuibărește, cum se întinde cu un zîmbet ostentat, în singurătatea ei victorioasă. De parcă ar fi prea obosită de îndelungata prefăcătorie în fața oamenilor și acum și-ar arunca cu voluptate masca, ca să-și lase fața să se odihnească, să redevină pentru o clipă ea însăși!

Și iată-o acum numai în cămășuță, ispitind din nou singurătatea. Își ia sinul mic în palmă, se pleacă și-l sărută. — Asta e un băiețel, spune ea zîmbind în oglindă. După care îl sărută și pe al doilea: — Iar asta e

fetița! Nu te teme, băiețelule! Nu te teme, fetițo! Pe amîndoi vă iubesc la fel de mult... Cuvintele ei de răsfaț bat din aripi ca niște fluturi albi și se reîntorc spre buzele ei.

— Sînt prințesă... nu sînt prințesă... șoptesc buzele plecate. Cuvintele sar din oglinda rece și se condensează într-un vâl cețos. Ea șterge apoi acest abur cu mîna și se privește de aproape. Două perechi de ochi incremenesc uimiți, de parcă s-ar vedea pentru prima oară.

Iar între timp, în colț, răbdarea lui Petr Brok se zbuciumă și se cabrează, iubirea îi bubuie în sînge și îl răscolește. Dar teama îl sugrumă. Cum să-i arate prințesei că e de față. Cum să-i arate dorința, iubirea lui?... O vorbă dacă spun — nălucirea aceasta fermecătoare pierе! Cum aș putea s-o strîng în brațe? La prima atingere, trupul nici nu-i va tresări, poate doar mîna i se va mișca, gonind ceea ce crede că e o ușoară mîncărime. Și ce va fi apoi? Apoi se va neliniști, se va speria, va striga îngrozită!

Dar Petr Brok are pregătite pe buze mii de cuvinte cu care s-o învăluie, s-o acopere, s-o înduplece. Și totuși — oare toate aceste cuvinte de dragoste nu-s neputincioase, dacă nu găsește niște ochi în care să se scufunde, un corp din carne și sînge, pe care să-l cuprindă și să-l stăpînească cu toate simțurile?

Atenție! Prințesa se apropie de pat, dă deoparte cuvertura, mai mîngîie pentru ultima oară perna cu palmele... și cade, răpusă de o oboseală dulce și dureroasă. Miinile albe și le așază sub cap. Ochii îi fug spre tavan, dar gîndurile o preocupă mai puternic decît stelele aurii, țesute pe baldachinul albastru. Îi întunecă chipul, îi orbesc privirea, fruntea se mărește sub

ele, se întinde și se strînge. Gura ei desenează pe chip o inimă sîngerie.

Brok se apropie de pat pe vîrfuri, ca un tîlhar, abia atingînd blănurile. E sigur că se va petrece, cît de curînd, ceva — dar ce anume?

Chipul lui Brok se apleacă acum spre buzele ei. Ea îl privește cu ochi mari, ficși, și cu toate astea nu îl vede. Distanța dintre gurile lor scade încet, dar sigur. O clipă încă și buzele lui arse, arzătoare se vor așeza peste gura ei umedă, întredeschisă.

Ce ciudat! Fața prințesei rămîne nemișcată. Doar ochii s-au trezit brusc, au devenit atenți, parcă s-ar fi întors de departe. Iar buzele i s-au ȱuguiat într-un trandafir roșu ca sîngele. Brok se retrage iute ca fulgerul din calea brațelor ei, care, ca două arcuri, se întind spre el. Cînd primejdia a trecut și brațele au căzut triste și inutile pe pat, Brok îndrăznește să pornească la un nou atac. Buzele ating gîtul prințesei și pe urmă, din sărut în sărut, coboară în poiana trandafirilor a sinilor, îi ocolesc și ajung pe fundul văii ascunse dintre ei, adumbrite de umbre catifelate. Nu mai lipsește decît un pîrîiaș, cu flori de nu-mă-uita pe mal... Aici aș dori să zac pînă la sfîrșitul vieții... să adorm lin pe perna asta trandafirie...

Prințesa stă nemișcată, într-o încremenire pe jumătate îngrozită, pe jumătate încîntată; îi e teamă să respire, și-ar opri — dacă ar putea — și bătăile inimii, ca să nu sperie visul sau miracolul acesta ciudat, să nu-l facă să fugă, să ia sfîrșit. Un zgomot tînăr, puternic a venit la ea — îi simte buzele, mîinile rătăcind pe corpul ei primitiv, care îi vine în întîmpinare. Și toate aceste mîngîieri duc, vrînd-nevrînd, — drept sau pe căi ocolite, spre însuși centrul vieții! Dar mîna lui, speriată parcă de această amețitoare goliciune, rătă-

cește amețită, se apropie și iar se retrage, se îndreaptă spre alte meleaguri, ca iar și iar să revină.

Numai că prințesa are și ea mâini, nu uita, Petr Brok, și acum — acum nu-i mai scapi. Aici e părul tău, aici ți-e fața — la ea ne vom mai întoarce — iar aici, aici sînt mîinile tale, care te dau de gol pe fiecare locșor al corpului meu! Și mîinile pot cuprinde alte mîini...

XXXI

Petr Brok minte

„... Încă n-am chip...”

Muller îi amintește lui Petr de etajul 354

„... Te aștept...”

Mîinile se găsesc și buzele se contopesc din nou. Prințesa șoptește

— Cine ești, cine ești?

Brok tace și o sărută.

— Spune, tu ești zeul care mă apără?

— Eu sînt, răspunde Brok laș, căci se teme cumplit să nu-și piardă prada.

— Zeu, repetă prințesa, dar ce fel de zeu?

— Bun! scrie Brok pe buzele ei și se gîndește că a găsit cuvîntul potrivit.

— Știu că bun, se desprinde iar prințesa, dar, spune-mi, ești tînăr?

— Tinăr... răspunde Brok. Nu știe cum, dar a sosit momentul hotărîtor! Acum o să-și dea seama, n-o să se mai poată ascunde... Și el presimte că va învinge, cu siguranță va învinge, o știe cu fiecare nerv din trupul său...

— Tinăr... repetă ea... și frumos?

— Nu știi, recunoaște Brok.

Degetele prințesei îi alunecă pe față. Descoperă mai întîi nasul, apoi gura, ochii... dar cum să recunoști tinerețea și frumusețea? Dacă ar fi fost oarbă, poate că ar fi știut să vadă cu palmele. Dar cum ochii ei nu-l văd, nici degetele nu sînt în stare să-i deseneze chipul.

— Vreau să te văd! Să te văd cu ochii! insistă ea. Arată-mi chipul tău!

— N-am încă chip. Am venit să discut cu Muller...

— Taci! Taci! șoptește cu spaimă prințesa și îi astupă gura cu buzele ei.

— De ce te temi, prințesă?

— De el! De el! Aude totul! Poate că ochiul lui de deasupra noastră e acum acoperit, dar urechile-i ascultă prin fiecare crăpătură!

— N-are decît să asculte! Mă aflu aici ca să te salvez, prințesă!

Tamara rîde unei amintiri.

— Prima oară ai venit la mine în sala de catifea, tocmai cînd leșinam din cauza parfumului aceluia înnebunitor. Văd și acum aburii, îi aud cum şuieră prin țeava de zinc. Un foc de nesuportat luminează cu o lumină violetă mîinile ce se frîng, și măștile pe care s-a întipărit groaza morții, și căderea corpurilor...

Pe cînd mă prăbușeam, am simțit niște brațe cum mă prind și mă poartă către stele.

Erai tu...

Și a doua oară, cînd mă aflam lingă perete, mi-ai spus: „Nu-ți fie teamă! Nu întreba nimic! Sînt aici!“ Ce s-a întîmplat cu cei care au rămas acolo?

— Au un cuptor mare, în care ard membrele, și inimile, și gurile, și ochii oamenilor, pînă cînd din ele nu mai rămîne decît o grămăjoară de cenușă. Cenușa e împrăștiată apoi în aer, aruncată în vînt de la unul din etajele Mullerdomului. Se spune că din oase fac pudră.

— Proasta de mine! Voiam să fug pe o stea... șoptește prințesa și strălucirea din ochi i se stinge brusc. Mai întîi am crezut că ai venit de pe steaua Lebedei. De acolo promisem o epistolă secretă, cînd mai eram la tatăl meu, în Țara Moraviei... Dar steaua Lebedei nici nu există... nici constelația Piticilor nu există...

— E o înșelătorie! Întregul Mullerdom e o escrocherie cumplită, din beciuri și pînă la acoperiș, dacă are vreunul. Negustori de sclavi și incineratori de cadavre, de talie internațională...

— Atunci tu de unde ai venit?...

Iar îi atinge fața, îl mîngîie, îi cercetează pielea și îi măsoară gura cu buzele ei.

Și Petr Brok simte dintr-o dată o rușine amară pentru minciuna lui. Se dă drept zeu ca să-i cucească dragostea! Patima a dispărut de mult, n-a mai rămas decît recunoștința pentru fiecare atingere a buzelor.

— Nu sînt zeu, recunoaște umil, sînt un simplu muritor! Sînt un bărbat!

Prințesa îl mîngîie pe păr:

— Nu-i oare mai bine să fii un bărbat tînăr decît un zeu bătrîn? Dovedește-mi că ești tînăr! Măcar asta dovedește-mi-o! Ochii tăi sînt așezați pe fundul unor

văi adînci și deasupra lor se ridică, țepos, sprîncenele, ca jepii deasupra prăpastiei. Ești hidos! Poate c-aș muri de groază, dacă te-aș vedea!

Și totuși, totuși! Ai maxilare colțuroase, puternice, nasul drept și tare. Iar fruntea ți-e bombată — cită îndrăzneală, ce boltită e! Părul des și mătăsos — astea toate înseamnă tinerețe, tinerețe cu plete de haiduc filfiind în vînt!

Vreau să te văd!

Ceafa ta de taur îmi aprinde sîngele! Umerii tăi de uriaș m-ar sufoca și cu toate astea nici nu-ți simt greutatea.

Dă-mi chipul tău!

Vreau ca trupul tău să-mi umple ochii!

Nu, nu ești om! Ți-ai luat doar înfățișarea de om, fiindcă mă îmbrățișezi și mă săruți cu buze omenești. Atunci de ce nu te văd? Știu ce am de făcut! Găsesc eu niște ipsos și îți iau masca, fiindcă așa nu se poate iubi, nu...

— Așteaptă, prințesă! Mai ai puțină răbdare, mă vei vedea curînd. După ce îmi voi îndeplini misiunea, voi redeveni om. Chiar în seara asta trebuie să mă duc în strada Alice Moor, la etajul 354, ușa 99. Am pierdut complet măsura timpului... Pentru mine nu mai există zi și noapte...

Cînd mi-a zis Muller „azi“?

Mi se pare că a trecut mult, mult timp de la acest azi al lui! Poate că am și întîrziat!

Spune-mi, fetiță mică, e zi sau e noapte?

Mai există oare altă lume în afara Mullerdomului?

Spune-mi — soarele mai există — spune-mi — luna poate străluci deasupra Mullerdomului?

30 de zile...

La ce etaj mă aflu acum? Cum îl voi găsi pe Muller?

Cum îl voi ucide?

În clipa aceea, de sus se aude un glas:

Petr Brok!

Etajul 354!

Ușa 99!

Te aștept!

Brok sare în sus. Privește spre tavan. Ochiul holbat al lui Dumnezeu nu mai e acoperit de pojghița aceea tulbure și se cascadează spre el batjocoritor. Bineînțeles! Un milion de ochi, un milion de urechi sînt răspindite în cele o mie de etaje! Dar gura — ce, și gura lui ajunge pînă în iatacul prințesei?... Știe că mă aflu aici, lîngă patul ei? Sau glasul îi răsună în clipa asta în cele o mie de etaje ale Mullerdomului?... Brok se cutremură:

— Auzi, prințesă? Mă cheamă! Cred că a sosit momentul! Tu rămîi aici!

— Vin cu tine!

Sare din pat și se îmbracă iute, cu mîini tremurînde.

— Nu, nu, rămîi aici! Cînd termin ce avem de vorbit, mă întorc la tine!

— Nu te mai întorci! Te va ucide! Un milion de șiretlicuri și de capcane te așteaptă la numărul 99!

— Îi cunosc eu șiretlicurile! Sala oglinzilor concave! Și în spatele lor, prăpastia! Voi discuta cu el — între oglinzile concave!

— Și cum ai să ajungi acolo? Cunoști măcar drumul pînă la etajul 354? Nu-l știi? Vezi ce neajutorat

ești fără mine! Ce fel de zeu ești tu?... Tu, straniul,
invizibilul meu iubit! Vino! Te duc eu la lift.

— Condu-mă, prințesă! Arată-mi drumul, pînă nu
e prea tîrziu! Să-ți respecți cuvîntul dat e o dovadă
de putere!

Ies amîndoi, ținîndu-se de mînă.

XXXII

Uși albe și negre
Sala oglinzilor concave
Semnale electrice
Infinitul de filigran
Minunata ameteală

Strada de sticlă se termină printr-un grilaj
înalț pînă la tavan.

Pe o ușiță e scris:

LIFTUL CENTRAL

Prințesa o deschide apăsînd pe butonul de deasupra literei

i

Intră într-un salonaș în formă de cub, ai cărui pereți, podea și plafon sînt capitonați în piele. Pe unul dintre pereți atîrnă un tablou cu o mie de butoane albe.

— Astea sînt etajele. Fiecare buton — un etaj. Pe aici am fugit cînd mai credeam în stele...

Brok mîngîie recunoscător mîna prințesei:

— Păi asta este pentru mine o descoperire nemai-pomenită! În sfîrșit, în sfîrșit voi putea să parcurg întregul Mullerdom! Dar mai întîi să-mi țin cuvîntul dat lui Muller!

Apasă pe butonul care poartă numărul 354. Salonașul nici nu se clintește. Doar acul de argint de sub sticlă coboară ca fulgerul la 354.

— Am ajuns, spune prințesa.

— Acum întoarce-te acasă! Să nu te vadă cineva la etajul acesta!

Se despart cu o scurtă îmbrățișare...

— Dacă nu mă întorc...

— Vin după tine!

Ușa se deschide și Petr Brok pășește într-un culoar alb, pustiu. E atît de lung și drept, încît pereții, tavanul și pardoseala se contopesc într-un singur punct, în depărtare.

De amîndouă părțile — uși. Șiruri lucitoare de uși albe, cum vezi în aziluri sau spitale. Uși și iarăși uși. Toate la fel de palide, la fel de mari, la fel de misterioase, incremenite într-o muțenie îndărătnică, cu clanțele în afară, fără numere, fără inscripții...

Cum voi nimeri ușa mea?...

99!

Ca o pisică, Brok se apropie de prima ușă și apasă pe clanță.

Încuiată!

A doua!

Încuiată! ...

Dumnezeule, unde-or duce toate?

Ce să fac cu ele?

Ce ascund în spatele lor?

Camere, care dau în alte camere?... Ce-o fi fost în capul lui Muller, când m-a convocat aici, în aleea asta de uși albe? Ce scop or avea? Cine trăiește în dosul lor? Căci nu se aude nimic și culoarul se întinde la nesfârșit, ca un mormînt... Cît timp mi-o lua să încerc toate clanțele?

Încuiat... încuiat... încuiat...

Da — și cu cît încerc mai multe uși, cu atît obolesc mai tare.

Brok merge la întîmplare în aceeași direcție. Undeva tot trebuie să ajungă. Aleargă înainte, dar punctul acela din capătul culoarului, în care se contopesc pereții, se depărtează de el cu aceeași viteză. Își dă iute seama că e neputincios în fața acestui dușman numit *multitudine*...

Dintr-o dată se oprește. O ușă neagră! Îi sare atît de brusc în ochi, încît încremencște. Printre mii de uși albe — una neagră!

Pe ea, scris în grabă și neglijent, cu cretă: 99.

Nimic mai mult.

În sfîrșit, am ajuns!

Am ajuns? Probabil nu-i decît o nouă cursă! O capcană și tu, prostule, ai să cazi cu siguranță în ea! Acolo se află Ohisver Muller, bucățica de slănină pe care o cauți, și după ce-ai intrat... clac!

Da, toate astea le știu, e acolo și o trapă, dar uneori bucățica de slănină e mai puternică decît moartea, dacă o privești fix și cu stomacul gol. Numai că eu,

domnule Muller, sînt un șoarece care se poate strecura, la nevoie, și printre gratiile cursei!

Brok privește prudent în jur. Nimeni. Apucă încet clanța. Ușa se întredeschide și Brok se strecoară ușurel înăuntru. Căci are de gînd să exploreze camera înainte de a-l întîlni pe misteriosul Muller.

Se află într-o emisferă verzuie. Mai mult decît o emisferă! Parcă-i interiorul unui balon de sticlă, așezat pe pămînt, fără o muchie și fără o cută.

Să fie o oglindă?

O imensă oglindă concavă, care-l aspiră pe Brok din toate părțile? Dar cum să verifice dacă e într-adevăr vorba despre o oglindă? Nimic din el nu se reflectă, în afară de măruntaiele goale! Brok se întoarce iute spre ușă și încremenește de groază: ușa a dispărut! S-a mistuit în acel ceva verzui.

Pipăie pereții cu palmele. Sînt turnați dintr-o singură bucată, pereții, plafonul și podeaua se contopesc într-o sferă omogenă! Și cu toate că Brok nu se vede pe sine însuși, e totuși un fel de oglindă! Interiorul șlefuit al sferei reflectă adîncimi abisale și le multiplică la infinit.

Acest infinit iluzoriu, ca din filigran, se termină jos, unde începe podeaua, care nu e la rîndul ei decît o uriașă prăpastie verzuie ce reflectă și multiplică valurile îndepărtate ale cupolei, de un verde mai deschis.

Iar ușa, ușa a dispărut...

Dar pe unde vine lumina în acest glob închis și găunos? Nu văd nici o sursă — doar dacă oglinzile emană ele însele lumină... Oare lumina să provină din luciul lor?

Și ce anume aș vedea dacă n-aș fi invizibil?

Brok, paralizat de uimire, stă undeva în mijlocul globului uriaș... Ah, e ca un fel de ameteală nespus

de plăcută, cînd nu știi dacă zbori sau cazi, cînd atîrni în centrul vidului, acolo unde nu există direcție, unde-ți simți propriul echilibru, atras și respins în toate părțile lumii!

Petr Brok se clatină în această amețală. Dar abia face un pas pe suprafața strălucitoare a oglinzii, că de jos, de sub piciorul lui, răsună şuieratul strident al unei sonerii electrice. Sare înapoi, dar soneria se face iar auzită de sub picior, de parcă ar fi apăsător pe un buton în perete... Brok înaintează în vîrfuri pe oglinzile înșelătoare. Zadarnic însă! Fiecare dintre pașii săi declanșează o sonerie, podeaua întreagă e acoperită de butoane ascunse. Fiecare locșor atins în treacăt trezește același timbru strident...

Brok mai sare un timp de pe un loc pe altul. Dar înțelege curînd că e inutil, că a căzut în capcană, în capcana numărul 99, inventată pentru el de Ohisver Muller! Și n-are nimic de ce să se agațe, nu există un colțișor în care să se ascundă...

Un milion de uriași . . .
 O goană nebunească în sferă
 Un nimic capturat
 O mică fereastră în vârful cupolei
 „Mai trăiește?”
 Ce trebuie ținut minte . . .

Și dintr-o dată o ușă se deschide. Nu una, nenumărate uși apar în pereții globului — una lângă alta, în șiruri lungi, cât vezi cu ochii. Și în fiecare dintre ele stă câte un uriaș, gol pînă la brîu, și cu o eșarfă roșie în jurul taliei. Seamănă toți între ei. Au un cap mic pe trupul păros, iar peste umărul gol le e aruncată o plasă. Un milion de uriași apar ca și cum ar ieși din adîncul mărilor.

Brok se repede spre una din uși, însoțit de țipătul strident al semnalului. Se lovește de suprafața concavă. Între timp, toate ușile dispar, uriașii pășesc în interiorul sferei și-și rotesc plasele deasupra capetelor. Mișcările lor sînt monstruos de deformatate, chipurile li se pocesc și alungesc în șiruri interminabile. Un milion de plase se întind spre el din toate părțile. Urmează o goană nebună, în interiorul sferei. Brok fuge, alunecă, se ferește, sare, se lovește de pereți. Dar fiecare dintre pașii lui îl trădează dinaintea acestui infern de monștri deformați.

Și totuși, dacă faci abstracție de reflectările înșelătoare ale oglinzilor, nu e vorba decît de un singur om, dansînd cu plasa lui cu tot într-un spațiu limitat.

Numai că blestematele sonerii de sub picioarele lui Brok strigă neîndurător: Sînt aici! Sînt aici! Și uriașul își dirijează vînătoarea după sunetul lor. Plasa zboară deasupra capului lui Brok și omul se apropie din ce în ce mai mult. Nu mai există scăpare! Dar nu mă las eu cu una cu două... o lovitură în piept, una în obraz, un picior în burtă... piciorul îi e respins de corpul uriașului ca o minge de perete.

Epuizat de vînătoarea nebună, în cele din urmă se prăbușește în mijlocul oglinzilor. Plasa largă îl acoperă... Se strînge din ce în ce mai mult deasupra lui, funiile tari îl leagă fedeleș. Pleoapele i se închid sub presiunea frînghiilor. Și întunericul îi acoperă treptat ochii...

Mai are timp să vadă o fereastră ce se deschide în vîrfurile cupolei. În ea apare un chip. O față hidoasă, gălbejită, o bărbuță ruginie, terminată în două fuioare, două găuri negre în loc de nas, iar buza de jos, neagră și uscată, atîrnă bleagă, de parcă ar fi putrezit.

— Mai trăiește? se aude un glas.

— Trăiește! suflă uriașul, ridicînd capul și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte.

Aceste două glasuri însă sună parcă din vechiul lui vis. Acum se apleacă deasupra lui doi oameni în halate galbene, mirosind dulceag a fenol. Unul dintre ei atinge cu pantoful mोगildeața cenușie și apoi, strîmbîndu-se de greață, îi ridică de pe față colțul mantalei.

— Trăiește! repetă un glas dezamăgit, nerăbdător. Brok deschide cu greu pleoapele, ca să convingă pe cineva, pe cineva sănătos și puternic, că n-a murit încă!

Prin perdeaua de aer urît mirositor vede o lumină galbenă. Atîrnă între grinzile grele ce susțin

această boltă a morții. Doi bărbați, respirînd o sănătate glacială, așază ceva pe o targă. Apoi miinile lor se întind, picioarele pășesc în același ritm, un-doi, pe culoarul dintre paturile de scînduri. Pe măsură ce se îndepărtează, nu li se mai văd decît capetele...

Toate acestea sînt atît de surprinzătoare, absolut de neînțeles și totuși fantastic de simple! Ajunge să-ți acoperi fața cu colțul mantalei — și toate dispar, se sfîrșesc. Colțul mantalei! Numai atît. Să nu uit asta!

XXXIV

„... Se teme de un drac prins
în plasă!“

Cum a apărut Petr Brok sub lentilele
orbului Orsag

„Ce nerușinare...“

„Oare e frumos?“

Cînd se trezi, Petr Brok își dădu seama că e tot prins în plasă, dar că ochiurile acesteia au slăbit mult. Corpul lui, strîns ghem, se destinse. Se afla într-o bucătărie goală, din care mobilele fuseseră scoase. În colț, o sobă pe jumătate dărîmată. Pe pereți, pătrate albe, acolo unde fuseseră tablouri. În alt colț, o grămadă de vase de bucătărie.

În jurul lui, o mulțime de chipuri necunoscute. Cu ochii scoși din orbite, cu fețele contorsionate de

curiozitate. Și totuși, între marginea plasei și genunchii celor mai apropiați dintre acei gură-cască sînt cam trei pași — distanță destul de mică pentru eroismul lor și destul de mare pentru lașitatea lor.

Evident, e o plasă ciudată! Nu e udă, cum ar fi de așteptat. Dacă nu prinzi pești, plasa n-o poți umple cu aer! S-ar dezumfla și ochiurile ei s-ar chirci într-o grămăjoară mică, fără formă. Plasa asta însă e bine întinsă, închide în ea un spațiu oval, un anume *nimic* cu o formă precisă. Nimeni nu îndrăznește să atingă acest *nimic* care palpită, trăiește!

— Ia te uită ce viteji! Se tem de un drac prins în plasă!

O tinăra în fustă scurtă, cu dungi, încearcă să avanseze.

— Lăsați-mă să mă apropii! Mie nu mi-e frică! Vreau să-l ating cu vârful degetului mic!

— Lăsați-o. Dacă nu-i ajunge ce vede, n-are decît să pună mîna! Și bancherul Salmon și-a sacrificat un deget!

— Asta-i bună, parcă trebuie să-l nimerească direct în beregată? Poate că nimerește în cu totul alt loc, hehehehe!

— Dar de mîna justițiară a zeului Muller oricum nu scapă! dă grav din cap un bătrînel, bărbos.

— A prins în plasă un zeu rău!

— Ce-o să facă cu el?

— Să-l înece!

— Să-l spînzure!

— Să-l sugrume!

— Voi vreți să-l sfătuiți pe atotștiutorul!

Cuvintele acestea le spune uriașul care-l capturase pe Brok. Pieptul lui ca o stîncă se umflă de mîndrie.

Își păzește cu gelozie prada și îi dă tîrcoale, gata să sară la cea mai mică mișcare.

Și iată că acum inelul pestriț se rupe brusc și, de la plasă la ușă, se deschide un drum.

În cameră au pătruns două persoane. Primul, un bărbat înalt, are fața frumoasă și netedă a bătrînilor înstăriți și bine conservați. Nasul lui ca de vultur și ochii albaștri, cruzi îl fac să pară un conducător de oști în civil. Toate privirile sînt îndreptate spre el, toate gurile șoptesc. Și în urma lui — nenorocire! — orbul Orsag, cel cu lentilele pe tîmple!

Cu un pas sigur, victorios, cel ce pare comandantul parcurge distanța pînă la plasă. Îi trage un picior cu atîta lipsă de respect, de parcă ar fi un balot cu rufe murdare. Îl întreabă pe Orsag:

— Cum arată?

Brok se cutremură.

E oare posibil ca orbul acesta să mă vadă? Eu însumi nu știu cum arăt! Ar putea să-mi spună cineva? Dumnezeuule, ce frică mi-e de lentilele alea, care-mi pătrund pînă-n suflet! Mi-e frică, mi-e frică să le privesc!

Dar orbul Orsag răsucesște deja roțițele dințate din spatele urechilor și-și potrivește lentilele. Uriașul păros rupe primul, nerăbdător, tăcerea încărcată de curiozitate, cu o întrebare ce atîrnă parcă în aer:

— Ei, Orsag, dă-i drumul. Cum e îmbrăcat?

Orsag:

— Nu-i îmbrăcat deloc! E gol!

— Gol!!!

— Ooo...

Buzele ca niște inimioare ale cucoanelor se deschid, de groază, în formă de elipsă.

— Cîtă nerușinare!

Una dintre ele, cu sînii pudrați ieșind dintr-un de-colteu adînc, leșină.

Altele părăsesc încăperea.

Brok e nebun de bucurie!

Orbul nu-mi vede hainele! Ce fericire, ce fericire! ... Am asupră-mi portofelul cu documente! Dacă Orsag îl vede, s-a zis cu el! ...

Între timp, Orsag s-a apropiat de Brok și îl examinează cu atenție. Spune:

— E alb! Are ochi albi, buze albe, păr alb! Mi se pare că și sîngele îi e alb!

Și, ca un negustor de cai, îi deschide gura și îi examinează dantura; apoi spune:

— Are treizeci de ani!

Doamnele încep să-și revină. Se apropie din ce în ce mai mult.

— E frumos? întrebă o brunetă cu ochi de țigancă și cu sfîrcurile sînilor vopsiți în roșu.

— Cum puteți pune o asemenea întrebare, domnișoară Laura? V-am spus doar că e gol!

— Ei bine, de ce să ne gîndim imediat la ce-i mai rău ...

— Cum îndrăznești, contesă ...

— Cred că-și ascunde goliciunea mai bine decît multe dintre noi!

— Dar e gol pușcă!

— Așa vi-l închipuiți dumneavoastră!

— Cîtă imaginație!

— În lanțuri! răsună un glas în mijlocul acestor clopoței, ca și cum un lanț greu s-ar fi lovit de pardo-seală. Vorbise comandantul, adresîndu-se uriașului păros. Ordinul e executat în cîteva secunde.

Începe iar cu lampa galbenă
 Petr Brok se ține de cuvînt
 Noapte, planuri, fugă
 Un regat ce se destramă
 Cît timp există Mullerdomul,
 nu va fi fericire pe lume

Petr Brok zace pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, înlănțuit de mîini și de picioare în întunericul adînc. În prăpastia aceasta nu există zile, nici nopți. Doar din cînd în cînd, prin creier îi străfulgeră o lumină galbenă, făcînd să apară, tulbure, scheletul unui pod de casă...

Peștera aceasta, plină de glugi cenușii, face de mult parte din visurile lui. În ele Brok are și corp, corpul lui omenesc, vizibil și palpabil, acoperit de ulcerații urît mirositoare, în care colcăie insecte.

Din timp în timp se trezește din vis și-i mulțumește lui Dumnezeu că nu are trup, că-i un simplu glas prin în plasă...

Această prăpastie fără timp și fără spațiu dispare brusc, într-un mod cu totul neașteptat. Apare o lumină albă și cu ea revine și spațiul, între cei patru pereți albi. Iar de sub lumină se aude un glas:

— Iubitul meu... iubitul meu, unde ești?

— Prințesa!

Ea e! Mina i se odihnește încă pe întrerupător, dar ochii l-au și găsit.

E îmbrăcată toată în negru, ca atunci cînd a văzut-o pentru prima oară, lîngă ghișeul „Cosmosului“.

— Prințesă !

Funiile cedează, corpul se destinde, bucuria animalică a mușchilor care se încordează și cîntă.

— Vino!

Îl ia de mînă și ies în vîrfurile picioarelor.

Liftul central.

Coridoare întunecoase, scări moarte și din nou săli și alte săli...

Numai că în mîna prințesei luminează o steluță electrică, arătîndu-le, cu o singură rază, drumul.

— E noapte! șoptește Brok.

— Da, e noapte! Dar Muller o poate transforma în orice clipă în zi! Toți sorii adormiți de deasupra capetelor noastre i-ar aprinde, dacă ar afla că am fugit. De aceea trebuie să ieșim cît mai repede din Mullerdom!

— Din Mullerdom! Știi drumul? Ai putea să fugi de aici?

— Sigur că da, ciudatul, necunoscutul meu iubit! Ești mulțumit de mine? În timp ce pe tine, sărmane zeu, te-au prins în cursă, eu am alergat, am căutat, am pregătit...

Brok dă din cap:

— E cu neputință să ieși din Mullerdom! Și dacă se poate, de ce n-ai fugit de mult înapoi, în regatul tău?

— Singură n-aș fi putut. Dar m-am gîndit la o înșelătorie strașnică! Știu unde locuiește lordul Humperlink, cel ce m-a răpit din cuibul meu natal... Te vei da drept Muller! Adică nu Muller, glasul lui! Îi vei porunci lui Humperlink să mă ducă înapoi de unde m-a luat... N-o să bănuiască nimic! Toate ordinele

sînt transmise supuşilor de către glasul lui Muller! Nimeni nu i-a văzut încă chipul!

— Om vedea! Om vedea...

Şi prinţesa, furată de viziunea minunată, îi şopteşte mai departe:

— Acolo e un aeroport! O platformă atîrnă în aer, ca o masă, sprijinită într-o parte de zidul Mullerdomului. Rîndunelele de oţel se adună aici, atunci cînd aurul înfloreşte pentru Muller. Prin întunericul în care m-au adus, n-am văzut decît somnul mort, de oţel, al acestor corăbii înaripate. Printre ele am zărit o pasăre mică, albăstruie, cu două locuri! Tu şi eu... Vom zbura în regatul nostru...

Ultimele cuvinte poartă parcă şi ele aripi. Găseşti în ele depărtarea şi dulcele sfîrşit al depărtării... Dar glasul de lîngă ea răsună grav, de pe pămînt:

— Nu pot! Nu am voie! Tu, prinţesă, du-te, eu — rămîn, pînă cînd...

— Atunci rămîn şi eu! strigă prinţesa.

— Şi cum te voi ascunde, cum te voi feri de răzbu-narea lui? În ce mă priveşte, eu mă pot piti şi într-o rază de lumină. Sub privirea lui mă pot ascunde! Dar ce mă fac cu tine? Unde să ascund ochii tăi de ochii lui? Mîinile tale de ghearele lui?

— Ştiu eu mai bine ce mă ameninţă, iubitule. Am fugit de atîtea ori! Acum însă ştiu că fug pentru ultima dată. Intenţionat mă lăsa să evaderez, ca să mă prindă din nou, cînd jocul începea să-l plictisească... Rîdea apoi de mine, prin spionii şi agenţii lui, care se aflau la capătul tuturor drumurilor mele. Azi, alături de tine, nu mă mai tem de monştrii lui! Doar de sorii lui mă tem, căci ne pîndesc în întuneric. Ştiu că azi e pentru ultima oară... Dar ce-ar însemna fuga fără

tine? Colibriul albastru ne așteaptă — vino, răpește-mă!

Tata, ultimul rege din seminția bărbilor albe, plînge pe tronul său. N-are cui să-i lase moștenire regatul. Unica fiică i-a fost răpită de un vrăjitor, și la poalele turnului a răsărit primul trandafir sălbatic...

Parcul din jurul cetății e năpădit de bălării.

Ramurile platanilor împung în ziduri și fac să cadă tencuiala.

Zada a mușcat cu dinții ei din metereze.

Pe ferestre a pătruns liliacul, iar iedera se cațără în susul scării principale; pe cornișe înflorește iarba-neagră și cimbrisorul.

Camera mea e năpădită de trandafiri sălbatici...

— Sărmana, trista mea Frumoasă din pădurea adormită! Greu îmi va fi să mă despart de tine. Nu pot pleca din Mullerdom... Iar tu, tu nu poți rămîne. Zboară acasă! Stai puțin! Spune-i bărbii albe a tatălui tău ce logodnic ciudat ți-ai găsit! Că va veni, într-o zi, să te ceară. Va fi o zi ca oricare alta. Nici tu n-ai să mă recunoști, fiindcă ai să mă... vezi! Nu știu încă ce se va petrece cu mine după ce-l voi ucide pe Ohisver Muller! Ceva se va împlini, ceva va dispărea, o lumină cumplită se va stinge! Ceva se va prăbuși... Acest colos absurd, imposibil, cu o mie de scorniri nebune care îmi apasă creierii! Se înalță deasupra întregii lumi ca o născocire dementială a unui diavol beat! Umbra-i neagră acoperă și regatul tău natal, care cade în ruină undeva, la capătul pămîntului.

În lume nu vor fi fericire și pace, atîta timp cît trăiește Muller și cît se înalță Mullerdomul!

Dar se va prăbuși!

Se va prăbuși, de la sine, în clipa în care va muri El!

Atunci în creierul meu se va face lumină și va ră-sări soarele.

Prințesa ascultă, dar buzele ei tac, înghițite de întuneric.

Toate camerele prin care trec seamănă între ele prin liniștea neagră ca de catifea. Multe lucruri ciudate se află aici, așezate alandala pe dale, pe parchete și pe covoare. Își pierde, în întuneric, numele și glasul. Plutesc pe fundul camerelor negre, colțuroase, viclene. Apar brusc în vârful razei ca prinse într-o undiță; o muche frântă, o formă descompusă, ceva amorf și gelatinos se strîmbă grotesc.

Picioarele se împiedică, alunecă, se scufundă. Trosnește ceva! Ceva plescăie! Ceva se lipește! Ceva trebuie ocolit, de departe...

— Ce lucruri oribile... șoptește Brok.

— Nu sînt lucruri, e sfîrșitul lucrurilor, ruina lor...

— A căror lucruri?

— Urme de orgii. Așa arată „cerul“ după plecarea locuitorilor lui. Să ne grăbim, să nu ne prindă armata de sclave care vine să curețe aceste grajduri cerești.

Strada aeronauților
 Lordul Humperlink — pescărușul
 Soarele deasupra Mullerdomului
 Brok își ia rămas bun de la prințesă
 Scaunul de lângă ea a rămas gol . . .

Au rătăcit prin labirintul de străduțe înguste, al căror nume răsăreau din întuneric și se prelungeau în lumina palidă a lămpii prințesei. În cele din urmă, au ajuns într-un coridor cu inscripția:

STRADA AERONAUȚILOR

O ușiță de oțel, bătută cu ținte, purta pe ea numele exotice ale piloților Mullerdomului:

ARON KORKORAN

Cîrmaciul „Lebedei plîngătoare“

ACHIL NOBILES

Căpitan pe „Tîlharul“

DOUGLAS GULIVER

Parașutist

VÎNTUL NEGRU

Aeronautul Curții „Crucea Sudului“

Contele LUCIEN D'EAU

Avion cu trapă

— Am ajuns, şopti prinţesa şi-l opri pe Brok în faţa uşii. Era încuiată. Cheia nu se găsea în broasca prin care se vedea întunericul.

Făcură iute un plan. Prinţesa merse în celălalt capăt al străzii şi stinse steluţa electrică. Brok îşi lipi buzele de gaura cheii şi strigă în întuneric:

— *Lord Humperlink, Pescăruşule! Pune imediat şaua pe Colibriul Albastru şi pregăteşte-te de zbor!*

După care întinse urechea să asculte:

Nimic.

Ochiul:

Întuneric.

Brok repetă ordinul cu glas mai ridicat. De data asta, de după uşă se auzi un foşnet, care — după o clipă — dispăru.

Atunci, Brok strigă pentru a treia oară.

Şi, ce să vezi! Foşnetul se transformă într-un lipăit de tălpi goale. Se aude o înjurătură în surdină.

Şi deodată gaura cheii se luminează. Un bărbat ciufulit şi în cămaşă de noapte priveşte nedumerit în jur. Se repede la uşă şi-o deschide iute. În mână are un revolver, iar în ochi suspiciune şi dorinţa arzătoare de a nimici gura care strigase prin gaura cheii.

Numai că în faţa uşii deschise se cascadează întunericul. Omul trece pragul şi priveşte bănuitor în stînga şi în dreapta. Brok profită de acest moment şi se strecoară în dormitor. Sare pe masă, chiar sub lentila convexă.

Iar când lordul Humperlink revine în cameră, Brok îl cheamă iar.

De data asta glasul pare să vină din tavan:

— Lord Humperlink, Pescărușule! La capătul străzii Aeronauților te așteaptă o doamnă în negru! E prințesa Tamara, pe care la ordinul meu ai răpit-o din Imperiul Morav. Ți ordon s-o duci imediat acolo de unde ai luat-o! Asta e voința mea!

Lordul Humperlink ascultă ordinul în poziție de drepti, cu o groază solemnă întipărită pe față, cu mâinile lipite de corp și cu degetele răsfirate.

— Imediat, stăpîne! strigă supus și începe iute să se îmbrace. Își pune un combinezon de piele, iar pe cap își așază o cască prevăzută cu niște ochelari mari. Aprinde apoi o torță și iese din cameră.

La capătul străzii îl așteaptă prințesa. În lumina singerie a torței, silueta ei se desprinde din întuneric, neagră, tăcută, sprijinindu-se de zid.

— Urmați-mă! îi face lordul Humperlink semn cu torța.

Brok se ia după ei, tiptil.

Ajung la o poartă de fier. Pescărușul apropie torța de inelul negru ce atârnă din nările leului de oțel care o străjuiește. De îndată ce inelul se acoperă de funingine, cele două canaturi ale porții se deschid larg, fără cel mai mic zgomot.

Lumina intensă a zilei năvălește triumfătoare în întuneric.

Globul uriaș al soarelui se scaldă în lacul albastru al cerului...

De necrezut!

În clipa aceea de orbire, Brok se teme că își va pierde vederea.

Soarele!

Real, viu, adevăratul soare!

Iar aici e noapte!

Se află pe un teren viran, înconjurat din trei părți de hangare de sticlă. Lordul Humperlink dispare în unul dintre ele.

Brok se apropie iute de prințesă.

— Adio, adio, adio!

Și negăsind alte cuvinte, o acoperă de sărutări: pe frunte, pe ochi, pe păr. Buzele — întredeschise, așteptându-l — le lasă pentru la urmă. Prințesa vrea să spună ceva, dar gura ei umedă, fierbinte îi aprinde singele și n-o lasă să vorbească. O vede în fața oglinzii, dezbrăcându-se ca în fața apei unui bazin ce-i cuprinde încetul cu încetul goliciunea.

E din nou a lui pentru o clipă, frintă în îmbrățișare, cu capul dat pe spate, chinuită de iubire și zîmbind trist în acest moment solemn, sau globul arzător al soarelui.

— Vei veni? Sigur vei veni să mă iei?

— Voi veni! Sigur vin!

— Și cum te voi recunoaște? Spune-mi un cuvânt, un singur cuvânt pe care mi-l vei șopti când vei veni la noi... Repede, spune-mi-l repede! Ca să te recunosc...

În fața hangarului, avionul începe să huruie. Prințesa se infioară în brațele lui.

— Spune, iubitele, ce-mi vei șopti, ce anume?

— Voi veni și-ți voi spune: *Petr Brok!*

Prințesa se smulge din îmbrățișare și privește cu ochii uimiți în gol.

— Petr Brok? Tu ești Petr Brok?...

— Eu sînt! Mă cunoști?

— Nu l-am văzut pe Petr Brok niciodată, dar am auzit...

— Ce-ai auzit? Grăbește-te! Pescărușul se îndreaptă spre noi!

— Știu că Petr Brok s-a numit cîndva cu totul altfel... Era unicul fiu al regelui Andaluziei; a fugit de la tatăl său și s-a făcut țilhar!

— Țilhar?

— Da! Dar ce fel de țilhar! Pătrundea în beciurile băncilor, fura comori păzite cu strășnicie și aurul îl împărțea săracilor. Un țilhar care fura numai de la țilhari.

— Nu știu... Nu știu nimic. Nu-mi amintesc de nimic.

— Cinci ani a fost poliția pe urmele lui și tot nu l-a prins! Apoi, cînd s-a plictisit de jocul acesta, s-a predat singur și a devenit detectiv. Detectiv și prinț! Da, acesta e Petr Brok!

Colibriul albastru de oțel se află deja în mijlocul terenului și huruie nerăbdător. Lordul Humperlink s-a și instalat în avion și-i face semn cu mîna.

— Adio, prințesă!

— Mai spune-mi o dată: tu ești Petr Brok?

— Eu sînt!

O ultimă îmbrățișare sub privirea uluită a lui Humperlink și prințesa se așază în corpul albastru al colibriului.

Locul de lîngă ea a rămas gol...

Sirenele de alarmă
 Brok sub mandat de arest
 Reședința lui Muller
 Brok se apropie de Muller
 Mai întâi trebuie să faci o baie

Cînd din avionul cu prințesa nu se mai zări decît un punct negru pe orizontul albastru, Brok se întoarse în Mullerdom și închise încet ușa în urma lui. Voia să șteargă toate urmele care i-ar fi putut conduce pe cei ce-l hăituiiau spre acest aeroport suspendat. Se gîndea ca apoi să se odihnească și el un pic în dormitorul părăsit al lordului Humperlink, așteptînd ca în Mullerdom să se crape de ziuă.

Dar cînd cele două canaturi ale ușii se închiseră în urma lui, se trezi din nou într-un întuneric de nepătruns. Ce rău îi părea că uitase să-i ceară prințesei palida lampă electrică ce-i luminase drumul din mîna ei. Bîjbîi în întuneric încolo și înapoi, și îngheț!

Deasupra capului lui se stîrnește deodată un șuierat strident, ca atunci cînd fluieri din două degete duse la gură. În același moment sirenele sună, de undeva, alarma. Coridorul răsare din întuneric sub un potop sălbatic de lumină.

De ambele părți se deschid uși și ferestre și în cadrul lor apar fețe adormite, cu ochii holbați.

— Ce s-a întîmplat?! Ce e?

Și, ca răspuns, din tavan răsună un glas bubuitoare:

— *Petr Brok a fugit!*

— *Prindeți-l!*

Dintr-un coridor lateral, dă năvală un grup de indivizi pe jumătate dezbrăcați. Au pumnale, bîte, revolve, plase, lassouri, măști de gaze. Globurile lăptoase din plafon le luminează chipurile buimace, pe care groaza urmăriților se amestecă cu extazul urmăritorilor.

Din cîteva salturi, Brok se alătură acestei mulțimi de mascaradă, de parcă ar vrea să participe la propria-i urmărire. Îl interesează în primul rînd să afle ce știu despre dispariția lui și încotro se îndreaptă. Slavă domnului, despre fuga prințesei nu bănuiesc nimic.

După o goană îndelungată pe străduțe întortocheate, nimeresc într-o piață circulară, acoperită de un clopot de sticlă. Aici se înalță, în cerc, clădirile administrative ale acestui etaj, iar una dintre ele, un fel de primărie cu turlă, are zidurile tapisate cu tot felul de afișe și decrete.

Găsești acolo un vechi avertisment împotriva ciu-meii galbene, care bîntuie la etajul 489 și o ordonanță de zidire a acestui etaj, pînă la moartea tuturor locuitorilor lui.

Alt decret anunță mobilizarea împotriva răscoalei sclavilor în etajele proletariatului.

Societatea CREMATORIU declară că arde fără dureri locuitorii bătrîni și bolnavi.

Cunoscutul COSMOS oferă aici avantaje deosebite și reduceri de preț pentru cei ce ar emigra de la acest etaj pe steaua L9.

FRĂȚIA ZEULUI MULLER anunță un serviciu divin extraordinar, în memoria preafericitei baroane Hortensie Muller.

Dar toți se îngrămădesc în fața unui afiș negru, pe care e scris cu litere roșii ca sângele.

MANDAT DE ARESTARE

Către toți locuitorii etajului 376!

Diavolul invizibil Petr Brok, care s-a ridicat împotriva Marelui nostru Stăpin, Ohisver Muller, și care a fost capturat aseară în sfera oglinzilor verzi, a evadat.

Din Ordin suprem se lansează un mandat de arestare împotriva lui!

Intrucit se presupune că-și va continua mișeliile, spre nemulțumirea populației pașnice a Mullerdomului, toți locuitorii etajului 376 sînt chemați să supravegheze cu grijă locuințele și străzile și să declare imediat la primăria din departamentul 9 orice mișcare suspectă, care ar trăda prezența acestui provocator invizibil.

Oricine-l va captura pe acest diavol nevăzut, viu sau mort, drept recompensă va căpăta dreptul de ședere pe viață în Gedonia, 100.000 mulldori și 999 stele noi.

**Semnat doctor Van Grósss,
Guvernatorul etajului 376**

Supozițiile lungi și nefondate care se făceau în fața acestei declarații începură să-l plictisească pe Brok. Dintr-o dată însă mulțimea amuți și toate privirile se îndreptară spre un bărbat care tocmai apăruse în poarta primăriei.

Brok îl recunoscuse imediat. Era acel comandant în civil, cu ochi albaștri și cruzi, care-l lovise cu piciorul, pe cînd zăcea înfășurat în plasă.

Mulțimea se dădu la o parte. Comandantul coborî maiestuos scările, cu un dispreț ascuns pe buzele-i subțiri.

Fără escortă, se îndreptă nu se știe încotro. Brok se luă după el, cu gânduri de răzbunare.

Intrară în lift și comandantul apăsă pe butonul cu numărul 100! Cînd, după o clipă, acul se opri pe această

cifră, ușa se deschise și Brok se trezi într-un parc minunat. Coroanele stufoase ale copacilor se întrețeseau, iar lămpioanele groțesti agățate în ele le luminau feerie formele fantastice, asemănătoare unor nori verzi. Brok îl urmă pe comandant de-a lungul unei alei maiestuoase, mărginite de palmieri și de trandafiri, de statui de alabastru și fântini de opal. Trecură iute printr-o poartă formată din mii de arteziene colorate, țîșnind din două șiruri de gargui așezate față în față.

În zare, în mijlocul unui mic lac albastru, plutea o insulă încântătoare. Printre evantaiile palmierilor și ale ferigilor uriașe se înălța un palat, construit parcă din raze de soare. Deasupra lacului se arcuia un curcubeu în nouă culori, de fapt o punte ce unea insula cu pământul. Când pășiră pe ea, arcul în culorile curcubeului emise un acord minor din nouă tonuri, ca un instrument muzical ciudat, cu nouă strune.

Intrară fără greutate în prima sală de așteptare. Singura ușă existentă ducea într-un fel de terme romane, unde comandantul, vrînd-nevrînd, trebui să se îmbăieze. Brok fu silit să vadă cum, sub mîinile sclavelor, pielea comandantului se înroșește pe spate, pe șale și pe pulpe. Uns cu balsamuri înmiresmate, pomădat și înveșmîntat într-o togă romană, ajunsese — în sfîrșit — în cea de-a doua sală de așteptare.

Aici se aflau vreo cinci bărbați, toți spălați, ferchezuiți și mirosind a uleiuri parfumate. Își așteptau rîndul, în togile lor albe și bătînd nervoși cu sandalele în podea. Unii tremurau de încordare. Buzele lor șopteau într-una: Muller-Muller-Muller!

Printre ei, Brok îl zări pe bătrînul acela năpîrlit, pe nume Schwarz, specialist în producerea gazului *Sio*, pe care-l întîlnise la hotelul *Eldorado*, dumnezeu știe cînd...

Comandantul se duse drept la o ușă ascunsă după o draperie rubinie. Pe ea era scris cu litere negre:

AUDIENȚE

Se uită batjocoritor și mai că le scoase limba celor cinci ce așteptau ba pălind de invidie, ba înroșindu-se de furie. Când pătrunseră apoi în sala de audiențe, Brok se cutremură...

În sfârșit!

În sfârșit, dezlegarea cumplitei enigme e la doi pași. Încă un pic și voi vedea — ce voi vedea?

Un om?

Cum arată oare capul în care a fost zămislit monstruosul Mullerdom?

În fine, oricum ar arăta — am să-l privesc drept în ochi!

XXXVIII

Zeul Muller în original

Baricade la etajul 490

„... Mă mai retrag cu 60 de etaje...”

Vítek din Vítkovice trăiește!

Bătrînul Schwarz și gazul său

Noaptea, după ce adoarme dușmanul...

O cameră regală. Pe un tron purpurii proiectat pe fondul negru al draperiilor grele, stă un bărbat. Obezitatea lui înfiorătoare e înveșmîntată, impecabil,

în negru. Un adevărat gentleman. Burta umflată i se revarsă în poală. Fața rotundă, netedă, exprimînd o înțelepciune binevoitoare, se termină cu două şuvițe de barbă albă, marțială, tunsă după moda Patriarhului din Vechiul Testament. Ochii albaștri privesc, fără viață, drept înainte, de parcă n-ar avea pleoape.

E chiar originalul statuii turnate în aur, pe care Brok o văzuse pentru prima oară la Bursă. Și efigia din sanctuarul lui Muller era pictată, fără doar și poate, tot după acest model!

Deodată însă Brok își dă seama că nici chipul acesta nu e viu.

Nu-i decît o mască cu ochi de sticlă. Corpul e viu, se mișcă și respiră, dar cum arată fața de sub mască? De ce-și ascunde Muller adevăratul chip? E oare atît de hidos, încît nimeni n-ar putea suporta să-l vadă? Brok arde de dorința de a-i smulge masca și a-l privi drept în față, oricum ar arăta!

Dar atenție! Gura de pe tron începe să vorbească. Buzele se mișcă ușor, murmură parcă, dar cuvintele răsună tăios și autoritar.

— Mareșale Grant! Ce părere ai despre dispariția lui Petr Brok?

Mareșalul se tirăște pe burtă, de la ușă spre tron. Abia cînd ajunge în fața lui se ridică și răspunde cu glas umil:

— O, stăpîne, paznicul Aokun a fost atacat la miezul nopții...

— Știu! bubuie glasul, paznicul Aokun e mort! Dar cine a îndrăznit?...

— O, stăpîne! Cred că sînt mai mulți diavoli invizibili, nu unul singur! Altfel cum am putea explica una ca asta?!

— Prin lenea paznicului! Și bătălia de pe scara 555 ai pierdut-o în mod rușinos, mareșale!

— O, stăpîne, geme Grant. Nu e vina mea! Tilharii aceia au pătruns în taină cu zece etaje mai jos, și ne-au atacat pe la spate!

— Un bun conducător de oști își asigură și spaatele, măgarule! Care e, după tine, situația în momentul de față?

— Trei linii înaintate ale frontului au fost încercuite de ei. A trebuit să străpungem frontul. Pierderile noastre sînt, cu toate astea, minime, 8 000 morți. 2 000 răniți, 15 000 prizonieri. Ne-am retras cu 60 de etaje mai jos. În zona 490 înaintarea e oprită de bariade construite în mare grabă.

— V-am văzut fuga rușinoasă, însoțită de tot felul de lașități. Ce pradă au luat?

— Neglijabilă, o, stăpîne! Depozitele anexă au fost evacuate la timp...

— Minți! urlă vocea. Am văzut hambare gemînd de cereale, am văzut munți de conserve, am văzut frigorifere încărcate cu carne, am văzut beciuri pline ochi cu vin. Toate astea le-au căzut pradă lor! Îți dai seama, imbecilule, că s-ar putea ca în zece zile să n-am ce mânca? Încă nu știi ce gust are foamea? Ai să afli curînd, în închisoare!

— O, stăpîne! strigă Grant și i se aruncă la picioare. Mai dă-mi cînzeci de mii de bărbați și jur să-i gonesc pe tilharii aceia pînă la acoperiș! Am să capăt înapoi fiecare bob de secară, fiecare conservă! Am un plan strașnic! Ne mai retragem cu șaizeci de etaje, ca armata lor să se infiltreze în întregul West-Wester, pe care-l vom inunda cu vin și cu rachiu. O sută de etaje în delir, gemînd de cîrciumi, baruri, prostituate și hoți, le vor paraliza entuziasmul și le vor măcina

disciplina. Beciurile pline vor face în rîndurile lor o operă de distrugere totală, căci printre ei domnește setea — începe să le lipsească apa... Prizonierii zic că au început să-și bea propria urină și sîngele celor morți!

— Mareșale, începi să ai idei bune, cînd faci pe tine de frică! Nu uita însă că Vitek din Vítkovice trăiește încă. Nici unul din ticăloșii din West-Wester nu i-a venit pînă acum de hac. Tu vei face cunoștință cu foamea de îndată ce drumul spre închisoare va fi liber. Pînă atunci, ai grijă de burta ta, căptușește-o cu slănină... ca să ai mai pe urmă ce rumega! Și acum — afară!

Mareșalul, zdrobit, se retrage cu pasul generalilor înfrinți. În locul lui apare bătrînul Schwarz. Cade cu fața la pămînt și sărută cracul stîng al pantalonilor lui Muller.

— Care ți-e dorința, o, stăpîne? începe el cu glas tremurat și sîsîit.

— După cum știu, tovarășii tăi de la *Eldorado* au dat greș. Hipnotizatorul Mac Doss nu s-a mai întors de la Vitek. Nici Čulkov cu *Kawai*-ul său n-a făcut mare brînză și e bucuros c-a scăpat cu viață. Meșterul Perker a căzut prizonier și, drept pedeapsă, a trebuit să bea din propria-i otravă. Mi-am amintit de tine, Schwarz, de fapt nu de tine, ci de gazul tău. Desigur, mai am în rezervă bacilii lui Orsag, dar acum am nevoie de domnul Orsag pentru alte chestii... Mai întii să văd de ce ești tu în stare! Poți produce gazul în cantități mai mari?

— Eu umplu baloane mici, stăpîne, cît să ajungă ca să îmbătrînească un om. Nu-s decît un cîrpaci, doamne, n-am mijloace... nimeni nu vrea de bună-voie să îmbătrînească...

— Cîți oameni ai putea contamina deodată, dacă ai produce *SIO* pe scară largă?

— Peste noapte, o, stăpîne, aş transforma întreg Mullerdomul într-un azil de bătrîni! spuse Schwarz sisîit.

— Vreau să lansezi gazul tău la etajul 490, asupra armatei de sclavi. E vorba de aproximativ 20 000 de sclavi tineri. De cît timp ai nevoie ca să produci cantitatea de gaz necesară?

— 20 000 de bărbați? 18 000 galoane, 86 mulldori. Problema timpului nu se pune...

— Mîine?

— Mîine!

— Îți atrag atenția că sclavii au măști de gaze. Ne-au prădat depozitele și utilizează tot echipamentul nostru. Toate atacurile noastre cu gaze au eșuat.

— Nimic mai simplu! Armata se face că se retrage cu un etaj și lasă, în pozițiile abandonate, saci umpluți cu gaz. Noaptea, după ce adoarme dușmanul...

— Destul, meștere Schwarz! Te numesc adjutant general al marelui Gabler! Poți pleca!

Bătrînul mai sărută o dată piciorul stîng al lui Muller, după care se retrage cu spatele, ținînd cu pași mărunți și cu degetele răsfirate, în poziție de drepti, pînă se mistuie după draperie.

Vine rîndul noului mareșal Gabler.

Are un craniu chel, trandafiriu, ca din sticlă. În primul moment, lui Brok i se pare că bila aceea trandafirie nu are chip, atît de perfect rotunjită e din toate părțile. Cele două urechiușe mici sînt lipite direct, pe piele. Abia din față se vede că suprafața perfectă a bilei e deformată într-un loc, are ca un fel de defect, pe o întindere cît palma, pe care se îngrămădesc ieșituri și adîncituri cu o simetrie surprinzătoare

și grotescă. Acest defect de pe bila trandafirie este fața noului mareșal Gabler.

— Mareșale! zice glasul. 80 000 de oameni îți așteaptă ordinele!

— O, stăpîne!

— Mîine dimineată va lua legătura cu tine adjutan-tul general Schwarz.

— O, stăpîne!

— Ia imediat liftul și du-te la etajul 490. Armata a pornit pe scara imperială încă de cu noapte, în zori va fi la fața locului! Restul ți-l va spune Schwarz!

— O, stăpîne!

— Afară!

XXXIX

Iarăși Ačorgen

Suflă un fulg alb de pe umărul lui
Muller

Orsag vine în ajutor

Bătîndu-se, au căzut pe jos

„Prindeți-l . . . “

Cum dispăru mareșalul Gabler, pe fondul ne-gru al draperiei apăru chipul prințului Ačorgen.

Brok nu se miră prea tare.

Bănuia că Ačorgen a reușit să se elibereze singur și că s-a întors la stăpînul său. Dar asta înseamnă că

Muller știe despre dispariția prințesei! De aceea Brok e foarte curios să audă ce discuție va urma între imobilul Muller și vicleanul său secretar. Poate că Muller își va scoate chiar și masca, să mai respire puțin — față de Ačorgen nu are, cu siguranță, de ce să se ȃs-cundă. Dar ce să vezi?! Ačorgen înconjoară tronul în tăcere. Se urcă apoi cu dezinvoltură pe scară, spre Muller, ridică brațul căzut al zeului și-l așază pe reze-mătoarea tronului, suflă un puf alb pe umărul lui și-i netezește barba.

Brok e uluit. Cum adică, în sacul ăsta umflat nu se află nici osinză, nici sînge? Fața, evident, e din ipsos, dar corpul întreg să nu fie decît o marionetă? Nici acesta să nu fie Muller? Atunci de ce i se închină toți lașii ăștia?

Unde este adevăratul Muller?

Poate că nici nu există!

Dar glasul?

Unde e gura?

Sau te pomenești c-o fi chiar Muller, lovit de damba? Poate că tot corpul îi e paralizat și nu-i funcționează decît plămîinii și inima?... Dar creierul? Dar gura?

Brok sare pe tron, ca să se convingă. Pune palma pe partea stîngă a pieptului puternic bombat. Nici urmă de inimă. Își apropie urechea de zîmbetul acela larg. Nici o suflare!

Încă o încercare: cu un ac cu gămălie, îl înțeapă în burtă! Dacă-i viu, sare în sus!

Deodată — fisss — mica rană de cauciuc scoate un fisiiit prelung.

Domnul Muller, pe tron, începe să slăbească văzînd cu ochii. Burta i se încrețește, capul i se pleacă într-o parte, masca binevoitoare se lasă în jos, cu barbă cu

tot, pe măsură ce corpul devine din ce în ce mai mic. În cele din urmă, manechinul se dezumflă de tot, transformându-se într-o biată grămăjoară neagră.

Prințul Ačorgen privește cu un fel de mirare ironică dispariția rapidă a falsului Muller. Dar deodată, ca trezit din vis, strigă speriat:

— E aici!

În clipa aceea, de sus, răsună un glas:

— Orsag!

Draperia din fundul camerei se dă la o parte și dintre faldurile negre apare orbul Orsag, cu mâinile la temple. Lentilele sclipesc ca ochii unei fiare. Cu siguranță că stă de mult acolo, gata să sară... E clar că Petr Brok era așteptat! Să nu fi fost toate astea decît o momeală, ca să-l prindă în cursă?

Brok își ține răsufarea. Dar înainte de a putea sări, simte pe gît niște gheare ascuțite, arzătoare.

— Ajutooor! urlă Orsag și, drept răspuns, din tavan răsună un semnal strident. Cineva strigă: — Ačorgen!

Dar prințul nici nu se mișcă. Ia parte numai cu ochii la încăierarea sălbatică, pe viață și pe moarte. Ochi uimiți, neîncrezători, schimbîndu-și mereu culoarea în cercul de riduri pe care le desenează lașitatea.

Pînă atunci Brok și Orsag se luptaseră în picioare, cînd deodată se prăbușesc la pămînt. Orsag și dușmanul său invizibil se rostogolesc de mai multe ori pe covorul gros. Încordîndu-și forțele, Brok reușește să-și elibereze gîtul din strînsoare, dar își pierde poziția avantajoasă. Se trezește la podea, sub apăsarea lui Orsag. Atacînd disperat, ca să-și elibereze brațele, permite pentru a doua oară mîinilor turbate ale adversarului să-i cuprindă gîtul. Cu o ultimă încordare, își scoate brațele de sub genunchii dușmanului, și, printr-un efort sălbatic, îi smulge acestuia lentilele de la

tîmple. Se aude un trosnet. Strînsoarea din jurul gîtului lui Brok cedează pe loc. Trupul lui Orsag se prăvălește peste el, neînsuflețit.

Brok sare în sus. E și timpul! Draperia se dă deoparte și pe fondul de catifea neagră apar vreo cincizeci de capete cu căști lucitoare.

Brok se năpustește ca fulgerul după o draperie rubinie, urmărit de un glas:

— Prindeți-!l!

Puntea din culorile curcubeului răsună din nou sub pașii lui într-un acord disperat. Căștile mai lucesc printre palmieri și curcubeul lansează un strigăt de alarmă disonant.

Brok sare în lift și apasă pe butonul cu numărul 490.

XL

Petr Brok vrea să-i salveze pe
muncitorii lui Vítek
„Băutura victoriei“
Lupta de pe scară
Bătrînul Schwarz pe spinarea
monstrului

Da! În primul rînd trebuie să salveze 20 000 de tineri revoluționari de fantoma înspăimîntătoare a bătrîneții! Și Muller? Muller nu-mi mai scapă! Etajul

100! E destul să apăs pe butonul alb și palatul curcubeului e aici, împreună cu glasul ce locuiește în el. Sus!

Numai că de data asta liftul e defect. Pereții scârțâie neplăcut, acul, pe cadran, se agită nebunește, iar podeaua începe să se clatine. Lui Brok i se învîrtește capul.

Să fie oare din nou visul?

Într-o clipă neagră, amețitoare, liftul se transformă într-o targă ciudată, pe care zace... Petr Brok! Doi bărbați îl duc undeva, au halate albe și totul în jur e alb ca zăpada... Iar zăpada, încetul cu încetul, se topește, se înnegrește; e întuneric. Un întuneric fără gânduri, fără inimă, fără creier.

N-a durat decît o clipă! O scuturătură puternică -- și Brok își revine în fire. Se deschide o ușă... Să fie deja etajul 490?

O mare întindere transformată în tabără militară. De ambele părți, șiruri lungi de corturi. Răsună strigăte, risete și cîntece. Pretutindenii mișună ostași cu căști transparente, terminate printr-un vîrf lung. Uniformele sînt negre, iar din centurile roșii ies pumnale, cuțite și revolve. Peste piept, cruciș, au curele de care grenadele atîrnă ca niște fructe negre de un ram.

Unii sforăie în fața corturilor, alții beau „băutura victoriei“, alții joacă un joc ciudat, cu steluțe de aur pe care le așază în constelații fatale. Cu glasuri răgușite cîntă fabuloasele acte de viteză și victoriile fantastice ale comandantului Muller pe pămînt, pe oceane și în stele.

Brok traversează cîteva galerii și peste tot dă de aceeași imagine: corturi, cîntece, șiraguri de grenade în jurul pieptului și cupe, ce trebuie să aprindă eroismul mercenarilor în negru.

Și deodată, de după un zid în ruină, apare scara principală. Arată altfel decât atunci când s-a trezit la un etaj oarecare, pe covorul roșu! Covorul a dispărut și treptele albe sînt stropite cu sînge negru. În bălțile de sînge închegat se usucă tampoane de vată și pansamente rupte. Pereții sînt găuriți și scrijeliți de gloanțe. O bucată din balustrada cu conuri de marmură a fost smulsă de explozia unei bombe. Globurile electrice de pe tavan sînt făcute zob. Cîmpul de luptă e luminat de niște reflectoare uriașe.

În șuvoaiele largi de lumină, Brok vede o baricadă înaltă, ridicată de mîntuială din saci, butoaie și lăzi sparte.

Domnește aici o mare agitație. În jurul unei mașini greoaie, burduhănoase, semănînd cu o stropitoare ante-diluviană, se află o mulțime de mercenari. Unii trag din greu la pompe, alții țin niște saci și baloane la gura unei țevi metalice. Pe spinarea monstrului e cocoțat bătrînul Schwarz, care le dă ordine cu glasul-i sîsiit. Baloanele umplute sînt îndesate în butoaie și lăzi.

Brok înțelege pe dată. Schwarz produce aici, în mare, gazul său! Apoi îi va provoca pe sclavi să atace și se va retrage cu un etaj. Sclavii vor cuceri această teribilă baricadă și pe urmă...

Da, de aceea am venit!

Să-l avertizez pe Vítek din Vítkovice!

Să-l opresc cît nu e prea tîrziu!

Petr Brok escaladează baricade și urcă mai sus cu un etaj, unde se ridică — neagră — fortăreața sclavilor. E înălțată din traverse de fier, din plăci de oțel, din bucăți de granit, din roți grele și din postamentele cine știe căror mașini. Blocurile de fier și de piatră sînt legate printr-o zgură ruginită. Roțile pe jumătate topite și găurile din traverse demonstrează că baricada

a și fost victima unor atacuri cu foc lichid și cu substanțe corozive.

Cum să treci prin acest superb conglomerat? Focul nu l-a putut pătrunde și eu — cu mâinile goale?... Unde mai pui că se înalță pînă la tavan!

Ia te uită! După un stîlp de fier, despicat în două de foc, e ascunsă o portiță. Se deschide... Dă într-un coridor ce trece pe sub platoșa de oțel.

Și așa se făcu că Brok ajunse, nevătămat, în tabăra sclavilor.

O întindere întunecată, luminată doar de lumina sîngerie și pîlpîitoare a torțelor. N-au reflectoare — constată Brok cu regret — n-au nici măcar o lampă cît de mică... Dar pe scară se pregătește ceva. Torțele descriu cercuri mari, în jos și în sus, iar în lumina lor se zăresc petele purpurii ale fețelor oamenilor. Trupurile, înveșmîntate în zdrențe, dispar, înghițite de întuneric.

Brok pătrunde cu greu prin haosul roirii torțelor. Vrea să vorbească cu Vitek din Vítkovice, dar unde să-l găsească?...

Scările se termină, etajul se întinde în depărtare, sub dărîmăturile zidurilor. Ochii i se obișnuiesc încet cu pîlpîirea sîngerie a torțelor din care pică smoală și care lasă în urmă rotocoale de fum.

Prorocul numărul 794

„... Apoi îl voi uide pe Molochul însuși!”

Cartierul general

Brok i se prezintă lui Vítek
din Vitkovice

„Amînă atacul pe mîine...”

În spațiul pustiu de după zidul surpat, pe un morman de ruine, stă un bătrîn, luminat din toate părțile de limbi de foc. Deasupra capului său, în tavan, se cascadează o gaură, de parcă diavolul tocmai și-ar fi luat pe acolo zborul. Bătrînul e orb și se ridică amenințător deasupra mulțimii de sclavi.

Brok tresare uimit. Este chiar veteranul orb cu numărul 794, cel la care ajunsese după goana zadarnică pe scară. În coroana sîngerie a torțelor, pare ultimul apostol, care și-a adunat turma mînioasă în fundul unei catacombe.

— Zece ani am tot așteptat, spune emoționat, cu cuvinte înflăcărâte, pînă cînd într-o zi... se deschide ușa... Un om n-ar fi putut veni pe acolo!

Era chiar El, Eliberatorul mult așteptat, Purtătorul luminii!

A venit să ne scoată din acest iad cu o mie de etaje!

Vai ție, Muller — de o mie de ori, vai ție!

Ora răzbunării a sosit!

Ridicați-vă împotriva-i și aruncați jugul sclaviei!

Căci El a spus: Vă voi reda soarele, și dragostea, și dorințele, și visele!

Vă voi elibera din captivitatea Mullerdomului și vă voi trimite la casele voastre!

Și a mai spus: Acum mă duc jos! Voi lupta pentru voi acolo, ca voi, aici, să puteți lupta pentru mine!

Din mulțime se aude un glas:

— Dacă zeul ăsta al tău e chiar atât de puternic, de ce nu-l distruge el pe Muller, ca să putem intra în Gedonia fără vărsare de sînge?

Bătrînul strigă:

— Lașule! Nu a spus El oare: — Scările vor fi luminate de torțe și tavanele etajelor vor plesni ca pereții tobelor străpunse de pumnal?

Va urma atunci o vărsare de sînge cum n-a mai fost în stele!

Sîngele dușmanului se va involbura și va trece mugind peste zăgazurile baricadelor, se va rostogoli pe scări în cascade rubinii...

Dar iată că se aude un alt glas:

— Muller ne promite, după moarte, viața în stele. Ce ne promite noul tău zeu pentru lumea cealaltă?

Bătrînul ridică un deget spre tavanul prin a cărui gaură largă pătrunde întunericul.

— El a spus: — Ce oare ar putea să vi se întîmple, mai rău sau mai bun, decît moartea? O moarte blîndă, liniștită, fără vise, aidoma somnului unui copil orb!

Cineva din mulțime protestează:

— De ce să ne gîndim la moarte, cînd o s-o ducem foarte bine în Gedonia? Pe locuitorii îmibuibați ai cerurilor îi vom lua sclavi în locul nostru. Iar noi vom benchetui, bucurîndu-ne de acest rai pe pămînt!

— Vai vouă! strigă prorocul, dacă vreți să faceți din burțile voastre zei!

Căci El a zis: Pătrundeți în templele, în dormitoare și în reflectoarele lor, izgoniți-i pe falșii proroci, pe negustori, pe sibariți, și mâinile voastre vor rămâne nepătate!

Doboriți idolii Molochului, iar eu, pe urmă, îl voi distruge pe Molochul însuși!

Mulți plecară bombănind de lângă proroc și se alăturară altei mulțimi, căreia i se adresa un alt orb, vestind desfătările fără seamăn ce-i așteaptă pe melea-gurile de paradis ale Gedoniei.

Brok, împreună cu cîțiva fideli, rămase lângă bătrînul lui, ascultîndu-i cu mare interes prorocirile. Era uimit de cîte născocise acest orb inteligent, de cum crease, din întîlnirea întîmplătoare cu el, o nouă religie, în sprijinul lui Vitek din Vítkovice! La un moment dat vru să-și facă simțită prezența, pentru ca prorocul orb să fie crezut. Renunță însă imediat la această idee.

Avea o presimțire că și-ar rata misiunea, că e momentul să se întoarcă la etajul 100 și să-și termine opera.

Cîteva tăblițe indicatoare cu săgeți îi arătară drumul spre șef. Cățărîndu-se pe scărițe urcă etajele, strecurîndu-se prin găurile din tavan. În cele din urmă, se opri în fața unei uși ce purta inscripția:

CARTIERUL GENERAL

Se strecură înăuntru odată cu un sol istovit, care tocmai sosise.

Vitek din Vítkovice ședea, împreună cu statul său major, la o masă de stejar, pe care era întinsă harta cîmpului de luptă din Mullerdom.

Era un tînăr costeliv, cu părul negru ca smoala,

ciufulit. Avea ochii cenușii, buzele palide, strînse pu-ternic, nasul mare și trufaș și bărbia energică. Fuma țigară de la țigară și vîrfurile degetelor îi erau gal-bene de nicotină.

— Vitek! spuse, gîfîind, solul — breșa n-a reușit!

Vitek nici nu clipi. Se aplecă peste harta care re-prezenta planul etajului 490. Înfipse un steguleț negru într-unul din pătrățele. Mai erau înfipte trei...

Solul povestea cu sufletul la gură:

— Pe locul pe care l-ai însemnat, detașamentul de geniști a dat de nisip! Tot spațiul de sub podeaua acelei săli era plin de nisip și în el fuseseră îngropate mine. Una dintre ele, lovită cu tirnăcopul, a explodat. Doi frați morți, cinci răniți.

Chipurile plecate deasupra hărții se întunecară.

— Blestemat etaj!

— E pentru a patra oară că se întîmplă.

— Pretutindeni nisip și iar nisip!

— Să fi reușit tilharii ăia să îngroape în nisip tot etajul, de la podea la plafon?

— Se pare, zise Vitek, că i-am învățat să fie șme-cheri! Au pus străji în toate camerele și, de îndată ce aud lovituri în tavan, dau imediat alarma și umplu camera cu nisip, mai înainte ca noi să ajungem în ea.

Sosi, în goană, un alt sol. Chipul lui Vitek se sub-ție de încordare.

— Ei bine?

— Nisip! rosti, gîfîind, solul.

Vitek își mușcă buzele, pînă-i dădu sîngele. Și pe hartă apăru un nou steguleț.

— Nu ne rămîne, spuse posomorît, decît să atacăm baricadele frontal! Chiar azi!

Arată cu degetul o a doua hartă. Era o zonă lungă, reprezentînd o secțiune verticală prin Mullerdom, de

la temelii pînă la acoperiș. Breșele în plafon și liniile principale de pe scări erau marcate cu stegulețe negre.

Limbile generalilor, aplecați peste hărți, se dezlegară:

- O să fie tare greu!
- Și pînă la „Cosmos“ mai sînt 98 de etaje!
- Nu avem apă de băut decît pentru 144 de ore!
- Și vin pentru 60 de ore!
- Apoi urmează rachiurile din West-Wester!...
- Prafuri pentru vise, pilule paradiziace și cocaină!
- Vai nouă!
- Numai aeronavele Cosmosului ne mai pot salva!
- Dar pînă la ele mai avem, frate, 98 de etaje!
- Brutus! se adresează Vitek unuia dintre generali.

Încă în noaptea asta vei da atacul împotriva baricadei numărul 9. Nici a doua fortăreață nu va fi mai solidă, căci *negrii* se pregătesc de ofensivă. Cinci mii de oameni să fie gata la un semnal al meu!

În clipa aceea însă vorbi Petr Brok.

— *Vitek din Vitkovice!*

Săriră cu toții în sus și se uitară, mirați, unul la celălalt.

Brok continuă:

— Amîină-ți atacul pe mîine! Dacă ataci în noaptea asta, îți distrugi armata!

Vitek își reveni primul. Strigă:

— Al cui e glasul ăsta?

Și glasul se recomandă:

— Sînt Petr Brok!

— Nu cumva tu ești zeul pe care îl anunță prorocul numărul 794?

— Nu sînt zeu! Am venit numai să te previn, să nu ataci în noaptea asta!

— De ce?

— Nu întreba! Ascultă-mă și, mâine, vei vedea!
— Te cred și te voi asculta! Amîn atacul...
Brok dispăru, lăsînd în urma lui uimire și bucurie.

XLII

Sacii se vor ridica
Triunghiul purpuriu
Plictiseala bătrînului Schwarz
Înainte de a îmbătrîni...
Butonul 100

Pretutindeni pe unde trece, sclavii răsculați se pregătesc de culcare. Scara principală e luminată de o singură torță. Brok se strecoară iute prin porțița din baricada de fier. Din cîteva sărituri e în fața frontului inamic. Îl traversează fără zgomot.

Doi oameni stau pe niște lăzi în strălucirea de aur a reflectoarelor. Unul dintre ei, un tinerel, privește dincolo de baricadă. Celălalt, cu fața plină de riduri, zîmbește sigur de el.

Este bătrînul Schwarz.

— Azi pot să doarmă liniștiți! spune sîsîit, dînd din capul lui smochinit. Dacă întreprind ceva, răspundem în glumă, cu cîteva salve. Ne facem că ne apărăm cu disperare, de parcă ne-am lăsa aici copiii. Vom fi, evident, „puși pe fugă” și ne vom ascunde cu un etaj mai jos. Între timp, ei vor mișuna pe aici ca păduchii.

— Dar dacă descoperă butoiașele cu gazul tău?... Ce ne facem atunci?

— Nu le descoperă ei, băiețaș, nu le descoperă... Butoiașele sînt umplute cu vin și sacii care plutesc în ele se ridică încet de jos în sus... Printre ele am amestecat și butoiașe normale, inofensive ca un prunc în scutece. Cele cu gaz sînt însemnate cu un triunghi roșu și se află, cîte unul, în fiecare colț al sălii. La un semnal...

— Bine le-ai mai ticluit, unchiule! Dar dacă sclavii se culcă în altă parte, unde nu-s butoiașe de-ale tale...

— Nu se culcă, puiule, m-am gîndit eu la toate... încă înainte ca tu să te fi născut. Se vor instala, ca și noi, în jurul scării! Vitek îi va ține în friu, ca să nu chefuiască prin cîrciumi și prin baruri... înțelegi, copil nevinovat ce ești?

— Și dacă se iau după noi cu liftul?

— Nu mai plînge, puștiulică — te dor cumva dințișorii?... De mult s-ar fi dus ei în Gedonia, să se recreze, dacă mecanismul liftului ar fi în mîinile lui Vitek! Plictisitor mai ești, copilașule... a-a-a-a...

Deschise gura știrbă, într-un căscat lung și larg.

Exact de momentul acesta profită Brok. Apucă iute un tampon de vată și îl virî în gura neagră.

Se ocupă apoi de „copilașul” cel curios. Pînă să-și revină din surpriză, se și trezi cu un pumn în tîmplă. Cu gura căscată, își pierdu cunoștința.

Între timp însă bătrînelul ramolit se pregătea, spre mirarea lui Brok, s-o șteargă. Îl apucă deci de un picior și îl trase înapoi. După care îl legă bine cu o frînghie lungă.

— Nu te teme, moșulică, șopti el în fața ochilor holbați ai lui Schwarz. Ție Sio nu-ți mai poate face nici

un rău... Sau ți-e teamă că mai îmbătrânești cu o sută de ani?

Il imobiliză apoi și pe tînăr cu o funie și un căluș. După ce isprăvi cu amîndoi, se strecură tiptil spre corturi.

Tabăra dormea.

Pe cele cîteva sentinele care mureau de plictiseală, Brok le reduse la tăcere iute și cu curaj. Recunoscu imediat butoaietele însemnate cu triumghiul roșu. În fundul lor se vedeau capetele unor tuburi de cauciuc, strîns legate cu sfoară. Brok le dezlegă repede.

Cînd dezumflă și ultima bășică de la ultimul butoi, i se făcu deodată negru în fața ochilor. În creier i se reflecta, insuportabil de dureros, un triumghi roșu. Simți cum leșină. Își reveni cu mare greutate.

Afară! Să ies de aici înainte de a îmbătrîni!

Porni clătîindu-se.

Încă trei pași... și liftul!

Încă un pas — și cad! Sări în lift în ultima clipă, cu triumghiul obtuz, dureros înfipt în creier.

Butonul numărul 100! 100! 100!

Brok se prăbuși...

Etajul 100

„Te-ai lăsat dus de nas, pescăruşule!”
 Mai întâi să-l gădesc pe Muller
 Aceasta este garda personală
 a lui Ohisver Muller
 Biblioteca lui

I se părea că zace pe un pat rece şi că priveşte în tavan. E alb ca laptele, doar la mijloc se conturează un triunghi roşu. E un triunghi obtuz, insuportabil de roşu şi-i apasă creierii cu o durere cumplită. De parcă triunghiul ar fi gol şi cineva s-ar strădui să-i îndese în el craniul rotund. Oh, de n-ar fi triunghiul!... Ce frumos ar fi aici! Tavanul e alb ca zahărul, parcă-i şi simţi dulceaţa pe limbă şi de el atîrnă un bec alb, ca un boboc de nufăr adormit.

Dintr-o dată — un şoc puternic!

Ce s-a întîmplat?

Aha! Etajul 100!

Uşa liftului se deschide şi Brok vede buchetul de palmieri şi puntea sonoră, în culorile curcubeului.

E gata să păşească pe ea, dar se opreşte la timp.

Nu se poate!

Puntea l-ar da de gol.

Muller şi-ar da imediat seama că un nepoftit a pătruns în reşedinţa lui. Doar nu-i un simplu pod, e o harfă la care trebuie să cînte fiecare musafir, cu paşii lui, sub ferestrele palatului lui Muller! ..

Nu-i rămîne decît să aștepte pînă cînd va putea să-și unească pașii cu ai unui alt vizitator.

Nu are mult de așteptat. Poteca scrișnește brusc sub niște pași și printre palmieri apare lordul Humperlink. Da, chiar el, Pescărușul! La asta se aștepta Brok cel mai puțin. Ce caută aici? Amintirea arzătoare a prințesei îi traversează creierul. Ce o fi cu ea?

Lordul Humperlink pășește cu hotărîre pe pod. La un pas în urma lui, în același ritm, merge Brok. Puntea vibrează trist și ultimele acorduri se sting încet, în momentul în care ajung în fața porții palatului.

Pescărușul se supune grăbit și cu desfătare ritualului premergător audienței. În cele din urmă, iată-l în fața tronului, în veșmîntul alb al patricienilor romani.

Ohisver Muller, umflat la loc, zace din nou pe scaunul său, cu burta revărsată în poală și cu barba-i impunătoare, despicăta sub zîmbetul blajin.

— O, stăpîne! strigă Humperlink, atingînd covorul cu fruntea. Ordinul tău a fost executat!

— Ce ordin? răsună parcă din măruntaiele manechinului.

— Am dus-o pe prințesa Tamara înapoi, în țara Moraviei!

Brok răsuflă ușurat.

— Eu ți-am ordonat una ca asta? tună glasul.

— Am ascultat vocea ta, o stăpîne!

Pescărușul povestește pe scurt cum fusese chemat, cum — la început — nu crezuse nici el, cum țîșnise din cameră cu revolverul în mînă și cum, apoi, se executase, cînd se convinsese că GLASUL vine din tavan.

— Te-ai lăsat dus de nas! urlă furios. Te-ai lăsat dus de nas într-un mod rușinos, Pescăruș cu urechi de

măgar ce ești! Nu glasul meu, glasul diavolului l-ai ascultat! Du-te imediat înapoi! Pune întreaga flotă în stare de alarmă! Va fi la ordinele tale! Dar fără prințesă să nu te întorci. Șterge-o!

Lordul Humperlink dispăre. În sală nu mai rămâne decît Brok. Înțelege că trebuie să acționeze repede, căci prințesa lui e în primejdie...

Să-și termine, să-și termine treaba!...

Mai întâi să-l găsească pe Muller!

Să scotocească palatul!

Să pătrundă în toate camerele, în toate firidele, să ciocănească toți pereții, podelele, tavanele...

Cu pași de pisică, se furișează spre draperia neagră care formează fundalul tronului. Cînd o dă la o parte, se lovește de un perete de sticlă, care împarte sala regală în două. Se strecoară printr-o ușă batantă în cea de-a doua jumătate a sălii. Ce mult se deosebește de jumătatea cealaltă, de ordinea ce domnea în jurul tronului.

Intr-o dezordine sălbatică, indescritibilă, în mijlocul lucrurilor aruncate care încotro, zărește trupurile a vreo douăzeci de mercenari solizi, pe jumătate goi, cu fețe musculoase, rase, de legionari romani. Coifurile transparente, rezistente și armurile zac pe jos, printre saltelele de păr de cal pe care sforăie stăpîinii lor.

Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller!

Petr Brok traversează încăperea în vîrfurile picioarelor. Un coridor lung, îngust, scări în spirală și iar o ușă!

BIBLIOTECA

Patru pereți tapisați de la podea și pînă la tavan cu cotoare subțiri sau groase de cărți. Unele au grosi-

mea trunchiurilor unor stejari seculari, astfel încît nici nu mai par a fi cărți.

Ia te uită — biblioteca lui Muller!

Asta înseamnă că Muller e pe undeva prin apropiere! Brok descifrează titlurile cîtorva cărți care zac pe masă.

Imnuri și ode de slavă pentru nemuritorul Muller

Rugăciuni

către zeul suprem Muller

Cum a cucerit Ohisver Muller lumea

Istorie monumentală

Cuceririle lui Ohisver Muller în stele

ISTORIA COSMOSULUI

Cerul și iadul lui Ohisver Muller

CELE O MIE DE FEȚE ALE LUI

OHISVER MULLER

CUM A CONSTRUIT MULLERDOMUL

GEDONIA ȘI DESFĂTĂRILE EI

Despre iubirile lumești ale lui Ohisver Muller

Cum a iubit El lumea

OHISVER MULLER, ZEUL ȘI OMUL

FILOZOFIE

Brok înțelege că toată colecția uriașă de cărți de pe rafturi tratează numai despre această ființă de nepătruns. Cu cît se apropie mai mult de ea, cu atît îi crește curiozitatea. Cum arată oare? Cine este El? ...

Despre tortura florilor
Ohisver Muller se joacă într-o cameră
de copil
Trezoreria
Măști din piele de om
Și un urangutan!

Altă încăpere:

Vitrine de sticlă, iar în ele modele în argint de mașini și instrumente ciudate, a căror utilitate e greu de înțeles pentru Brok. Să fie instrumente de tortură, inventate și construite cu rafinament de maestru pentru chinuri inimaginabile? I se pare că formele unora dintre aceste mecanisme se potrivesc mai degrabă torturării animalelor, păsărilor și insectelor, decât oamenilor.

Pe masă, un buchet de liliac înnegrit, într-un vas cu un lichid galben, urît mirositor. Alături se află o carte în pergament:

DESPRE TORTURA FLORILOR

Autor: Ohisver Muller

Brok o deschide la întâmplare:

Cum se torturează un trandafir

Citește:

„Se ia un trandafir înflorit, din specia cu o sută de petale și se detașează de tulpină cu ajutorul focu-

lui. Flacăra se ține lângă tijă pînă cînd floarea cade singură. Tulpina se răzuie cu un ciob de sticlă pînă la periant, după care se pune într-un vas cu apă în clocot. Printr-un tub de sticlă se picură în vas o soluție puternică de acid sulfuric. Pe aromametrul conectat la floare puteți urmări căderea vertiginoasă a curbei parfumului. Dacă folosiți un aromafon, veți auzi gemetele slabe ale reginei torturate. Culoarea îi va păli, apoi se va înălăbăstri și trandafirul își va pierde petalele. Pistilul se taie...“

Așa arată deci sufletul lui Ohisver Muller? Nebunie sau perversiune? Ia te uită, în vasul acela se află un crin alb, contaminat cu o boală care l-a acoperit de pete negre. O crizantemă se sufocă sub un clopot de sticlă, în aburi deși de nicotină! Un bujor sîngeriu, cu pistilul străpuns de un ac otrăvit, este îmbibat cu alcool!

Sigur că tortura florilor nu-i decît un joc inofensiv, demonstrînd mai degrabă infantilismul unui cretin pervers! Dar instrumentele acestea filigranate, care lasă să se bănuiască scopul lor cumplit, nu sînt cumva modele pentru torturarea unor ființe vii?

Ieșind în goană din acea încăpere înfiorătoare, Brok înlemnește în pragul... unei camere de copil!

Ce contrast de necrezut! Atmosfera fermecătoare și intimă a viselor copilăriei! Un pat cu plasă... Pe un covor vesel colorat, circuitul mare al unor șine, iar pe ele, un tren lung tocmai a oprit la o gară de tini-chea. Uite un tunel, un pod, uite macazurile. Ceva mai încolo, niște cuburi, din care cineva a început să ridice o biserică; va fi gata pînă seara... Iată și o lanternă magică roșie, cu o colecție de imagini pe sticlă. O tipografie-jucărie și, pe o bucată de hîrtie, e tipărit,

cu litere din ce în ce mai slabe: Ohisver Muller... Ohisver Muller... Ohisver Muller...

E oare cu putință ca acest tiran, acest inchișitor blestemat să aibă un fiu, pe care să-l cheme tot Ohisver? Sau să-și fi reconstruit aici, dintr-un sentimentalism imposibil de conceput în cazul lui, un sanctuar al copilăriei pierdute? El să fie cel care dă drumul trenului pe covor și care proiectează imaginile luminoase pe perete?

Atunci s-ar putea ca lângă camera de copil să fie o încăpăre de zi, cu mașină de cusut și fotografii pe pereți, sau un dormitor, sau o bucătărie cu plită și cu un raft plin de vase albe.

Încăperea alăturată este însă roșie și complet goală. Doar în mijlocul ei, pe o masă rotundă, se află un vas de cristal umplut cu un lichid limpede în care plutește o inimă de om...

Camera următoare e albastră. Și iar un vas plin, în care sînt scufundați doi ochi albaștri ca bolta cerului.

Brok nu se mai miră de nimic.

Parcurge în goană cameră după cameră, pînă nimește într-o încăpăre urît mirositoare, în care aleargă, torc și miorlăie cam o sută de pisici negre. Din acest cuib de pisici trece într-o sală minunată, plină de comori fără seamăn.

Covoare de împărați și regi, cumpărate, furate și vîndute pe ascuns, sceptre de aur, globuri imperiale, chivoți din catedrale, odăjdii de la Vatican, din sanctuarele budiste și din mănăstirea de pe vîrf de stîncă a lui Dalai Lama.

Diamante cît oul de gîscă, montate în aur, servesc drept rame unor pînze dintre cele mai prețioase ale vechilor maeștri, aduse aici din galeriile celebre ale Europei ruinate.

Lingouri de platină, aur, soliu și radiu.

Grămezi de inele, grămezi de lanțuri, grămezi de coliere se înalță unele lângă altele.

Un butoi plin de ceasuri de aur.

O ladă cu cercei.

Un șir de sipete cu ducați din toate imperiile lumii.

În mijlocul sălii se cascadează un puț rotund, negru, înprejmuit de un grilaj. Ca să vadă cât e de adânc, Brok ia un lingou de aur și-i dă drumul în tenebre. După care începe să numere și ascultă: Nimic!

Observă atunci un întrerupător electric pe marginea prăpastiei. Îl întoarce și prăpastia se luminează pînă la fund. Înțelege: ce vede el e intrarea în uriașul puț de o sută de etaje, care formează baza Mullerdomului. Iar tot acest spațiu zidit nu e decît o imensă trezorerie, în care Muller își îngămădește prada adunată din toate colțurile lumii.

Din trezorerie, Brok trece în garderobă.

Un eșafodaj de cuiere, pe mai multe etaje, pline de boarfe de tot felul. Uniforme superbe de generali, costume impecabile de agenți de bursă, rase de călugări și sutane de episcopi, tricouri vărgate de marinari, pălării largi de cowboy, jobene, șepci de apași, zdrențe peticite de cerșetori și lințolii albe de strigoi. Dar, ciudat lucru, toate sînt croite pe măsura unui om mărunț, pipiriu, cu umeri înguști și picioare scurte. Umerii unora dintre haine sînt umflați, altele sînt prevăzute cu burți de vată. Ba găsești chiar și o haină cu cocoașă artificială.

În colț se înalță un desîș de bastoane, obișnuite sau ferecate în argint, bice, gîrbaciuri, bastoane cu pumnale secrete, toiege de episcopi și cîrje pentru infirmi. În dulapuri vezi lulele, ochelari, dinți falși, urechi și nasuri false, peruci. Membre de cauciuc, cu arc.

Dar cel mai cumplit e un șir de suporturi cu capete împăiate, acoperite cu măști omenești!

Sînt de fapt fețe adevărate, desprinse de pe craniu, cu barbă și cu sprîncene cu tot, și naturalizate. Măști elastice, ca de cauciuc, dar dacă le fixezi pe față, te fac să pari cu totul alt om.

O varietate infinită de deghizări perfecte! În felul acesta, îți poți pune un chip mort de mult, așa cum îți pui pălăria. E clar că așa nici dracul nu te mai cunoaște, domnule Muller! Colinzi etajele sub înfățișarea unui general, a unui schilod, a unui jucător de bursă burduhănos, cu un lanț de aur încins peste burtă, sau sub chipul unui bufon cocoșat — dar tu, tu însuți cine ești de fapt?

Brok se oprește în pragul unci alte încăperi.

Într-o cușcă ruginită, deschisă, se ridică un trunchi de copac, care mai are doar cîteva ramuri golașe, ca un schelet în descompunere. Și pe una dintre ele se balansează o maimuță hidoasă — un urangutan.

În primul moment, Brok se trage înapoi, crezînd că maimuța l-a văzut.

Dar cînd apare în ușă, maimuța îi arată, într-un zîmbet larg, dantura ei puternică, ca porțelanul. După ce ezită un timp, Brok își recapătă curajul și se strecoară în vîrfurile picioarelor pe sub dinții albi ce rînjesc la el.

În sfîrșit, pune mîna pe mînerul ușii din celălalt capăt al camerei. O deschide încet, fără să facă cel mai mic zgomot. Durează nespus de mult pînă trece prin ea și o închide în urma lui la fel de încet.

Mașina atotștiutoare
Acesta este el!
Craniul pe care-l poți atinge cu mîna
Glasurile bursei

Privește apoi în jur.

Un aparat uriaș, monstruos de complicat, se ridică în semicerc, acoperind în întregime peretele opus al camerei. Petr Brok se cutremură! La prima vedere, această îngrămădire grotescă de spirale tremurătoare, de clopote, butoane, tuburi și cadrane fosforescente formează un ansamblu care te surprinde dureros, semănînd mai curînd cu un organism viu, cu măruntaiele unui robot universal, decît cu o mașină moartă...

Un șir nesfîrșit de clape, asemănătoare claviaturii unui pian uriaș. Clapele sînt rotunde, de lungimi inegale și, datorită fragilității lor palide, te fac să te gîndești la degetele cu unghii îngrijite ale unei tinere moarte.

Brok crede că se află în fața unei orgi gigantice, datorită infinității de tuburi care merg crescînd în lungime și grosime. Un întreg șir de forme ciudate, care se repetă de o mie de ori, cu o regularitate înnebunitoare. O mie de clape, o mie de clopotei, o mie de becuri, o mie de ochi holbați, care — din cînd în cînd — lansează un fel de flăcări sticloase, ca niște semnale tainice emise de ochii de pisică.

În mijlocul acestui organism monstruos, semănînd — prin simetria lui — cu altarul unui zeu cumplit,

strălucește un disc alb, asemenea unei anafure uriașe sub vârful unei bizare cruci cu raze. Sub disc se află un megafon asemănător unui caliciu, șlefuit dintr-o materie prețioasă.

În fața acestui altar monstruos, cu spatele la Brok, se află cineva, așezat într-un fotoliu adânc. Brok nu vede decât un moț roșcovan, pîlpîind deasupra rezemătorii ca o flacăra.

Își ține respirația.

Să fie Muller?

În fotoliu stă un individ pîrpiriu, semănînd cu o fetiță cu păr roșu. Nici capul nu i se zărește...

În vârful picioarelor, Brok face înconjurul fotoliului și vede un omuleț mărunț și uscățiv, cu un chip hidos, îmbrăcat într-un halat de casă, de culoarea brotăcelului. Obrajii căzuți formează de-o parte și de alta a gurii două cute respingătoare. Buza de jos, răsfîrîntă, e neagră și uscată pînă la gingii. Un șuvoi de peri roșcați pornește de la bărbie și se despică în două meșe ce-i ajung pînă la genunchi.

Cît despre nas, se curbează ca ciocul de vultur, ca linia centripetă a cochiliei de melc. Are forța și tenacitatea unui arc. Arcul batjocurii, arcul urii, arcul răzbunării și al victoriei asupra lumii!

Ohisver Muller!

Iată-l!

Aschimodia asta uscată și gălbejită, îngropată de vie în fotoliu ca într-un sicriu deschis!

Urechi păroase, cu lobul înnegrit. Astea să fie urechile în fața cărora tremură și amuțesc toate gurile din Mullerdom?

Și aceste două puncte verzi, mucilaginoase și mișcătoare, deasupra cărora se închid cercurile concentrice ale zbîrciturilor, să fie oare acei ochi atotvăzători, care

privesc simultan totul în cele o mie de etaje și în su-tele de mii de încăperi?

Acesta e deci craniul în care s-a zămislit visul monstruos al raiului și iadului pe pământ?... Se află aici, în fața mea, pot să-l ating cu mâna și l-aș putea nimici pe loc, călcînd în picioare și visul, spărgînd în mii de fărîme această uriașă absurditate.

Dar iată că lui Ohisver Muller îi vine să strănute. Își duce mâna la nas și-l acoperă cu palma. Brok îl urmărește curios și vede cu uimire că nasul, acel nas magnific, îi rămîne în mină. În locul lui apare un năsuc fără rădăcină, nimic altceva decît două găuri într-o bilă minusculă, turtită în mijlocul feței. Și în clipa aceea îl recunoaște: e chipul care apăruse în fereștriuca deschisă deasupra lui, atunci cînd leșinase în sala oglinzilor concave.

Nasul triumfal reappare la locul lui.

Dar ochii aceia verzi și viscoși, care se țin parcă de riduri ca să nu se înece, de ce oare se uită fix la discul strălucitor?

Ce-o fi?

O oglindă?

Da, dar o oglindă ciudată! Are obișnuita profunzime de argint transparent, dar nu reflectă nimic din lucrurile prezente în cameră.

Oglinda e goală!

Un luciu argintiu și nimic mai mult...

Dintr-o dată însă acest luciu argintiu, de nepătruns, se apropie, se întunecă și Brok vede o foială încrețită, ca atunci cînd privești un furnicar printr-o lupă prea groasă. Apoi, ca și cum lupa s-ar apropia, foiala devine neagră, capătă formă și contur.

Brok aproape că scoate un strigăt:

Bursa!

E, într-adevăr, bursa, văzută de sus.

Brok își amintește de ochiul de sticlă din tavan...

Vede Bursa, cu povara purtată de Atlasul transparent în mijloc, și cu furnicarul de jobene negre.

Iată că acum omulețul din fotoliu meșterește ceva la mașină cu degetele lui uscate.

Se aude un miorlăit jalnic, ca un strigăt de pisică în mijlocul unei înăbușitoare nopți de dragoste. Amuțește apoi și imediat potirul aflat în mijlocul altarului începe să vorbească.

Petr Brok își dă pe loc seama că ceea ce aude e vocea Bursei.

Nenumăratele șoapte misterioase, pașii mărunți și exclamațiile se contopesc într-un singur bulgăre în fierbere, deasupra căruia plutesc fracurile, chipurile și jobenele.

Mîna lui Muller atinge iar clapele. Bulgărul sonor se fărîmîțează și din cacofonia de sunete se desprind două voci clare, colorate:

— A cumpărat?

— A pierdut!

— Vremuri grele!

— Mulldorul e în scădere

— Cît?

— 25!

— Oh!

— Pssst!

Și alte două voci:

— Și-acum?

— 99!

— Și mîine?

— Ka-wai...

— Afurisit glas!

— A fugit!

— L-a ucis pe Orsag!

— I-a scos ochii!

— Cine?

— Glasul!

— Și Marele Muller?

-- Psst!

Și iar prima pereche de glasuri:

— Albele scad...

— Prințesa a fugit!

— El a răpit-o...

— Care el?

— Glasul!

— Și stăpînul și binefăcătorul nostru?

— Mai termină cu lingușelile astea!

— Sfîrșitul se apropie!

— Psst!

— De cine ți-e frică? Sosește cineva mai mare decît însuși Muller!

— COSMOS-ul e demascat!

— Zeul e demascat!

— La bursă, crahul...

— Atunci cine cîștigă?

— Psst!

— Termină cu sîsiitul ăsta!

— Muller va cădea!

— Va cădea!

— Și cine va învinge?

— El!

— Glasul!

„Herr Erlebach!“
 Cocoșatul are cuvîntul
 „... Din cămilă, voi redeveni om!...
 „Arestați-l pe cocoșatul Čulkov!“
 De parcă năpîrlise o haită de cîini
 „Moarte paraziților!“

Chiar în clipa aceea, Ohisver Muller se ridică leneș din fotoliu și atinge nepăsător claviatura, vrînd să obțină un acord atît de cunoscut, încît s-a plictisit de mult de el. După care, cu un calm glacial, ordonă în caliciul de cristal:

— *Herr Erlebach!*

Discul argintiu îi arată lui Petr Brok un chip palid ce se detașează pe fondul mozaicului alb-negru de fracuri și plastroane. Un chip descompus de o groază cumplită.

— *Herr Erlebach!*

Chipul se prosternează, brațele se ridică spre tavan.

— Iertare! Iertare! geme caliciul.

Dar Ohisver Muller spune cu un calm olimpiant:

— Herr Erlebach! 95! 64! Oglinda roșie, ușa 7!

Discul se acoperă apoi de un fel de brumă alburie, după care totul redevine clar. Depărtarea argintie se apropie cu viteza fulgerului și iată-ne din nou în hotelul-cîrciumă ELDORADO!

Sub lampioanele lăptoase din cranii antediluviene, la masa de stejar, stă societatea aleasă a aventurierilor. Brok citise firmele pe care erau înscrise meseriile

lor cînd colindase pe străduțele West-Westerului. Oare cînd fusese asta? Atîta timp să se fi scurs de atunci?

Dintre chipurile cunoscutе îl vede pe cocoșatul Ćulkov și pe Garpona, asasinul fără mîini. Dar iată-l și pe uriașul care-l prinsese pe Brok în plasă, și pe învinsul și umilitul general Grant, care pare că s-a adaptat de minune la noul mediu, prin haine, vorbă și purtare.

Cocoșatul are cuvîntul:

— Ei bine, care dintre voi îl prinde? Tu, Garpona, ești în stare să-l ucizi cu picioarele goale? Sau tu, Secretare, îi dai să miroasă trandafirul lui Schwarz, îmbibat cu bătrînețe? Dar tu, Murnoha, ce ești capabil să-i faci cu tinctura ta sexuală? Știi cîți ani are? Vrei să moară de dragoste pentru prințesa Tamara? Toți ați dat-o în bară cu gazele, prafurile și pilulele voastre! Care dintre voi îl prinde?

— Ȃsta nu-i om!

— E un zeu!

— Poți prinde un zeu în plasă!

— Nu există decît un singur zeu și acesta e Muller!

— Atunci diavolul e mai puternic!

— Mai puternic decît Muller?

— Psst!

Ca la comandă, toți cei din jurul mesei își duc un deget la buze. Dar cocoșatul tună și fulgeră în continuare:

— Lașilor! Încă n-ați priceput care-i situația? Orice-ar fi, zeu, om, sau nimic, e mai mare și mai puternic decît Muller al nostru! Și tocmai de-aia trebuie să dăm cărțile pe față, cît mai e timp! Să trecem de partea celui mai tare! Jos Muller!

Ohisver Muller se ridică iar din fotoliu. Cîntă cîteva

acorduri triste la claviatura lungă și-și apropie gura de caliciul de cristal:

— *Čulkov!*

Cei cinci oameni sar în sus, scaunele și paharele se răstoarnă. Părul li se ridică măciucă, chipurile li se schimonosesc de groază.

Numai Čulkov nu se scoală. Își trage doar puțin scaunul de lângă masă, cu zgomot. Apucă apoi paharul și îl aruncă în tavan. Chipurile încordate ale celor din jur îi urmăresc fiecare mișcare, cu o uimire pe jumătate timpă, pe jumătate batjocoritoare.

Petr Brok se așteaptă ca Muller să sară furios din fotoliu, fotoliul însuși să explodeze și glasul să-i șuiere ca un glonte aducător de moarte.

Dar nu se petrece nimic. Ca și cum omul din fotoliu n-are nici nervi, nici sînge în vene. Cu o voce monotonă, inumană, adormită parcă, mormăie în microfon:

— Čulkov! 95! 64! Oglinda roșie, ușa 7!

Brok urmărește cu aviditate, în discul miraculos, tremurul nesupus al chipului cocoșatului. Vede cum acesta lovește cu pumnul în masă și strigă cu îndărătnicie, spre tavan:

— Nu și nu, nu mă duc! Am făcut și-așa prea mult pentru tine, binefăcătorule! Pe mine să nu mai contezi! Te-am scăpat de bătrînul Galio și tu, părintele nostru, cum m-ai răsplătit? Cincizeci de mii de stele, sigur, un dar regesc, în fiecare seară mă uit la ele și rag de furie! Nici măcar în Gedonia nu mi-ai dat voie să mă duc, părinte ceresc. Mi-ai promis și nu te-ai ținut de cuvînt! Dar ajung eu acolo, ajung eu acolo fără ajutorul tău, ploșniță puturoasă ce ești, iar cele 50 000 de stele poți să-ți le bagi sub saltea, oricum mă pot uita la ele cînd am chef! Dă-le drept plată altor

boi, diavol roșcovan ce ești, eu — de azi — voi redeveni din cămilă om!

Ura cocoșatului, brusc eliberată, continua probabil să se reverse spre tavan, dar Muller, cu o atingere, îi pune capăt, acoperind imaginea cocoșatului insolent cu o ceață tulbure.

Pe disc apare acum uniforma unui modest inspector de poliție. Muller dictează:

— *Etajul 411, West-Wester, hotel Eldorado. Arestați-l pe Čulkov! Întemnițați-l în oglinzile roșii, 95, 64, 7!*

Și uniforma de poliție se și mistuie în ceață. Ohisver Muller atinge din nou claviatura. Din orga de sticlă răsună strigăte prelungi, ca de copil; scîncete și guițături, de parcă cineva ar strînge de gît un sugăr. Așa miorlăiau pisicile negre în sala aceea cu atmosferă irespirabilă, prin care Brok tocmai trecuse. Să fie vreo legătură între pisicile lascive și acest altar diavolesc?

Ia te uită!

Un șir de ochișori verzi, holbați aruncă sclipiri fosforescente din mașină, ca și cum o mie de pisici te-ar privi din întuneric...

Concertul pisicilor amuțește însă brusc și discul începe să se lumineze. Petr Brok vede o tabără. Pe suprafața discului, filmul se deplasează încet, arătînd un cîmp de bătaie văzut de sus. Iată baricada revoluționarilor, iată „țara nimănui“ dintre liniile inamice; și acum iată fortăreața mercenarilor și tabăra ador-mită.

Chipul lui Muller devine brusc neliniștit. Căci gitlejul de cristal vorbește acum într-o altă limbă, limbă în care explodează grenade, se înalță jeturi de smoală, în care pucioasa și bombele cad cu nemiluita. Pupila

uriasă oglindește acum, pînă în cel mai mic amănunt, atacul disperat al sclavilor împotriva perfidei baricade. Zidul de lemn, ridicat din lăzi și butoaie, se acoperă cu florile albastre ale pucioasei. Smoala se agață de el cu gheare de foc. Flăcările șuierătoare evaporă apa în clocot, aruncată de furtunuri.

Dar, lucru ciudat, baricada pare moartă! Nimeni nu apare deasupra ei, printre flăcări, cu drapelul morții în mînă! E ridicol cu cît elan nebunesc a fost cucerită această baricadă fără un singur apărător. Sclavii năvălesc înainte, orbiți de propria lor turbare. În focul și exploziile bombelor stă o fantomă neagră, încinsă cu un brîu roșu și cu o mie de capete care, de fapt... nu există!

Petr Brok urmărește, la fel de încordat ca și Muller, asaltul victorios asupra baricadei abandonate.

Ce surpriză!

O mulțime de bătrîni ramoliți stau chirciți prin colțuri, cu mîinile ridicate în sus. Iar tabăra cucerită prezintă tabloul lamentabil al energiei stinse, al gurilor supte, al bărbiilor proeminente și al spinărilor încovoiate.

O armată de capete chele, de guri știrbe, caraghios acoperite de zbîrcituri, se tirăște în genunchi în fața învingătorilor uluiți. Sub picioarele lor vezi șuvițe de păr — părul și bărbile căzute — de parcă o haită de ciini ar fi năpîrlit în acel loc. Ba chiar dinți de om, galbeni și înnegriți, acoperă ici-colo podeaua, ca niște semințe de balaur.

Iar din megafon răsună urale de bucurie și vaiete și strigăte, care pot fi captate și selectate prin acordarea unei spirale:

— El e! El e!

— Petr Brok!

- Detectivul!
- Zeul!
- Cel pe care ni-l vestea Prorocul!
- Noul nostru Dumnezeu!
- A înfăptuit o minune!
- E cu noi!
- El!
- Zeu și detectiv!
- Liniște! Liniște!

Deasupra strigătelor care se sting se înalță un glas înaripat:

- Urmați-mă!
- Scara e liberă!
- Și iar strigăte:
- Victorie!
- Înainte!
- Moarte paraziților!

XLVII

Generalul Ox

„... Capcană pentru capcană!“
 Muller îi propune lui Petr Brok
 să fie zeu
 „Asta e răspunsul meu!“
 Brok sub claviatură

Abia atunci sare Ohisver Muller din fotoliu. Lovește cu toate degetele în clape, undeva, chiar la marginea claviaturii.

Pupilele verzi sclipesc de câteva ori și simfonia sălbatică a pisicilor străpunge urechile lui Brok. În clipa aceea, pe disc apare o altă tabără, cu o oaste tinărară și veselă.

Brok înțelege.

Ohisver Muller vrea să cheme armata de rezervă. Vrea să astupe breșa și să stăvilească înaintarea victorioasă a sclavilor!

A venit deci momentul ca Brok să zădărnicească planul lui Muller. Acum a văzut și a auzit tot ce era nevoie. A descoperit secretul omniscienței lui Muller și nu-i mai rămîne decît...

Ohisver Muller își lipește buzele de caliciu, gata să dea ordine armatei care așteaptă. În clipa aceea însă Petr Brok îl înhață de barbă și-l trage înapoi.

Aschimodia încearcă să-i prindă mîna și scoate un strigăt atît de sălbatic, încît Brok — speriat — îi dă drumul. Piticul roșcovan începe să țopăie nebunește prin cameră și e în această țopăială spasmodică ceva atît de înspăimîntător, de inuman și de monstruos, încît Brok se cutremură de o groază necunoscută încă. Îi urmărește cu încordare salturile și, cînd Muller se apropie de mașină, Brok își scoate pumnalul.

— Înapoi! strigă el. Nu te apropia de mașină sau ești mort!

— Mort! hohotește Muller, dacă mă atingi, pieri odată cu mine! Întregul Mullerdom se va prăbuși!

Se repede cu amîndouă mîinile pe clape, de parcă ar vrea să cheme tot iadul în ajutor!

Petr Brok lasă să-i cadă pumnalul, fascinat de noua imagine care apăruse pe disc. E armata sclavilor, coborînd în mare goană scara. Peste fețele frenetice, îmbătate de victoria neașteptat de ușoară, filfiie un dra-

pel stropit cu sînge, ca un trup omenesc ciuruit de mii de gloanțe.

Din etaj în etaj, această avalanșă pestriță de sclavi în zdrențe peticite se revarsă fără oprire, fără să înțilnească vreun obstacol în cale. Și toată această revărsare nestăvilită se petrece, pe ecran, într-o liniște de moarte, căci megafonul tace.

Muller privește cîteva clipe discul, cu ochii holbați, după care, înjurînd ca un diavol, întrerupe filmul. Și pe ecran se aude iar zăngănitul vesel, fără griji al taberei aflate la adăpost.

Degetele lui Muller se reped febril spre clape. Strigă:

— *Generale Ox!*

Dar Brok intervine la timp și, cu un gest nemilos, aproape smulgîndu-i barba, îl îndepărtează de microfon. Îl apucă iute ca fulgerul de-un capăt al bărbii, pe care îl trece pe după rezemătoarea pentru braț a fotoliului și îl leagă cu celălalt capăt într-un nod zdravăn, marinăresc.

Ohisver Muller se zbate turbat, dar în zadar. E ca o lăcustă hidoasă, căreia i-ai prins antenele. Încercările lui de a se elibera din această capcană umilitoare seamănă cu ale unui nebun furios, lucru care îl înspăimîntă pe Brok. Se uită la omulețul acela, cum încearcă să desfacă nodul cu dinții, cum trage de șuvițele roșcovane și cum, în cele din urmă, ar vrea să-și smulgă barba, cu piele cu tot.

Reușește într-un târziu să rupă o șuviță chiar lîngă nod.

Se îndreaptă din șale și, spre mirarea lui Brok, acum e calm și ascultător, ca un copil după ce a mincat bătaie.

Între timp Brok s-a așezat confortabil în fotoliul

lui Muller, picior peste picior, și, privindu-l cu coada ochiului, îi spune:

— Ei bine, domnule Muller, ochi pentru ochi, capcană pentru capcană! N-ai venit la întâlnirea de la No. 99, așa că a trebuit să vin eu la tine, ca să putem, în fine, sta de vorbă.

E greu de ghicit ce exprimă în momentul acela chipul lui Ohisver Muller, în afara urîșeniei de pigmeu. Dar degetele sale, ieșind din mîneca largă ca niște stamine uscate dintr-un clopot de floare ofilit, îi fac semn lui Brok.

— Așază-te, Petr Brok!

— M-am așezat de mult! zîmbește Brok. Ai ceva să-mi spui?

— Petr Brok! Îți recunosc și forța și puterea pe care ți le dau faptul că ești invizibil. Fie că ești om sau orice altceva, ești de neînvins, la fel ca și mine. Ei bine, Petr Brok, Ohisver Muller îți întinde mîna. Să facem pace! Îți ofer prietenia mea. Evident, în anumite condiții, pe care le vom întări amîndoi prin jurămint. Tu ai secretul tău, cum îl am și eu pe al meu. Taina mea e Mullerdomul. Știu cum ai rătăcit prin el! Ți-am urmărit fiecare pas, pe toate coridoarele și etajele imperiului meu. Sînt sigur că nu ești zeu. Te-am prins în plasa uriașului Mastiț. Nu așa se comportă zeii, zeii nu fug, zeii nu se ascund... Deci nu ești zeu, dar eu te pot face!

Petr Brok, ascultă-mă! Îți ofer zeificarea în Mullerdom! Voi face din tine dumnezeul lumii mele! Eu voi fi stăpînul, iar tu dumnezeul! Împart cu tine tot ce am. Îți dau jumătate din comorile mele! Și dacă-mi vei fi zeu credincios, voi realiza și mai mult. Mîna în mîna, vom continua construcția Mullerdomului, mereu

mai sus... la infinit, îl vom ridica pînă în ceruri, în pofida tuturor!

Muller întinde mîna spre fotoliu.

— Vrei?

Brok îi scui_pă în palmă:

— Iată răspunsul meu!

Ohisver Muller își șterge palma de halatul verde și zice, cu un calm prevestitor de rele:

— Fii atent, Petr Brok! Știu cum te-ai trezit pe scară. Am ascultat discuția ta cu numărul 794! Știu mai multe decît ți-am spus! Dacă tu cunoști taina COSMOS-ului, eu cunosc taina viselor tale! Nu ești zeu, ești un coșmar oribil, scîrbos, pe care tu însuți îl socoți realitate! Ei, Petr Brok, mai ai curajul să-l înfrunți pe Ohisver Muller? Dacă taci, voi tăcea și eu... Uite!

Ohisver Muller îi arată palma mîinii stîngi.

Lui Brok, de groază, i se face negru în fața ochilor.

Vede triumghiul roșu...

Închide iute ochii, dar e prea tîrziu... Triumghiul îi pătrunde în creier și colțurile lui ascuțite îi străpung țeasta și tîmplele.

Își mai revine pentru cîteva clipe. Îl vede pe Muller, așezat din nou în fotoliu, cum strigă cu o voce însetată de răzbunare în microfonul de cristal: „Generale Ox! Generale Ox!”

Brok strînge pumnul și simte mînerul fierbinte al pumnalului. Mai simte că mîna lui mai are un rest de energie, care nu va ține însă decît o secundă!

Face o mișcare scurtă, în sus și în jos. Oțelul străpunge spatele lui Muller și se oprește drept în inimă.

Undeva, departe, la o adîncime imensă parcă, se aude un zgomot teribil, asurzitor, ca și cum Luna, ieșind de pe orbită, s-ar fi ciocnit cu Pămîntul. Pe-

reții, podeaua și tavanul încep să se surpe într-o parte, cu un trosnet infernal. Obiectele alunecă de pe podea pe perete. Altarul se prăvălește peste Brok. Claviatura de fier îi zdrobește țeasta.

O durere scurtă care dispare imediat, transformându-se în nimic. Un nimic fără culoare, fără formă, fără spirit...

XLVIII

Triunghiul roșu a rămas pe tavan
„Să fii sănătos!”
Visul cu o mie de etaje

Nimeni nu știe cât a durat moartea lui Petr Brok, sub clapele de oțel ale orgii răsturnate a lui Ohisver Muller. Dar omul fără nume care se trezise pe scară, la începutul acestei povestiri, deschide deodată ochii și vede un tavan minunat, alb ca aripile îngerilor, atât de alb, încît strălucește parcă.

Și în mijlocul acestui tavan miraculos de alb — un triunghi roșu! Omul se sperie și închide iute pleoapele. Dar, spre mirarea lui, triunghiul rămîne pe tavan și nu-i provoacă nici o durere, nu-l înțeapă, nu-l apasă. Încet, timid, omul îl privește din nou printre gene. Triunghiul e într-adevăr pictat pe tavan și nu-i poate face nici un rău. Dimpotrivă. E așa de bine să-l cuprinzi cu ochii și să visezi la simplitatea lui severă și perfectă.

Aude apoi un glas.

— Uitați-vă! Se trezește!

Se întoarce surprins.

Încremenește.

Vede chipuri omenеști, chipuri adevărate, vii, din carne și sînge, cu buze mobile, cu pleoape care se zbat și cu zîmbete frățești.

Lentilele astea de pe nas, barba asta căruntă, de o mie de ori mîngîiată, sînt probabil ale unui medic, dar mai sînt aici și zîmbete tinere, curate și netede, încadrate de capeline albe.

Sînt surori de caritate, căci au cîte o cruce roșie pe piept. Nenumărate, nenumărate chipuri fermecătoare înconjoară patul bolnavului.

Omul în alb cu bărbuță cenușie se apleacă peste pat și îi ia pulsul.

— S-a făcut bine! spune. Orice-am zice, vrem nu vrem, credem sau nu, s-a însănătoșit! Nu cred în minuni, dar chestia asta nu pot s-o înțeleg...

— Unde mă aflu? murmură cu teamă omul, amintindu-și de visul său cu o mie de etaje.

Doctorul se strîmbă:

— Pe lume!... De fapt ar trebui să zaci sub var, în groapa bolnavilor de tifos a taberei militare Tockoje.

Îl apucă de ureche și-l zgîlție.

— Să fii sănătos! Azi o să beau în cinstea ta un pahar în plus și pe urmă o să mă culc liniștit... Știi, drace, că de trei zile delirezi? Te-au adus aici din baraca morții. Bîguiiai tot felul de absurdități, te certai, săreai din pat; a trebuit să te legăm cu o curea.. În tot timpul ăsta ne-a fost imposibil să te trezim. Un fel de tifos letargic, naiba știe... Spune-mi, bă-

iete, ce visai? Cine era Ohisver Muller ăla, care te chinuia într-aşa un hal?

Bolnavul, emoţionat peste măsură, nici nu asculta ce-i spune barba aceea vorbăreată a doctorului cărunt. Într-o străfulgerare îşi aminti cine e, îşi aminti trecutul său, numele, locul lui în lume, pe care-l va ocupa din nou atunci cînd se va întoarce acasă, din captivitate. Totul îi apăru dintr-o dată atît de clar şi de apropiat, ca lumina zilei.

Abia numele lui Ohisver Muller îi aminti de coşmarul monstruos.

Pe jumătate mirat, pe jumătate surîzînd, răspunse:

— Am visat că rătăcesc printr-o casă cu o mie de etaje. Iar Ohisver Muller... era stăpînul ei.

CUPRINSUL

I. Incepe cu un vis. Omul de pe scară. Covorul roșu. Cine sint eu?	13
II. Groaznica descoperire. Mîinile. Fața? Ce scrie în agendă. Posibilitatea de a fi detectiv. Prințesa Tamara	15
III. Taia primei oglinzi. Casa cu o mie de etaje. Omul care și-a pierdut memoria. În sfîrșit: o ușiță în marmură. O nouă aluzie la Muller	19
IV. Cine e acest Muller? Un metal ușor ca aerul. Omul numărul 794. Cu ce se hrănesc oamenii în Mullerdom?	23
V. West-Wester, orașul aventurierilor. Gedonia, orașul fericirii. Cum se fabrică desfătările în Gedonia	27
VI. Un bătrîn tînăr. Ce i-a spus lui Brok oglinda de la capătul culoarului. Starea de „dispersie“	30
VII. Din nou visul și mica lampă galbenă. Ferestre și oameni. Cîrciuma de la capătul lumii. Vînzătorul de vise	34
VIII. Magazinele de pe Strada Tigrului. Hotelul „Eldorado“. Reuniunea unei societăți alese. Revoluție în Mullerdom	40
IX. Garpona. Meșterul Perker — otrăvuri. Serul kawai. Gazul Sio. Sticlele de pe tîmpele orbului	45
X. Astronomul Galio, stăpînul stelelor. Prima navă în univers. Foamea de stele a lui Muller. Cum a devenit Galio un mare zero. Culkov, regele a 50 000 de stele	49
XI. Curiozitatea lui Petr Brok și ce a ieșit de aici. Nasul otrăvitorului. Incăierarea. Cel mai turbat era Garpona cel fără mîini	53
XII. Lentilele perfide de pe tîmpele orbului. Petr Brok în capcană. Fuga. Liftul — și din nou visul	56
XIII. Capitolul despre stele. Comerțul și industria de stele. Reclame. Scoica talisman	58

XIV. Groaza de întuneric. Societatea de import-export „Cosmos”. Transportul pe stele. Petr Brok nu-și poate aminti. Colonia olandeză de pe Lună	64
XV. Tipuri de emigranți. Milionarul săracit. Don Juanul lasciv. Misionarul Alva. Abatele Lăr. František Farani	68
XVI. Doamna în negru. Colierul demăscător. „N-are importanță chipul...” Brok privește de aproape. „Voi fi, deci, prințesa piticilor...”	73
XVII. Sala de așteptare în pragul cosmosului. Dezbateri sterile. „... Pretutindeni e pământul domnului...” Sala de catifea. Brok vrea s-o salveze pe prințesă	76
XVIII. Visul. Bătrinelul cu zîmbet bun. Soarta emigranților. Mizerabil material! „Mai e măturătorul ăla”	81
XIX. „Și acum, fetițele...” Prințesa pierdută și regăsită. Galanteria lui Muller. „... Vă rog să zîmbiți...”	84
XX. Prima mențiune despre Ačorgen. Foișorul purpuriu ca lift. Un codoș bătrîn o liniștește pe prințesă. Madame Veroni	87
XXI. Strada Elvira Karp. Vila Tamara. Petr Brok se decide pentru amiral. „Te părăsesc pentru cîteva clipe...” Strada Berta Bretard. Strada Anna Dimer	92
XXII. Furnicarul de aur. Zeul gras de sub baldachin. Gura de cristal a megafonului. Tehnica Bursei. Petr Brok află cîte ceva despre el însuși. „... Mai bine zis — un socialist divin...”	95
XXIII. „Cumpăr!” S-au ciocnit două glasuri! Petr Brok se prezintă lui Muller. Întîlnire pe strada Alice Moor	104
XXIV. Sanctuarul lui Ohisver Muller. Se bea vinul „înlățării la cer”. Petr Brok îl supără iar pe dumnezeaul Muller. Trei împușcături în covor	107
XXV. Chipul prințului Ačorgen. Ochiul lui Muller în dormitorul prințesei. Cu liftul în Gedonia. Din nou lampa galbenă	117
XXVI. Monte Carlo în Gedonia. Balerina pe poante. „Nu cred în stelele voastre...” Cezar Marlok, zeul marelui soare. Prințesa a mărit miza. „Asta-i pentru drum!”	121
XXVII. Iatacul viselor fericite. Voluptățile celor șase simțuri. Sub plafonul transparent locuitorii cerurilor sînt neliniștiți... Degetul mușcat	126
XXVIII. Întunericul alb. Parfum și amintiri. Din nou lampa galbenă. „Acesta e trecutul meu!”	133

- XXIX. Despre steaua Ačorgeneterramolistergen. Prințesa Tamara se pregătește de iubire. „...Patul nostru e pregătit“. Petr Brok profită din nou de faptul că e invizibil 137
- XXX. Prințesa Tamara ispitește singurătatea. Nu lipsește decât un piruiș. Atenție, Petr Brok! Și mâinile tale cuprind alte mâini 140
- XXXI. Petr Brok minte. „...Încă n-am chip...“ Muller îi amintește lui Petr de etajul 354. „...Te aștept...“ 144
- XXXII. Uși albe și negre. Sala oglinzilor concave. Semnale electrice. Infinitul de filigran. Minunata ameteală 150
- XXXIII. Un milion de uriași... O goană nebunească în sferă. Un nimic capturat. O mică fereastră în vârful cupolei. „Mai trăiește?“ Ce trebuie ținut minte 153
- XXXIV. „...Se teme de un drac prins în plasă!“ Cum a apărut Petr Brok sub lentilele orbului Orsag. „Ce nerușinare...“ „Oare e frumos!“ 155
- XXXV. Incepe iar cu lampa galbenă. Petr Brok se ține de cuvânt. Noapte, planuri, fugă. Un regat ce se desțamă. Cât timp există Mullerdomul, nu va fi fericire pe lume 159
- XXXVI. Strada aeronauților. Lordul Humperlink — Pescărușul. Soarele deasupra Mullerdomului. Brok își ia rămas bun de la prințesă 165
- XXXVII. Sirenele de alarmă. Brok sub mandat de arest. Reședința lui Muller. Brok se apropie de Muller. Mai întâi trebuie să faci o baie 170
- XXXVIII. Zeul Muller în original. Baricade la etajul 490. „...Mă mai retrag cu 60 de etaje...“ Vitek din Vitkovice trăiește! Bătrînul Schwarz și gazul său. Noaptea, după ce adoarme dușmanul 174
- XXXIX. Iarăși Ačorgen. Suflă un fulg alb de pe umărul lui Muller. Orsag vine în ajutor. Bătîndu-se, au căzut pe jos. „Prindeți-l...“ 179
- XL. Petr Brok vrea să-i salveze pe muncitorii lui Vitek. „Băutura victoriei“. Lupta de pe scară. Bătrînul Schwarz pe spinarea monstrului 182
- XLI. Prorocul numărul 794. „...Apoi îl voi ucide pe Molochul însuși!“ Cartierul general. Brok i se prezintă lui Vitek din Vitkovice. „Amîndă atacul pe mine...“ 186

XLII. Sacii se vor ridica. Triunghiul purpuriu. Plictiseala bătrînului Schwarz. Înainte de a îmbătrîni... Butonul 100	191
XLIII. Etaful 100. „Te-ai lăsat dus de nas, pescărușule!” Mai întii să-l găsesc pe Muller. Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller. Biblioteca lui	194
XLIV. Despre tortura florilor. Ohisver Muller se joacă într-o cameră de copil. Trezoreria. Măști din piele de om. Și un urangutan!	198
XLV. Mașina atotștiutoare. Acesta este El! Craniul pe care-l poți atinge cu mîna. Glasurile Bursei	203
XLVI. „Herr Erlebach!” Coccoșatul are cuvîntul. „...Din Cămilă, voi redeveni om!” „Arestați-l pe cocoșatul Culkov!” De parcă năpîrlise o haită de cîini. „Moarte paraziților!”	208
XLVII. Generalul Ox. „...Capcană pîntru capcană!” Muller îi propune lui Petr Brok să fie zeu. „Asta e răspunsul meu!” Brok sub claviatură	213
XLVIII. Triunghiul roșu a rămas pe tavan. „Să fii sănătos!” Visul cu o mie de etaje	218

Redactor: ANA MARIA BOARIU
Tehnoredactor: L. HLA VATHY

Apărut: 1976. Bun de tipar: 22. VIII. 1976. Comanda nr. 1416.
Coli de tipar: 7,0. Hîrtia: tipar înalt B 60 g/m². Format:
32/70×100. Tiraj: 64 700+90 expl. broșate. C. Z. pentru
biblioteci: 885-31=590.

Tiparul executat sub comanda nr. 262/1976, la Întreprinderea
poligrafică „Crișana”, Oradea, str. Moscovei nr. 5.
Republica Socialistă România

Lei 5,75